

9

de avonturen van **PILOOT STORM**

door
HENK SPRENGER

**CONFLICT
ONDER
AURORA
BOREALIS**

PILOOT STORM

Conflict onder Aurora Borealis

Door Henk Sprenger

Deel 9

nr. 598-675

bibliotheek van het nederlands beeldverhaal 41

Swan Features Syndicate

boekuitgave
© de Lijn - Baijum
januari 1985

omslag: Dick Vlottes

druk: Samsom-Sijthoff
Alphen aan den Rijn

ISBN 9066535.62. 8

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Op zekere morgen zaten Arend en Sandra op het terras van hun hotel wat te babbelen. De piloot zat af en toe dromerig in de verte te staren en vooral wanneer er aan de overkant van de Clyde-rivier weer een vliegtuig omlaag cirkelde naar de luchthaven Prestwick, kwam er een vreemde glans in zijn ogen. Sandra, die haar „pappenheimer” nu zo langzamerhand wel kende, glimlachte en vroeg: „Zullen we vandaag eens naar het vliegveld gaan? Misschien zie je er nog enige bekenden.” Maar Arend schudde lachend het hoofd. „Welnee, kindje, zó erg is het niet met me, hoor. Ik kan heus wel

veertien dagen met mijn benen op de begane grond blijven. Neen, ik zat eigenlijk een beetje te denken aan Charley en Buck. Wat heb ik die knapen in lange tijd niet gezien.” Juist toen Storm zich kleepte voor een wandelingetje langs het strand, bracht de piccolo hem een telegram. Van . . . Buck Ryan! Het luidde: „Kom me helpen met interessante proeven. Stop. Jet-job geknipt voor jou. Stop. Buck.” Een kwartier later reden zij naar Prestwick en Sandra verzuchtte: „Zie je nou wel, dat we vandaag naar het vliegveld moesten?”

Het was Piloot Storms bedoeling een plaatsje te vinden aan boord van een der H. L. L.-kisten, die de dienst onderhielden tussen Schiphol en New York en dagelijks Prestwick aandeden. De passage-klerk kon hem slechts weinig hoop geven, daar alle vliegtuigen volkomen volgeboekt waren. Er was echter een speciale vrachtkist van de H. L. L. gestart voor New York, om nieuwe motoren te halen voor een Stratocruiser, die op Schiphol in de reparatie stond. Daarin zouden Arend en Sandra zeker, een, zij het minder comfortabel, plaatsje

kunnen vinden. Niet lang daarna kwam de Douglas-machine binnen en alles leek op rolletjes te zullen verlopen. Het vliegveld had even tevoren echter een dringend verzoek om doktershulp ontvangen van het naderende toestel, daar de gezagvoerder onderweg plotseling onwel geworden was. De tweede piloot had het commando overgenomen. Zodra de machine stilstond, bracht een ambulance de bewusteloze captain zo snel mogelijk naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis.

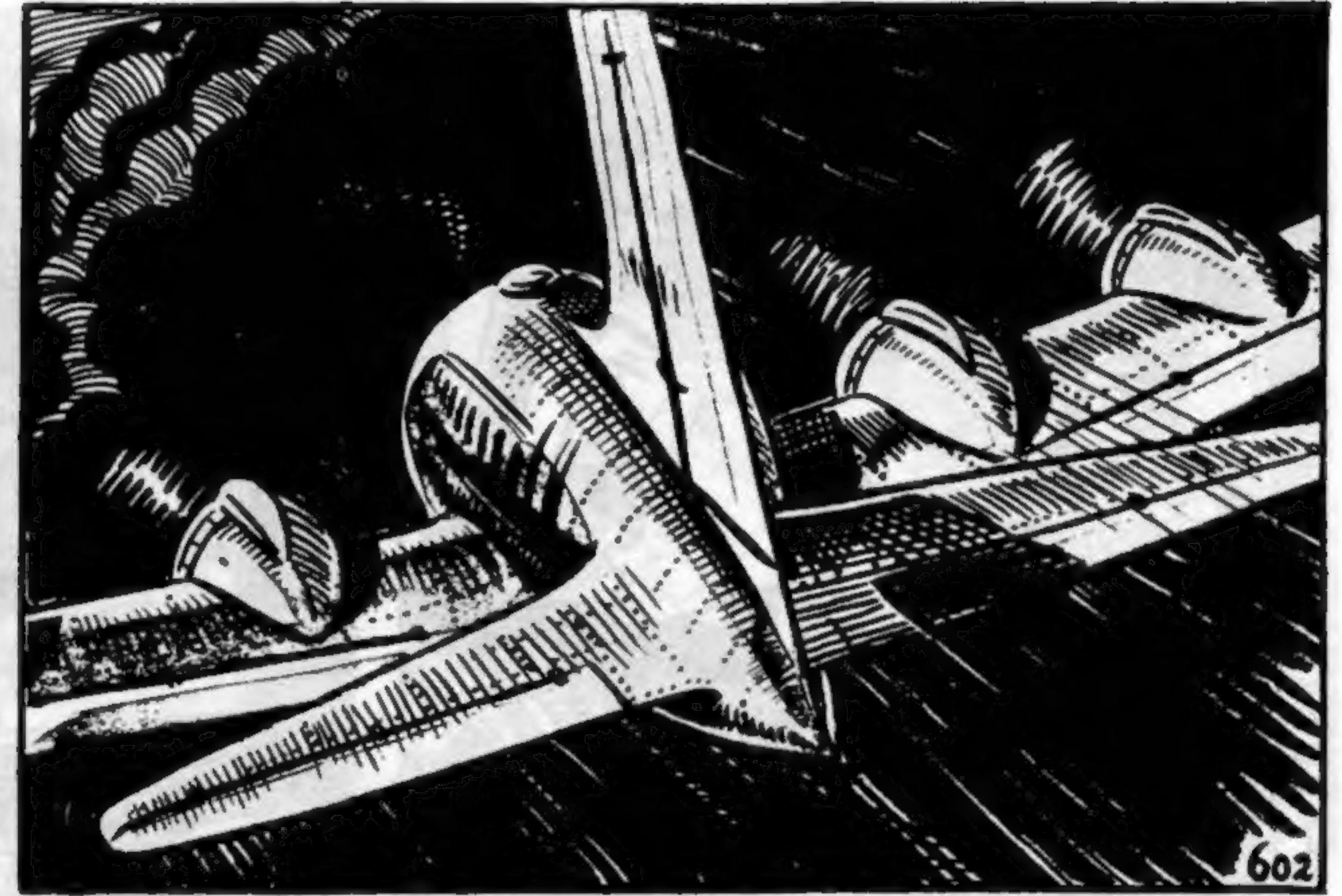
Een doodgewone blindedarmontsteking,” was de diagnose van de geneesheer en binnen een week zou de gezagvoerder wel weer naar Holland teruggevlogen kunnen worden. Fred Mulder, de tweede piloot, zat echter in een moeilijk parket. Er was geweldige haast met die stratocruiser-motoren en hij had toch geen zin om in z'n eentje de sprong over de oceaan te maken. Maar als geroepen, stond daar zijn collega Storm. Als het een beetje wilde, kon hij nog zonder een minuut vertraging

verder vliegen. Gelukkig kwam de telefonische verbinding met Schiphol vlug tot stand, zodat Arend de situatie met de Chef Vliegdiens van H. L. L. kon bespreken en diens toestemming ontving om als tweede piloot mee te vliegen naar New York. En zo stapten de twee vakantiegangers nauwelijks twee uur na ontvangst van Buck Ryans telegram reeds aan boord van een trans-atlantisch vliegtuig. Veel vlugger kon het toch al niet!

Met brullende motoren verhief de stalen vogel zich van de startbaan en zette koers naar het westen. Er waren donkere wolken komen opzetten en volgens de weerdienst zouden zij op het eerste gedeelte van de vlucht met enige tegenwind te kampen hebben. Daarna zou het weer echter opklaren. Het was voor Arend een genot eindelijk weer eens het stuurwiel van een viermotorige kist in zijn handen te houden. Hij kon zich de tijd niet meer heugen, dat hij een Douglas gevlogen had, maar ondanks de talrijke vernieuwingen bood het instru-

mentenbord hem geen moeilijkheden. Fred Mulder, de tweede piloot, die nu als gezagvoerder fungeerde, was een goede bekende van Arend en had op Schiphol de bijnaam van de „Moppentrommel”, vanwege zijn onuitputtelijke voorraad moppen, die hij te allen tijde bereid was te tappen. Zo nu en dan klonk dan ook Arends lachen boven het gedreun der motoren uit, om door te dringen tot de oren van Sandra, die moederziel alleen in de bijna lege laadruimte van de machine zat. Ja, haar pilootje zat weer in zijn knollentuin!

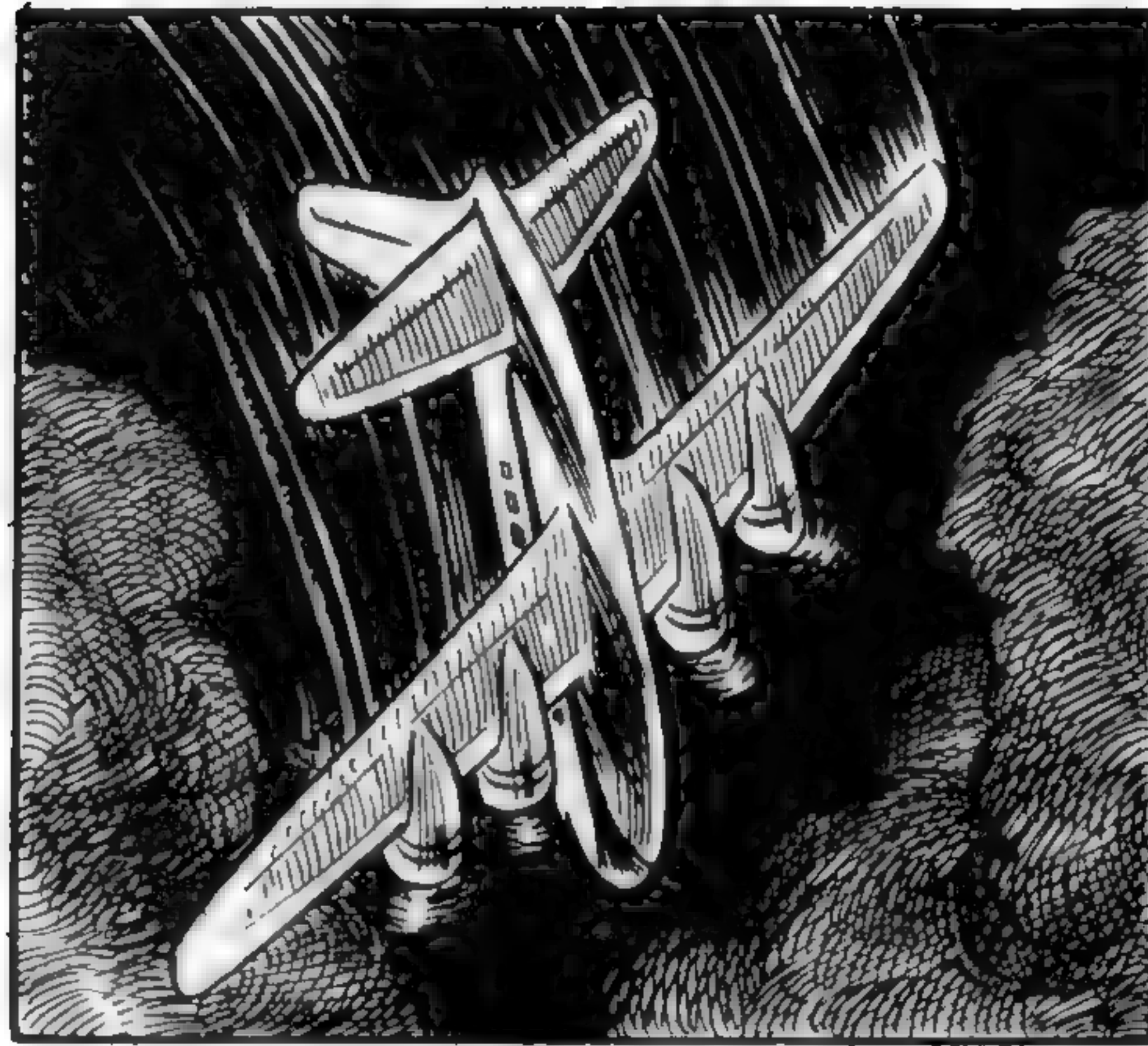
Naarmate de tijd verstreek, werd het de twee mannen in de cockpit duidelijk, dat er voorlopig geen verbetering in de weersomstandigheden zou komen. Integendeel, de tegenwind scheen steeds meer in kracht toe te nemen, tot grote bezorgdheid van gezagvoerder Mulder. Arend vond, dat Fred de zaak wat erg somber inzag. „Zit niet zo zuur te kijken, jò!” riep hij gemoedelijk uit. Maar Fred wist het niet verder te brengen dan een half zachte glimlach. „Weet je dat het mijn dertiende crossing is over dit akelige stuk water?” meesmulde hij. „Nou en ik kan niet zeggen dat het een plezierreisje belooft te

worden. Moet je die lucht eens zien. Wat 'n soep!” Ja, het begon er inderdaad precair uit te zien. Het pijltje van de benzinemeter begon al onrustbarend achteruit te lopen, en zij waren nog niet eens halverwege New Foundland. Er was echter grote haast met die nieuwe motoren en daarom besloot Fred in ieder geval zo ver mogelijk door te stomen. De grote, veel te licht geladen machine, stampte hevig in de rumoerige lucht, Fred probeerde vergeefs boven de storm uit te stijgen, overal blies de orkaan met ontembare kracht . . .

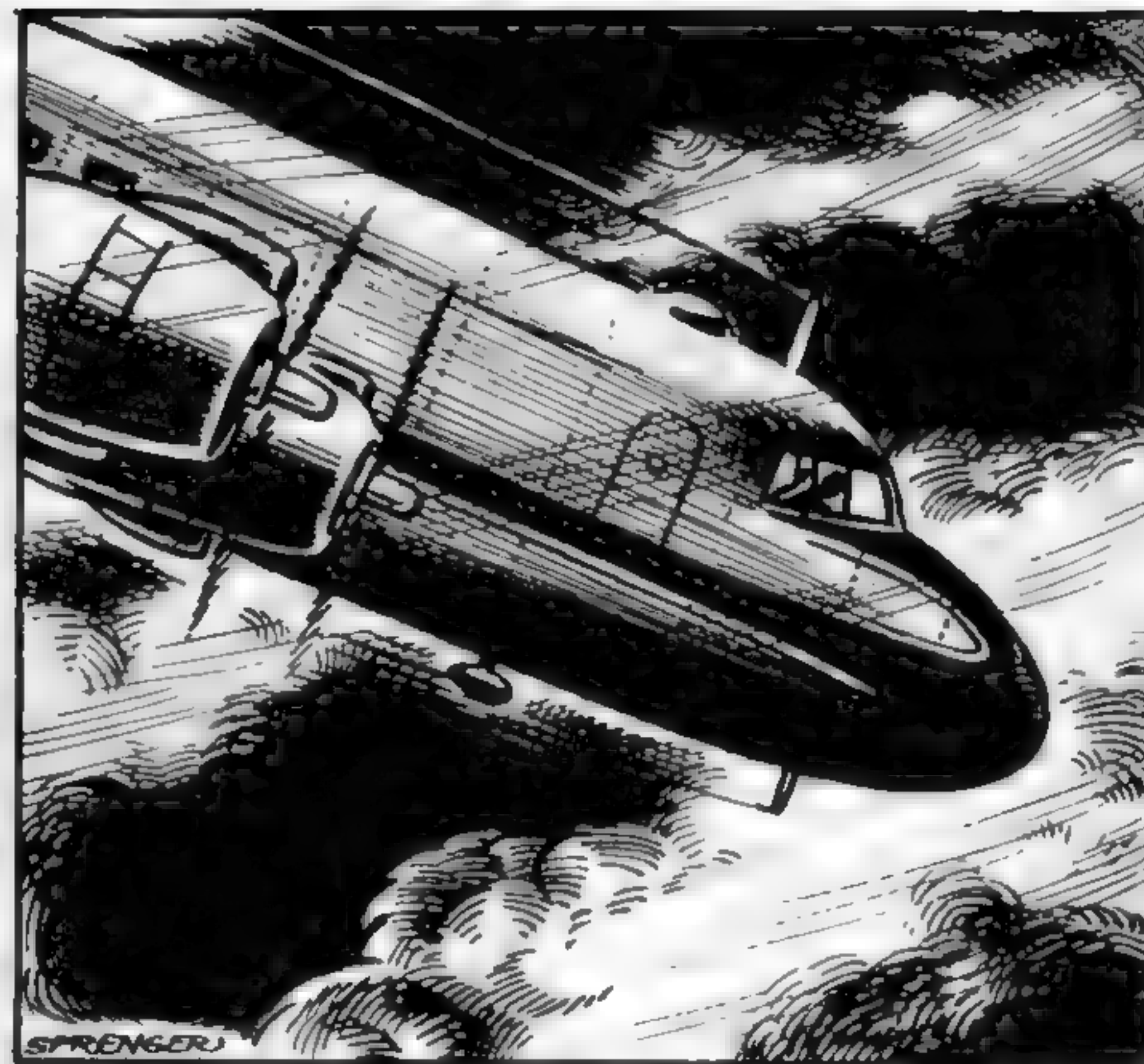
Nee, het zag er niet bepaald rooskleurig uit voor de bemanning van de Douglas, die in de storm her- en derwaarts geslingerd werd. Voortdurend moest de koers opnieuw bepaald worden en het was duidelijk, dat zij steeds meer naar het noorden gedreven werden. Aan terugkeren viel nu niet meer te denken. „We zullen zien IJsland te bereiken!” schreeuwde Fred. Arend wilde bevestigend antwoorden, maar op dat moment staarden de beide piloten plotseling naar buiten... Was dat gezichtsbedrog? Recht voor zich uit zagen zij in de grau-

we wolkenmassa's opeens het wazige silhouet van een naderend vliegtuig, met daarachter de schim van... het beruchte spookschip, de Vliegende Hollander...! De verschijning bleef enige ogenblikken op gelijke afstand voor hen uit zweven en vervaagde toen plotseling... Het volgende moment schoot een verblindende bliksem-schicht rakelings langs het toestel en klonk een daverende donderslag. De Douglas kraakte in al haar voegen en werd als een veertje opzijgeslingerd...

De twee piloten waren een ogenblik de kluts kwijt en trachtten tevergeefs de machine weer in hun macht te krijgen. Met duizelingwekkende snelheid dook het toestel omlaag door de grauwe wolkenmassa's, en het duurde bijna een volle minuut voordat de Douglas weer luisterde naar het stuur. Eerst toen hadden Arend en Fred gelegenheid om over hun fantastische ervaring van gedachten te wisselen. „Asjemenou!” stamelde Fred, terwijl hij opnieuw de machine vlak legde. „Als een ander mij zo iets zou vertellen, zou ik mij een krik lachen. De Vliegende Hollander notabene op 20.000 voet boven de oceaan. Ik dacht dat die spookschuit altijd

op het water bleef om ouderwetse matrozen de doodstuip op het lijf te jagen.” „Maar hoe verklaar jij het beeld van die viermotorige kist?” peinsde piloot Storm. „Zeker een moderne kapitein Van der Decken, gedoemd om ten eeuwigen dage rond te blijven kruisen! Maar hoe het ook zij, deze verschijning heeft nog nooit iets goeds voorspeld!” In een periode van tamelijke rust ging Arend eens kijken hoe Sandra het maakte. Die zat nog steeds in haar eentje, maar meer dood dan levend, op haar stoel in de kabine. „Wat spoken jullie in hemelsnaam uit daarvoor?” mompelde zij duizelig. Piloot Storm stelde haar weer op haar gemak.

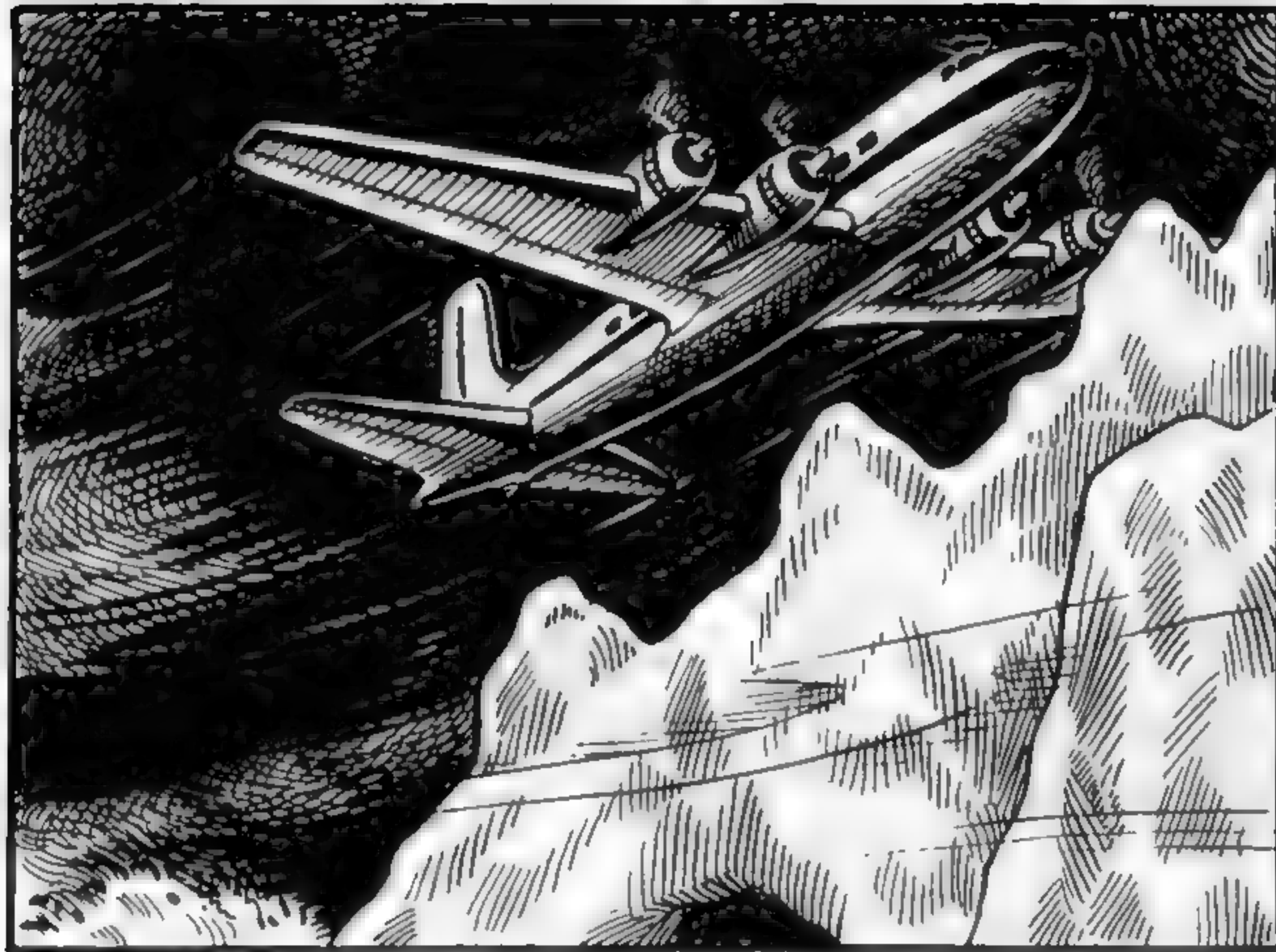
Gedurende alle schokkende gebeurtenissen was de crew rustig doorgegaan met haar werkzaamheden. De radio-telegrafist was echter de wanhoop nabij. En niet zonder reden, want de arme kerel kon geen enkele verbinding krijgen met eventueel in de nabijheid varende schepen of met de luchthaven van Reykjavik. Er waren door die hevige bliksemstraal en de onverwachte duik van het toestel blijkbaar enige belangrijke instrumenten defekt geraakt. Het was dan ook onmogelijk een juiste positiebepaling te maken en gezagvoerder Mulder

besloot in ieder geval zo laag mogelijk te gaan vliegen. De voorraad brandstof begon nu onrustbarend te slinken en de storm woedde nog steeds met onverminderde kracht voort. Zij moesten bliksemsnel IJsland te pakken zien te krijgen. Fred liet de machine zakken en op een hoogte van slechts enkele meters scheerde hij over de woeste schuimkoppen van de Atlantische Oceaan. Als ze op deze zee een noodlanding moesten uitvoeren . . . nou dan stond hen nog iets te wachten . . .

In steeds groter wordende cirkels koerste de glanzende Douglasmachine boven de grimmige schuimkoppen van de oceaan, op zoek naar IJland. Het grote eiland moest toch zeker ergens in deze omgeving te vinden zijn. Meedogenloos liepen de wijzers van de brandstofmeters terug, maar met deze verraderlijke windstoten durfde Fred geen der vier 1400 p.k. motoren op non-aktief te zetten. En dat hij zulks niet deed was hun geluk, want enkele sekonden later moest hij alles van zijn vier trouwe Pratt en Whitneys vergen. Fred en Arend hadden juist

besloten, dat een noodlanding onvermijdelijk werd en opdracht gegeven om alles daarvoor in orde te maken, toen door de laaghangende wolken en mistflarden voor hen uit opeens de omtrek van een kolossale ijsberg opdoemde, waar zij recht opaan suiden. Bijna gelijktijdig gaven de beide mannen een schreeuw van ontzetting en rukten het vliegtuig omhoog langs de razendsnel naderbijkomende witte dreiging. Een ogenblik leek het of de dood hen vanuit zijn kille fort aangrijsde.

An alle kanten loerden nu dood en vernietiging op het verdoolde vliegtuig. Met oorverdovend gebrul trokken de motoren het sidderende toestel vlak voor de ijsberg omhoog. De buik scheerde rakelings over de venijnige toppen, die het vliegtuig schenen te willen vatten in hun ijskoude greep. Eerst op een hoogte van ruim 500 meter legde Fred de Douglas weer horizontaal. Hij floot zachtjes en wiste zich het zweet van het gelaat. „Pfff! Kerel, dat scheelde een nekhaartje, wat?! Had jij

op die witte loeders gerekend?” Arend schudde ontkenkend het hoofd, nog te verbouwereerd om wat te zeggen. Tjonge, daar waren ze maar net aan een groot gevaar ontsnapt. Maar ook het vooruitzicht van een buiklanding op die ziedende watermassa daar beneden, lokte hem niet bepaald aan. Toch moest het er spoedig van komen, want zij waren aan de laatste galons benzine toe! Achter hem stuurde Greve steeds opnieuw zijn S.O.S.-boodschap de wereld in . . . vergeefs . . .!

Anmerkelijk vlugger dan zij gevreesd hadden, brak het moment aan, waarop de trouwe Douglas zijn laatste landing moest maken. Meer dan een uur hadden zij rondgecirkeld om IJsland te vinden, echter zonder resultaat, hetgeen bewees, dat zij wel heel ver uit de koers gedreven waren. Alles was gereed voor de noodlanding, zwemvesten, leren kleding en rubberboten. De spanning lag als een zware deken over de vijf luchtreizigers, die zich nu voorbereidden op de grote schok en zich met de riemen stevig op hun zitplaatsen vastsjorden. In een korte bocht zweefde de trotse metalen vogel omlaag naar

de dreigende schuimkoppen, die hun prooi als gulzige monsters leken te willen grijpen. Tot het laatste moment zond „Sparks” Greve zijn noodsignalen uit. Met flaps uit en plotseling weggenomen gas, zodat de motoren knalden als afweergeschut, liet Fred de kist neer op de blauwgroene rug van een grote golf . . . Een ontzettende schok volgde, een muur van donker water en schuim sloeg over de cockpit heen . . . Een onwezenlijke stilte legde zich als een knellende band om de hoofden van de nietige mensjes, die nu de strijd met een nieuw element zouden moeten aanbinden, om het vege lijf te redden.

Dreunend sloegen de grimmige golven over het hulpeloze vliegtuig, dat als een grote gewonde vogel met uitgespreide vleugels neerlag in het vreemde element. Fred, de gezagvoerder was voorover op het instrumentenbord gesmakt, zijn gezicht bloedde. Piloot Storm gespte vlug zijn riemen los en hielp hem overeind. Fred stond te wankelen op zijn benen in de hevig heen en weer slingerende cockpit. Daarbuiten beukten de woeste brekers tegen de metalen wanden van het toestel, dat reeds snel begon vol te lopen met water. Storm haastte zich met Fred en de anderen naar de staart, waar zij in minder

dan geen tijd de nodige extra kledingstukken aangeschoten hadden, want de temperatuur daarbuiten zou lang niet mals zijn. Hein Dekkers de boordmeccano werkte twee oranje-gele rubberboten door de opengeworpen deur naar buiten waar zij automatisch opgepompt werden en uit hun omhulsels sprongen als levende dingen. Op zijn buik liggend in de deuropening, bond Dekkers de twee dansende vlotten met een lang touw aan elkaar. Zo nu en dan sloeg de schuimkop van een ijskoude golf over hem heen.

De tijd begon te dringen. Het vliegtuig zonk merkbaar sneller weg. Een voor een lieten de vijf luchtreizigers zich door de deuropening in de wiebelende rubberboten glijden. Arend en Sandra in de eerste en de drie leden van de bemanning, Mulder, Greve en Dekkers in de ander. Het kostte enige moeite om uit de nabijheid van het zinkende vliegtuig te geraken, maar toen dat eenmaal gelukt was, hadden zij ook veel minder last van brekers en vliegend schuim. Hier op het water zagen zij eerst goed, hoe 'n geweldige deining er stond. Het blauw-groene water zag er verbazend koud uit en ieder prees

zich gelukkig, dat er bij het overstappen geen ongelukken gebeurd waren. De gedachte aan wat hen nog te wachten stond, indien er niet spoedig hulp opdaagde, vervulde hun harten met bange gevoelens. De kleine maar oersterke rubberboten schonken hun echter het nodige vertrouwen om de strijd met de elementen aan te binden. Achter hen rees de staart van het eens zo trotse toestel nog eenmaal hoog boven de golven en zonk toen langzaam naar de stille diepte van de Atlantische Oceaan . . .

611

Gezagvoerder Mulder was er slecht aan toe. Het zoute water deed de hoofdwonden, die hij bij de noodlanding opgelopen had, vreselijk branden en bijten. Hij was nog steeds half groggy en kreunde voortdurend, ook nadat Dekkers zijn hoofd met verband uit het eerste hulpvakje omzwachteld had. De rubberboten waren van de wonderlijkste zaken voorzien: waterkleurstof, reddingsgordels, touw, peddels, seinspiegels, visgerei, potten, fakkels en zelfs anti-haaienvloeistof. Sparks Greve had de kleine radiozender reeds spoedig in werking gesteld en trachtte kontakt te maken met Reykjavik, maar de zender was blijkbaar te zwak. Er zat niets anders

op dan het fragiele vaartuigje zoveel mogelijk met de kop op de wind te houden, ten einde omslaan te voorkomen; bovendien bleven ze op die manier in de buurt van de plaats waar ze neergekomen waren, de positiebepaling die Greve het laatste doorgegeven had. Het was vinnig koud. De wind zwol en kromp afwisselend en soms moesten zij tussen de ijsbergen door manoeuvreren. Haast onmerkbaar ging de dag over in de nacht. De storm scheen nu uitgeraasd en af en toe gluurde een bleke maan tussen de voortjagende wolkenflarden neer op de twee dobberende bootjes met hun verkleumde inhoud.

Ze peddelden nu niet meer. Er werd weinig gesproken, iedereen voelde zich koud, nat en ellendig. Fred Mulder was buiten bewustzijn, zijn omzwachtelde hoofd rolde zachtjes op en neer op de rand van zijn boot. Sparks Greve zond voortdurend zijn roep om hulp de ether in. Arend en Sandra zaten naast elkaar achter in hun boot. De piloot verwonderde zich over de moed van het meisje. Geen nutteloze huilbuien en domme vragen. Werkelijk, zij was een vrouw uit duizenden en onze piloot prees zich gelukkig, dat hij zich haar vriend mocht noemen, ja . . . zelfs meer dan dat. Het geklots van het water tegen de zijkant van hun vaartuig maakte hen slaperig en in elkaars armen doezelden zij in. Omstreeks

middernacht werden zij ruw gewekt door een puts water, die bijna recht in hun vlot neerkwam. Een ogenblik meende Arend, dat zij overboord geslagen waren, toen hoorde hij iemand schreeuwen: „Hozen!” De storm was opnieuw opgestoken! „Hou de boten met de kop in de wind!” riep onze piloot en begon met zijn handen als een razende te hopen. Sandra werkte zich naar de riemen. Weer sloeg het water naar binnen; zij struikelde. Storm greep haar arm. „In ’s hemelsnaam, sla niet overboord!” Het meisje stond tot aan haar knieën in het water. „Dat heeft geen zin,” riep zij uit. „De golven.” Maar Arend moedigde haar aan. „Hou alleen maar de kop in de wind! Dit ding zinkt niet!”

Boven het gehuil van de wind waren hun stemmen nauwelijks hoorbaar. Regenvlagen striemden over hen heen en onttrokken het tweede vlot aan hun gezicht; slechts het rukken aan de lijn bewees dat zij nog te zamen waren. Zo nu en dan lichtte de sluier van water zich even en konden zij de anderen zien. Greve en Dekkers roeiden als gekken. Tegen de tijd dat zij begreep hoe zij het vaartuig over de toppen der golven moest sturen, was Sandra doodop van vermoeidheid. Arend hield op met hopen en riep: „Laten wij wisselen!” Maar midden in de

handeling werden zij verrast door een grote roller en Storm moest zich voorover werpen om het bootje voor omslaan te behoeden. Tegelijk hoorden zij iemand schreeuwen: „Man overboord!” Arend ving een glimp op van Sparks Greve's witte gelaat, dat met verbijsterende snelheid langs de zijde van zijn vlot gleed. Toen was het verdwenen. Het duurde een ogenblik voordat hij begreep wat er gebeurde. „Wij worden teruggeblazen!” riep hij. „Roeien!”

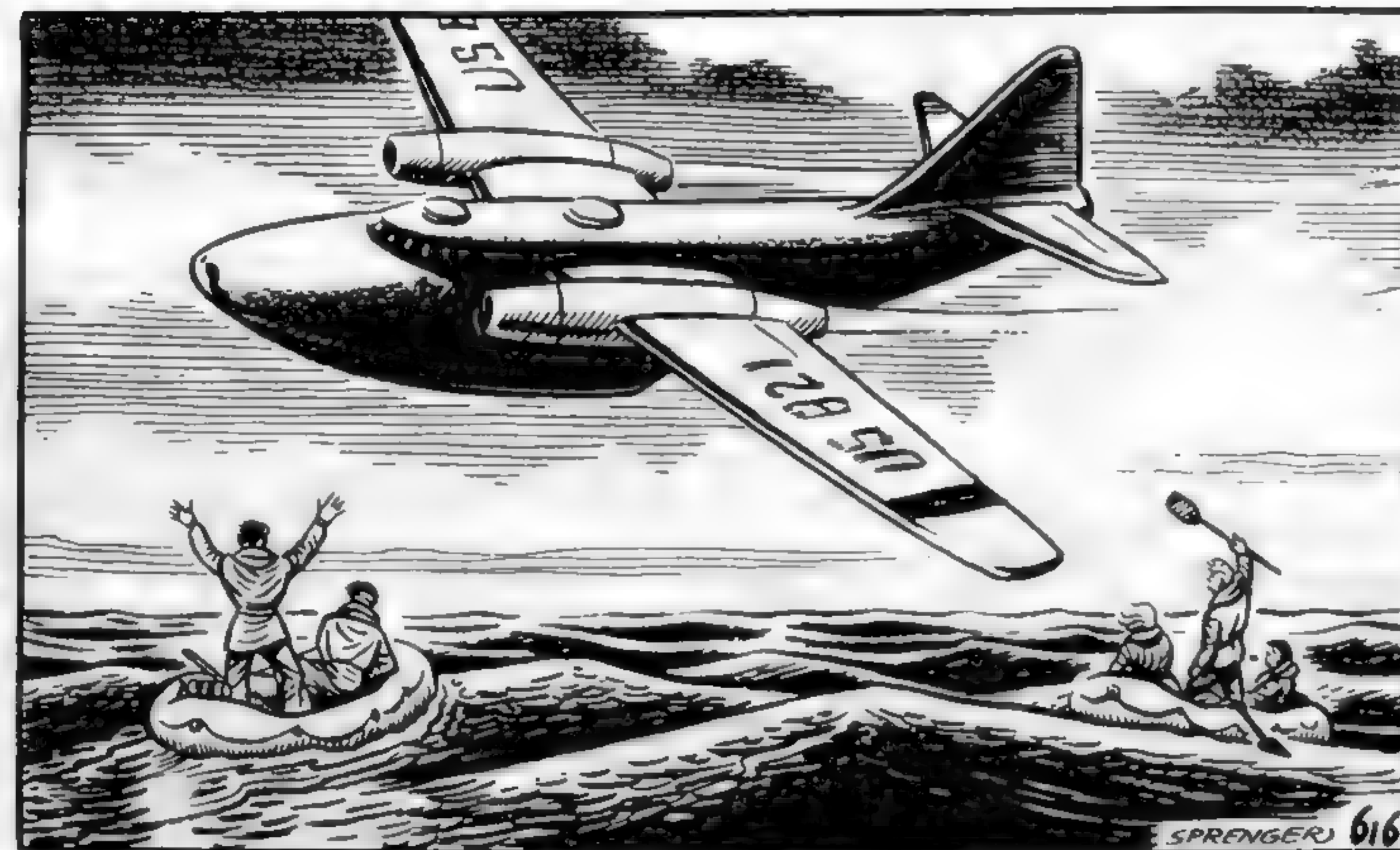
Dekkers had een „flare” afgeschoten. In de vreemde poederwitte schittering zag piloot Storm miljoenen regendruppels die in sluiers op hen neerstriemden. Toen kwam er een opening en kon hij het deinende witte hoofd van de ongelukkige radio-telegrafist op ogenschijnlijk grote afstand onderscheiden. Zij peddelden uit alle macht, maar de afstand leek steeds groter te worden. Greve was nu zeker tachtig meter weg. „Vlug, trek de lijn aan en stap over in de andere boot!” riep Arend het

meisje toe. „Ik snij de lijn door!” „En ik blijf in ieder geval bij je! Snij hem maar door!” „Bij elkaar blijven!” schreeuwde Dekkers. „Niet losmaken!” „Vooruit dan Arend, snij dan los!” riep Sandra. Storm hakte fel langs het touw met zijn mes. Zij waren los. Toen hij de riemen weer greep, schoot Dekkers een tweede flare af. Hij zag de andere boot snel wegglijden achter hem. Storm roeide pal tegen de loeiende wind in: iedere keer, dat hij de peddels uit het water haalde, werd hij teruggedreven.

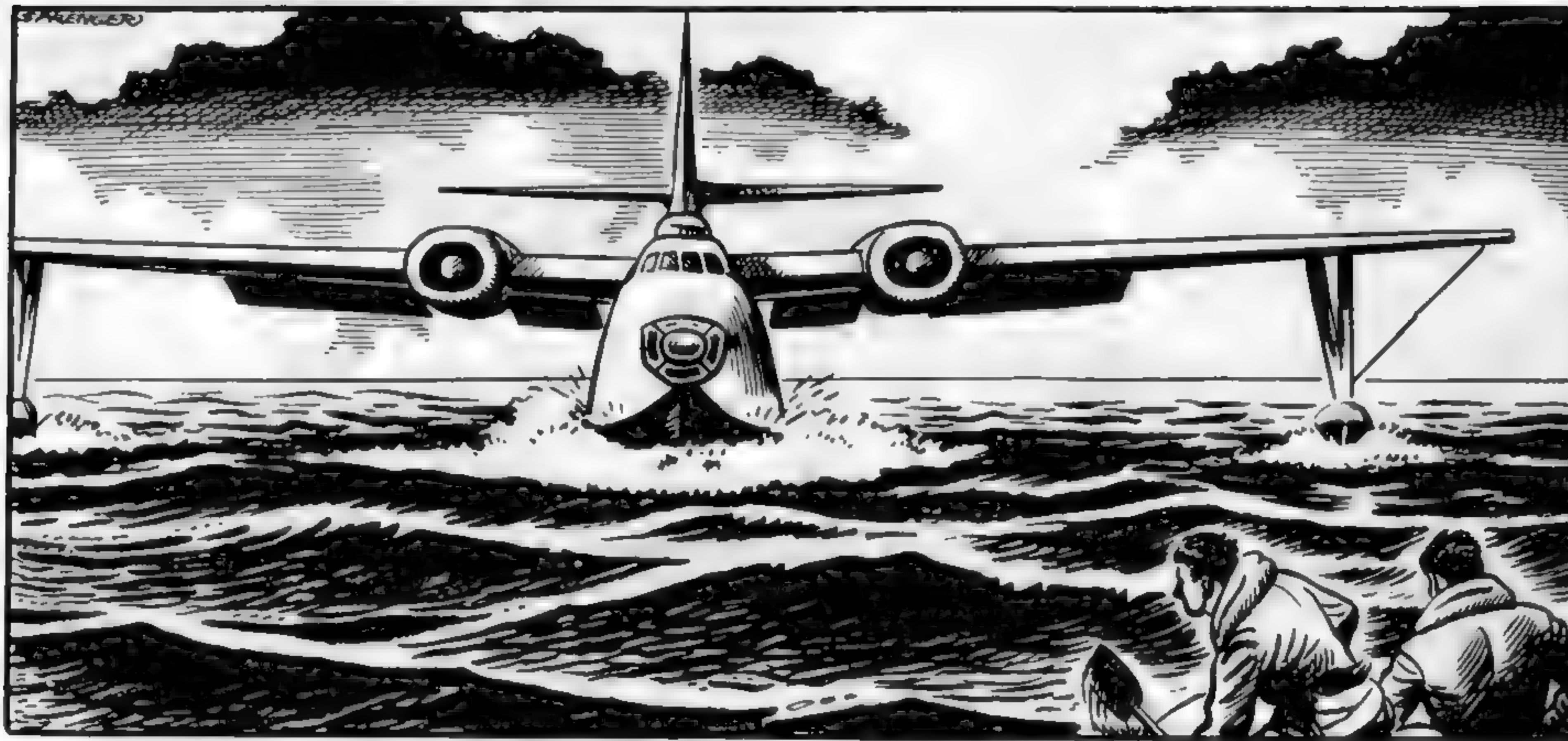
Hij trok met al zijn kracht en herinnerde zich tot welke uitersten het menselijk lichaam gedwongen kan worden, als de wil sterk genoeg is. Storm perste de laatste reservekrachten uit zijn body en roeide tot er een rood waas voor zijn ogen kwam. De gloed van de lichtkogel was uitgedoofd achter hen: zij waren alleen op de oceaan. Sandra peddelde mee met haar handen en riep voortdurend naar Greve, die daar ergens in dat ijskoude water worstelde met de dood. Storm roeide automatisch; hij hoorde geluiden zonder ze te begrijpen en voelde hoe het vlot naar een kant overhelde. Hij ging door met roeien. Toen drong Sandra's stem tot hem door. „Wij hebben hem! Ga terug!” Wat daarna gebeurde herin-

nerde hij zich later pas, als was het in een droom geweest. Hij keerde de boot en roeide in de richting waar de laatste flare uitgedoofd was. Van tijd tot tijd hoorde hij zoiets als een bootsmansfluitje en roeide er naar toe. De wind was nu achter hem. Hoe lang hij roeide wist hij niet, hij had alle begrip van tijd verloren. Maar toen hij eindelijk een lichtflits zag, was dat achter hem. Hij keerde opnieuw en weldra hoorde hij de stemmen van Dekkers en Fred Mulder. Het was gelukt! Greve was gered. Uitgeput liet hij de riemen los en liet zijn hoofd op de opgetrokken knieën zinken...

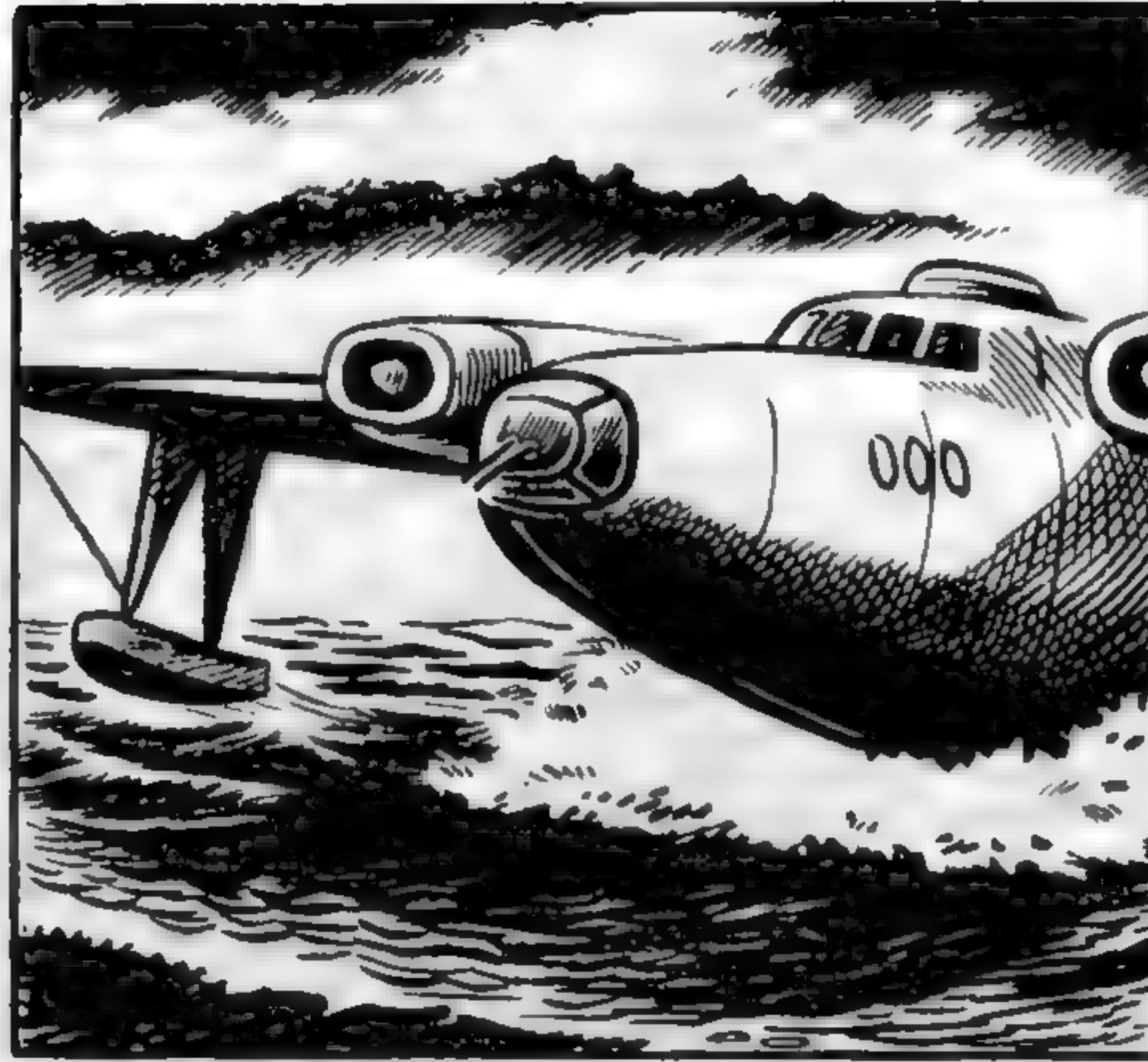
Tegen de volgende morgen scheen de storm definitief te gaan liggen. Zij hadden de bijna bevroren Sparks Greve na zijn onwillige zwempartij zo goed en zo kwaad als het ging van droge kleding voorzien. En nu zaten zij allen moe en verkleumd te wachten op de dingen die komen zouden. In hun hart hadden zij nog maar weinig hoop op redding, zo ver buiten de gebruikelijke vaar- en vliegroutes. Nu en dan probeerden zij wat te roeien, alleen maar om het bloed weer sneller door hun aderen te drijven. Er werd weinig gesproken . . . eentonig klotsten de golven tegen de boorden van hun reddingsvlotten. Opeens hieven zij bijna gelijktijdig het hoofd op . . .

Vliegtuigmotoren! En bijna onmiddellijk ontdekten zij boven zich een snelle vliegboot, die kennelijk op zoek was naar de overlevenden van de Hollandse machine. Zij begonnen allemaal te schreeuwen en te gillen als gekken, alsof iemand in de vliegboot dat ook maar zou kunnen horen. Arend peuterde met verstijfde, onwillige vingers aan het vakje, waarin de rookpotten en het lichtpistool geborgen waren. Maar dat was al niet eens meer nodig, want daarboven had men hen reeds ontdekt! In een sierlijke bocht zwaaide het grote toestel omlaag naar de schipbreukelingen en scheerde met loeiende straalmotoren over het water . . . Zij waren gered!

Met de neus in de wind liet de piloot zijn toestel neer op de inmiddels volkomen rustig geworden oceaan en taxiede daarna recht op de twee rubberboten af. Bruisend brak het water voor de boeg van de met twee sterke straalmotoren uitgeruste vliegboot. De vijf schipbreukelingen waren er van overtuigd dat zij nooit een mooier vliegtuig gezien hadden. Arend vroeg zich af waar het vandaan kwam, de onderscheidingstekens wezen op de nabijheid van een Amerikaanse basis. Maar dan zouden zij hier ergens in de buurt van Groenland

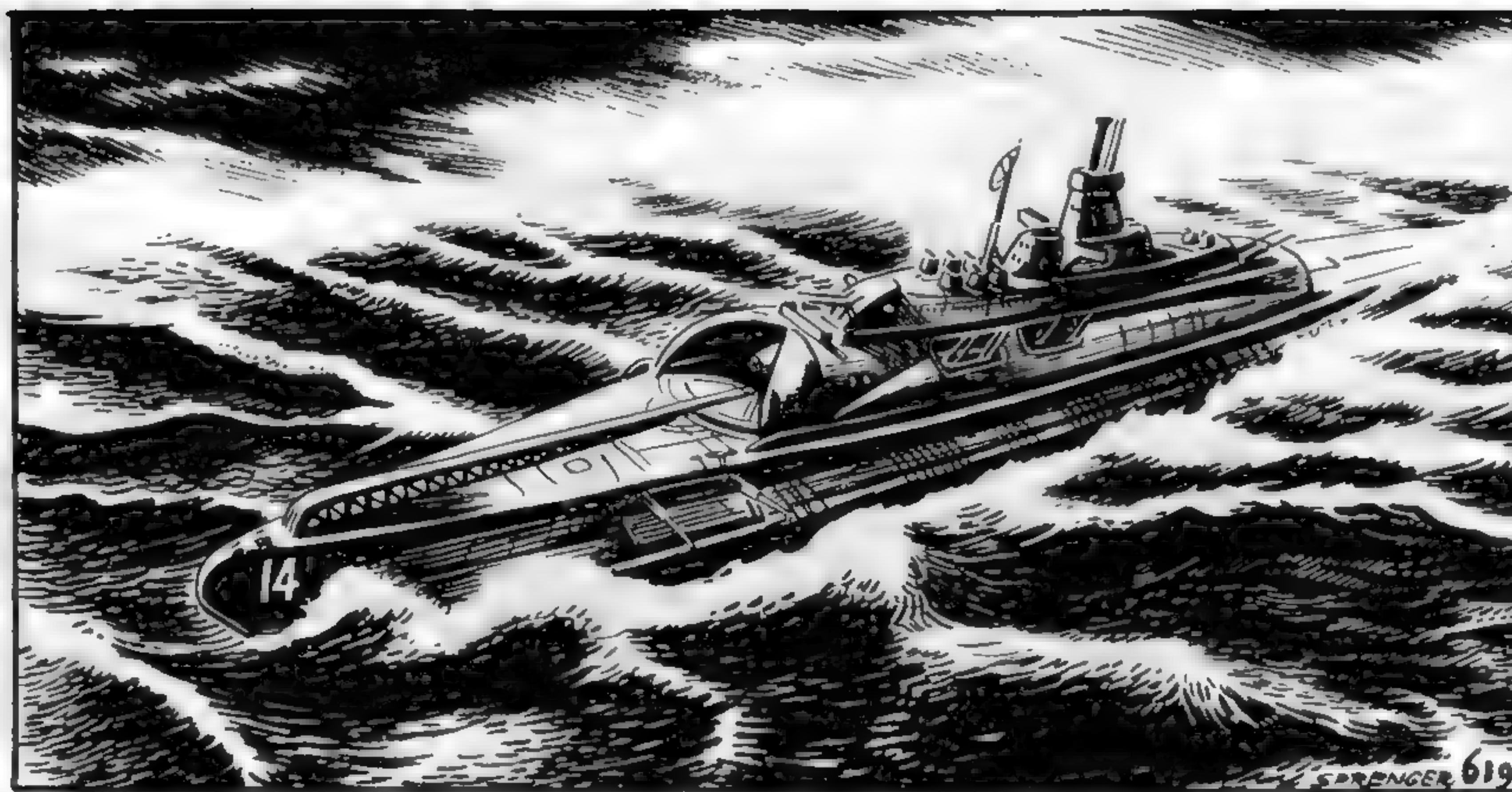
moeten zijn. Enfin, hij zou het spoedig weten, als zij eenmaal aan boord waren. Rustig stevende de vliegboot op hen toe en het was moeilijk zich voor te stellen, dat weinige uren geleden op deze plaats de golven huizehoog waren. Toen zij langs zij onder de grote vleugel kwamen, schoof er in de zijkant van het toestel een deur open en keken zij in de nieuwsgierige en bemoedigend-glimlachende gezichten van enige Amerikanen. Allereerst werd Fred Mulder, die er het slechtst aan toe was, overgeheveld en daarna volgden de anderen.

De captain van de vliegboot begroette de vijf schipbreukelingen van het verongelukte Nederlandse vliegtuig zeer hartelijk. „Mijn naam is Kelly. Welkom aan boord!” glunderde hij boven zijn korte on-Amerikaanse baard. „Het spijt me, dat wij jullie zolang in de penarie hebben laten zitten, beste mensen. Wij hadden jullie noodsignalen al direkt opgevangen, maar onze strikte orders verboden ons te antwoorden. Wij zijn namelijk midden in zeer geheime manoeuvres, zie je. En ik ben bang, dat wij jullie voorlopig niet in de bewoonde wereld zullen kunnen afleveren.”

„Dat is van minder belang,” vond piloot Storm. „Alles beter dan op die ijskoude waterplas rond te zwalken in

een paar wankel rubberbootjes. Wij zijn u grote dank verschuldigd, captain.” Maar Kelly wuifde luchtigjes met de hand en klom weer in zijn stuurstoel. Even later verhief de machine zich met gierende straalmotoren van het water. In de ruime kabine waren de vijf metgezellen weldra van droge kleding voorzien en terwijl piloot Mulder de nodige geneeskundige hulp ontving, genoten zij van warme koffie en broodjes. „Ziezo,” sprak Arend, „ons ergste leed is geleden.” „Tja, meisje,” richtte hij zich tot Sandra, „je weet wel wat je begonnen bent, met mijn gezelschap te verkiezen. Je weet nooit tevoren in welke hachelijke situaties je daardoor verzeild raakt.”

Behalve Fred Mulder, die tamelijk veel last van zijn wonden had, waren de schipbreukelingen weldra in 'n diepe slaap verzonken. De vermoeienissen eisten hun tol en vooral bij Sparks Greve kwam nu een hevige reactie op zijn onvrijwillige zwempartij in het ijskoude water van de Atlantic. De arme kerel klappertandde van de koorts. Gelukkig besteedde de speciaal op deze reddingsvlucht meegevlogen militaire dokter al zijn aandacht aan hem. Het vliegtuig scheen zijn doel te naderen, want het begon nu in een grote bocht te zakken. Zo nu en dan schoot het toestel door dichte nevelsluiers, die op

deze plaats laag over de oceaan hingen. Piloot Storm, die als het ware door zijn vliegersinstinkt gewekt werd voor de landing, zag hoe onder hen opeens de druipende neus van een onderzeeboot uit de golven opdook. Wat zou dat nu te betekenen hebben? Werden zij overgezet op die schuit? Maar waar bleef de vliegboot dan? Toen het vaartuig echter in zijn volle lengte boven het water gerezen was, kon Arend zijn ogen nauwelijks geloven. Hij had heel wat duikboten gezien van zijn leven, maar nog nooit een van zulke gigantische afmetingen.

Piloot Storm rolde van de ene verbazing in de andere. Dat enorme vaartuig beneden hem was een „vliegdek-duikboot!” Wat een fantastische afmetingen had die schuit. Het voordek werd grotendeels in beslag genomen door een katapultinstallatie voor vliegboten. In de bovenbouw die er uitzag als een reusachtige pantserkoe-pel was tenminste plaats voor twee vliegboten! Bovenop waren uitschuifbare geschutstorens gemonteerd en bij de kommandobrug stond zelfs een radarinstallatie opge-steld. Arend moest er iemand voor wakker maken. Hein Dekkers, de nuchtere boordmeccano stond een ogenblik

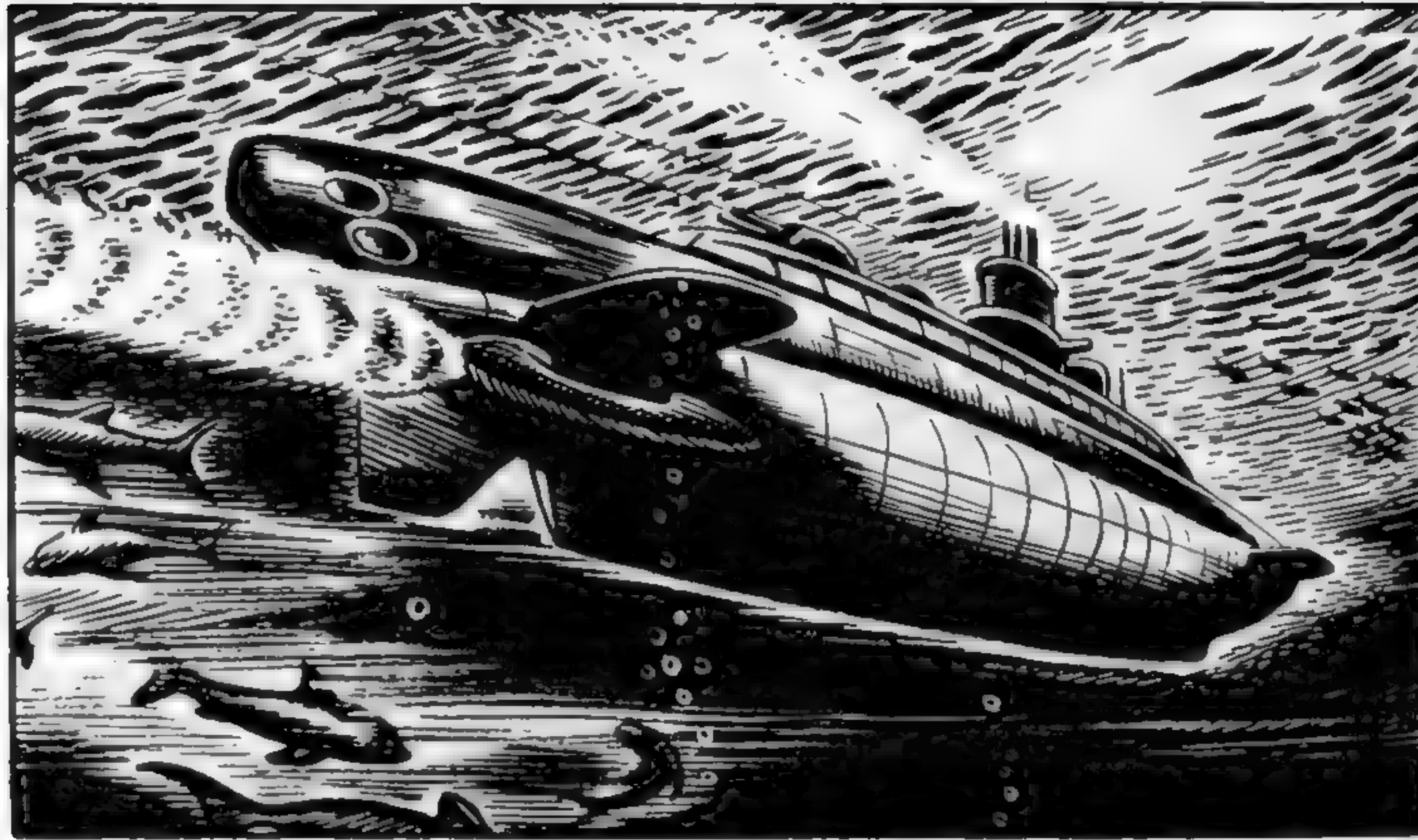
naar het enorme vaartuig te staren, maar toen zakte langzaam zijn mond open en hij stotterde. „Wat zullen we nou krijgen? Jules Verne is er niks bij!” De vliegboot streek achter het inmiddels op halve kracht varende schip neer en taxiede op de opengeschoven deuren toe van de enorme „Hangar”. Het was alles in enkele minu-ten gebeurd. Terwijl takels het toestel het achterschip optrokken, werden de drijvers, vleugeltips en staartvlak automatisch samengevouwen. Zij waren binnen en ach-ter hen sloten de deuren zich weer.

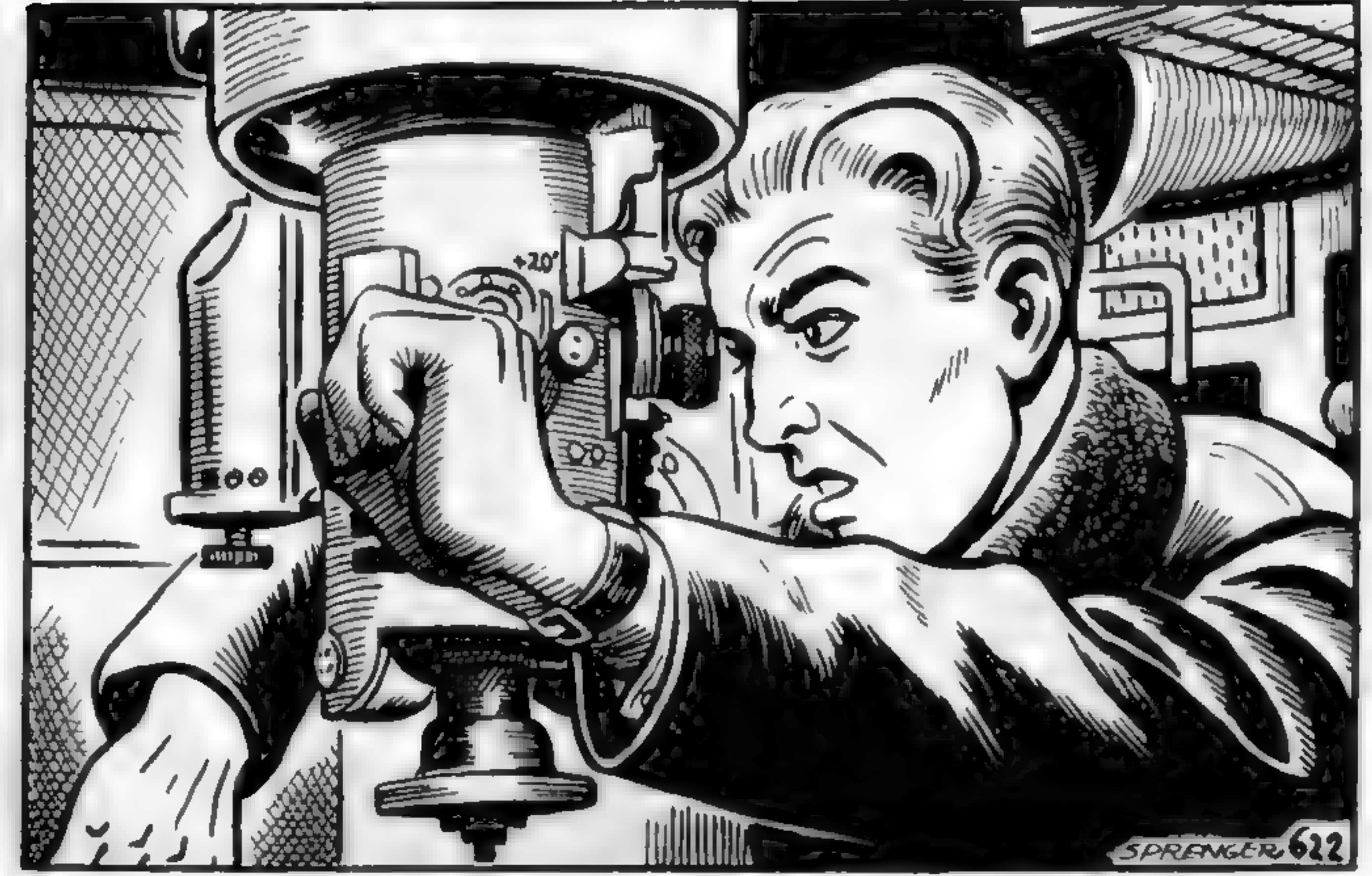
Een onwezenlijke stilte deed hun oren suizen, nu dat Egieren der straalmotoren plotseling opgehouden was. Rustig lag de grote vliegboot achter haar zuster en in de „hangar” van de vliegdekonderzeeër. Mulder en Greve werden onmiddellijk naar de „sick-bay” gebracht en de andere drie, Sandra, Storm en Dekkers, mochten meteen de hut binnentreden van Kommandant Roberts, die meer dan benieuwd was naar hun wederwaardigheden. „Het spijt me, als de huidige omgeving u wat geheimzinnig aandoet” zei hij, „maar wij moeten natuurlijk voorzichtig zijn, met het oog op ongewenste nieuwsgierigheid van zekere zijde, voor onze manoeuvres en

nieuwste wapens. Ik kan u daarom helaas niet garanderen, dat u zo een, twee, drie weer thuis bent. Onze bestemming is mogelijk de Poolzee en u bevindt zich aan boord van de U.S. Nucleus, de eerste atoomduikboot ter wereld!” De drie schipbreukelingen stelden natuurlijk talloze vragen, die Commander Roberts echter bijna allemaal vriendelijk glimlachend onbeantwoord liet. In de ziekenafdeling van het reusachtige schip, dat inmiddels alweer gedoken was en recht op zijn bestemming afstevende, vonden Arend en Sandra hun twee ongelukkige metgezellen, die intussen uitstekend waren verzorgd.

Als gold het werkelijk een opdracht in oorlogstijd, zo kliefde de „Nucleus” de wateren van de Deense Straat langs de kust van Groenland op weg naar zijn bestemming in de Noordelijke IJszee. Hoewel er slechts weinig gelegenheid was om met een of ander vastliggend punt de snelheid van de atoom-onderzeeër te vergelijken, begreep Piloot Storm wel, dat het vaartuig tot fenomenale prestaties in staat was. Vergeleken met de onderzeeboten uit de laatste wereldoorlog, mocht het interieur waarlijk luxueus genoemd worden en de vijf schipbreukelingen hadden tot dusver zeer prettige ervaringen

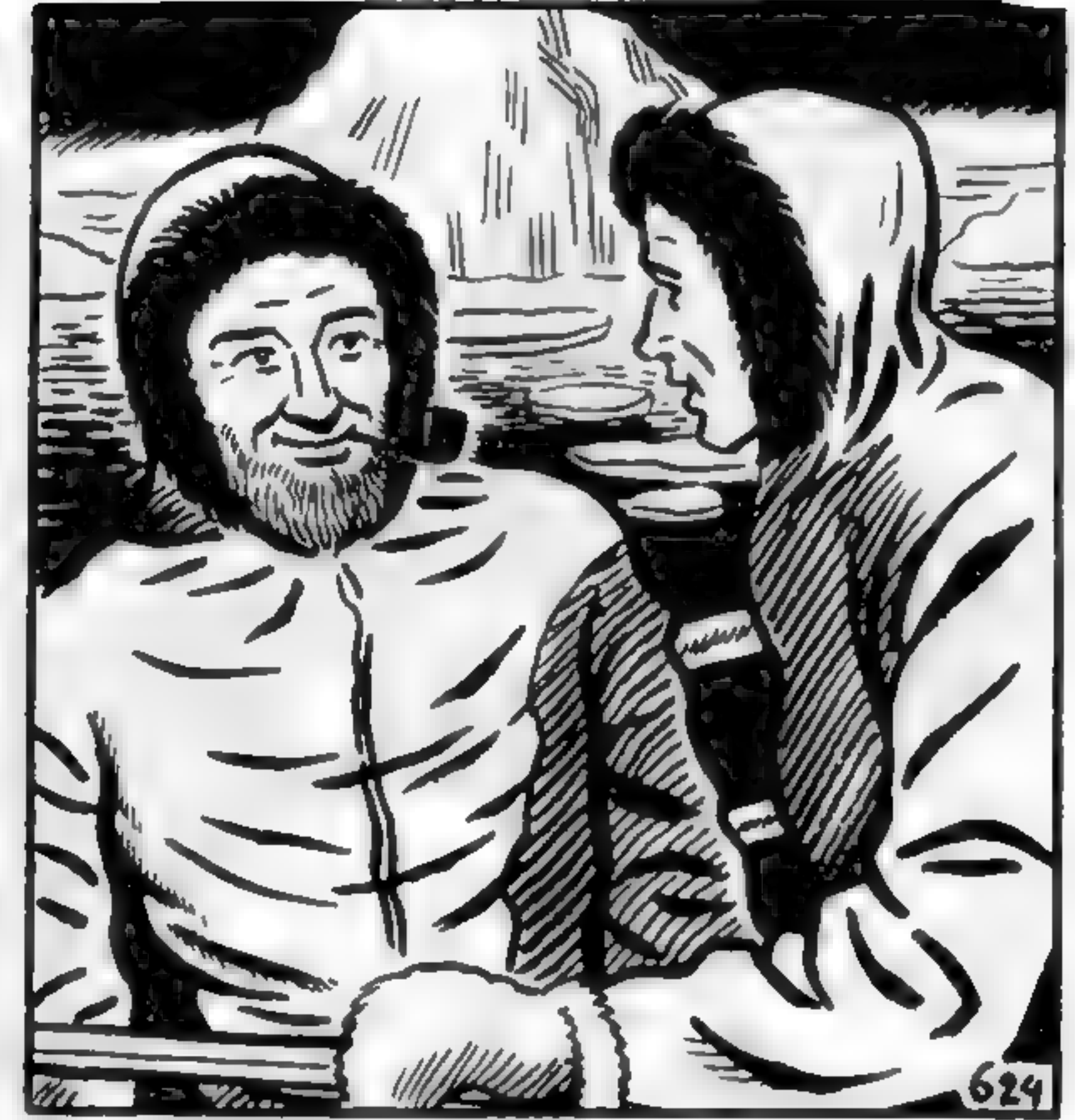
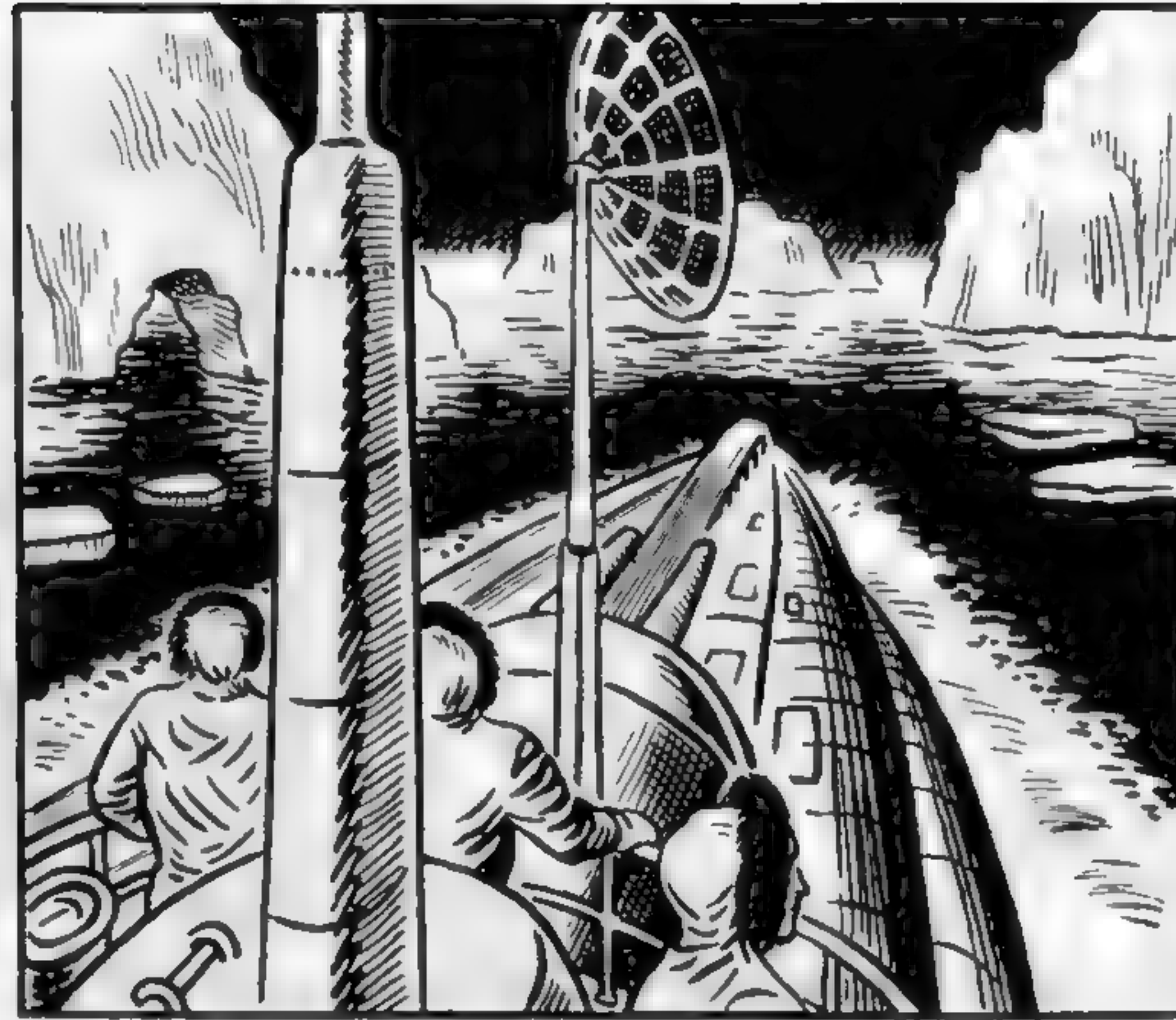

opgedaan. Ook met de bemanning waren zij beste maatjes en het bleek al gauw, dat Piloot Storms naam nog steeds aan velen bekend was. Hij was immers de man, die New York enige jaren terug voor vernietiging behoed had! Misschien was het wel daardoor, dat de Hollanders bijna overal in het schip vrije toegang hadden. Op zijn verzoek mocht Arend dikwijls door de periskoop kijken en bij zo'n gelegenheid schrok hij zich bijna een punthoofd! „Stop! Stop!” schreeuwde hij opeens . . .

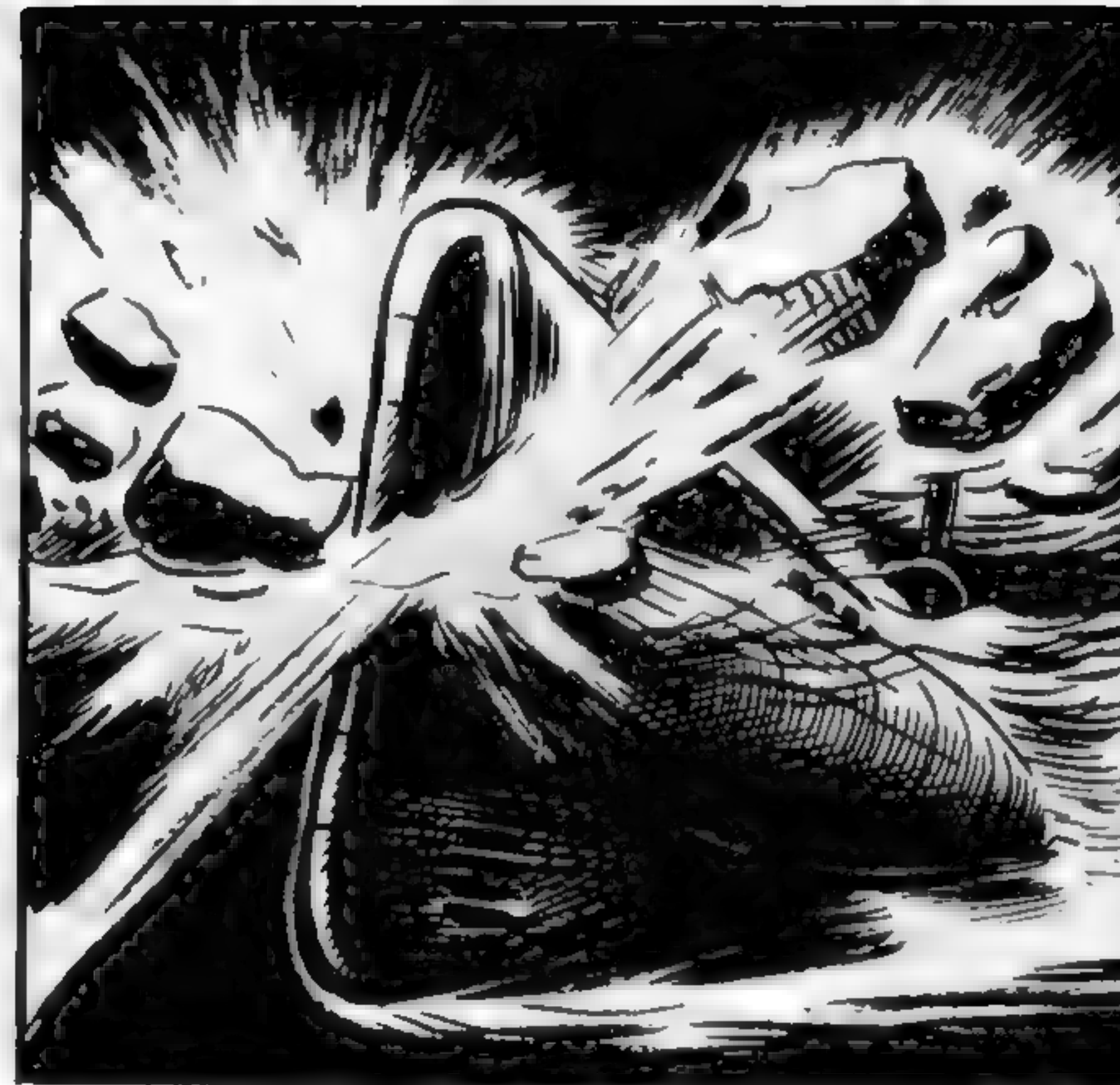
Stoppen"? grijnsde Kommandant Roberts, nadat hij snel een blik in de periskoop geworpen had, „stoppen? Waarvoor?” Arend danste bijna van opwinding. „Man!” riep hij uit, „zie je die ijsbergen vóór ons dan niet. De schuit vaart haast te pletter!” Maar hij scheen zich voor niets ongerust te maken, want de schok, die hij verwachtte bleef uit. Roberts legde hem het geheim uit. Een speciale „radarpadvinder,” aangesloten op de stuurinrichting wijzigde automatisch de koers als er een of ander obstakel in de buurt kwam. Zij hadden van ijsbergen, ook al zaten ze grotendeels onder water, absoluut

niets te vrezen. En inderdaad, de inmiddels aan de oppervlakte gekomen duikboot, zig-zagde snel en netjes tussen de ijskoude „gletsjer-afgevaardigden” door. Het was gewoon een mirakel. „Tjonge”, zuchtte Storm opgelucht. „Ik dacht een ogenblik, dat we d'r geweest waren. Pfff!” Hij keek Roberts kwasie-verwijtend aan, en vervolgde: „Niet aardig van u om ons zo de stuipen op het lijf te jagen. Maar in de toekomst hoop ik u eens mee te nemen naar een testvlucht van een straalvliegtuig. Zullen we eens zien of u dat óók zo verbazend lollig vindt!”

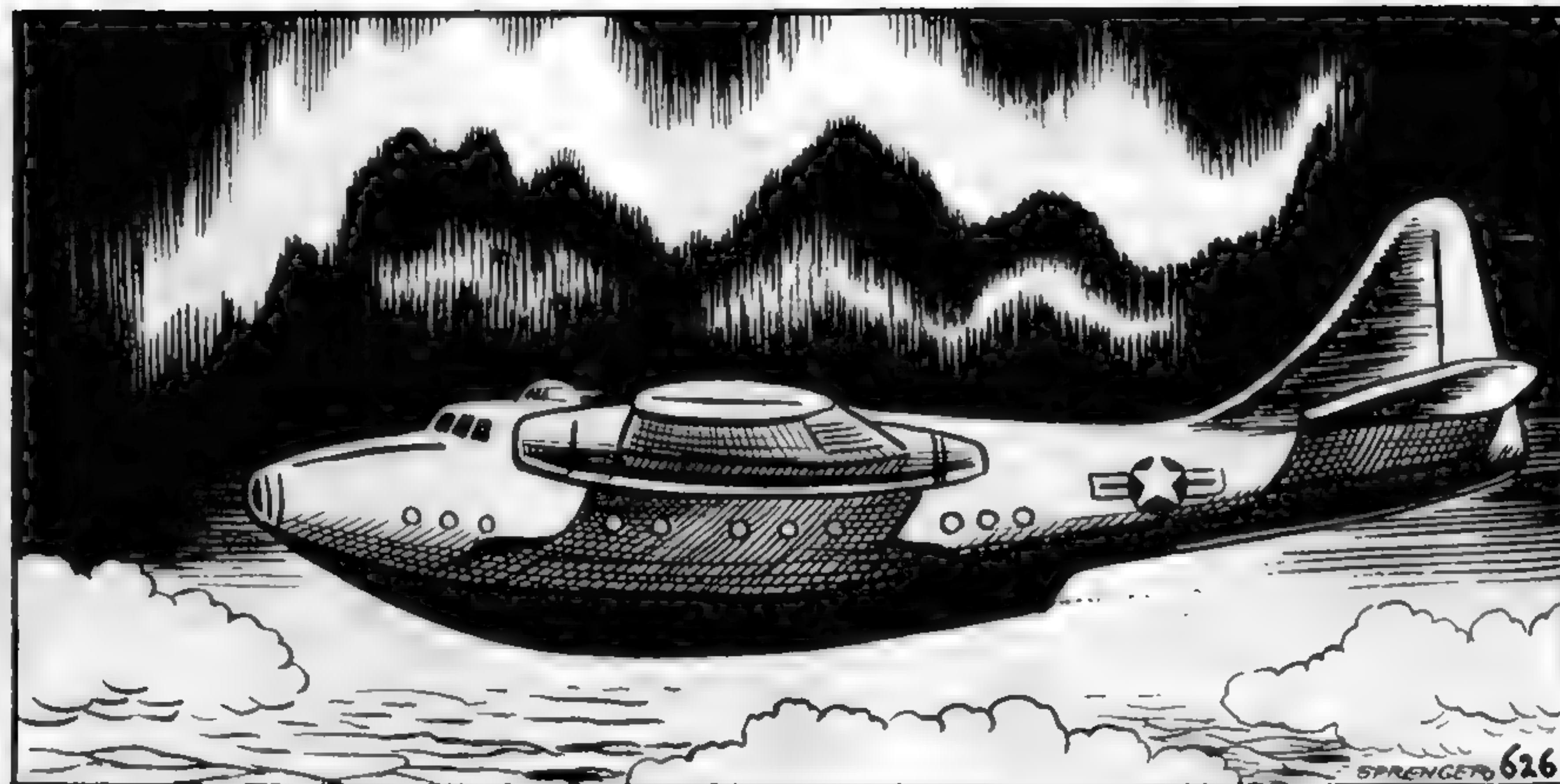
De stoom-onderzeeër schoot met onwaarschijnlijke snelheid door de wateren van de Noordelijke IJszee. „En dan te bedenken, dat we nu nog nauwelijks op halve kracht varen,” mompelde Piloot Storm. Met Sandra en Dekkers was hij op uitnodiging van Kommandant Roberts naar buiten op de kommandobrug geklommen, vanwaar zij een prachtig uitzicht hadden op de rustige blauw-groene zee en de snel voorbijglijdende ijsbergen. De brede zigzag-schuimbaan achter het schip toonde aan hoe perfect de automatische besturing werkte. Het

was bijna spookachtig te zien, hoe het kolossale vaartuig als door een onzichtbare hand tussen de dreigende ijsgevaarten doorgeloodst werd. Arend, die toch heus niet voor een kleintje vervaard was, stond er nog steeds van te kijken. „Waar gaan we nu eigenlijk precies naartoe?” vroeg hij Roberts. Maar deze grijnsde wat geheimzinnig in zijn blonde baard, schudde het hoofd en lurkte aan zijn pijp. „Strikte geheimhouding geboden met het oog op Hollandse spionnen,” plaagde hij.

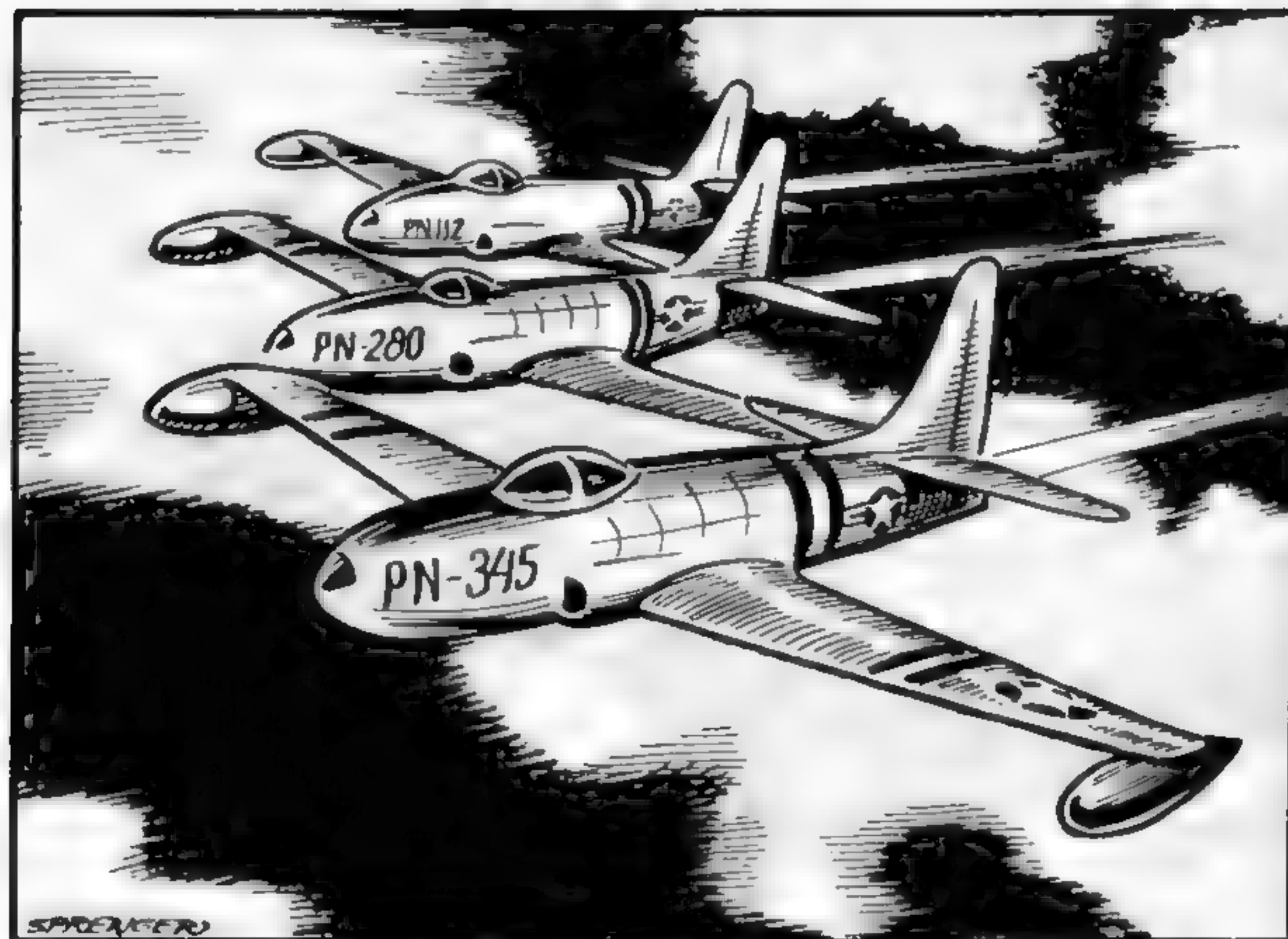
Piloot Storm stond enige tijd na te denken op de kommandobrug en opeens begon hij te lachen. „Wat een uilskuiken ben ik ook! Natuurlijk, we varen recht naar een gloednieuwe pool-duikbootbasis. Ik herinner mij in Schotland een tijdschriftartikel gelezen te hebben, over zoiets. En ook over de vliegvelden, die de U.S. bezig zijn aan te leggen op enkele reusachtige ijs-eilanden, die in de onmiddellijke omgeving van de pool met de stroom om het uiterste „noordpunt” heendrijven!” Maar kommandant Roberts volhardde in zijn geheimzinnige houding en trok kwasie onwetend de dikke ingepakte schouders op. „Geen kommentaar” mom-

pelde hij. Doch Arend wist al genoeg! De duikboot, die nog steeds aan de oppervlakte voer, geraakte langzamerhand steeds meer in het pak ijs. Dreunend spatten de grote plakken ijs aan gruzels tegen de scherpe boeg. Toen het ijs te dik werd, liet Roberts een soort sproeimachine op het dek in werking stellen, die door een uranium-motor werd aangedreven en met een enorme hittestraal het schip door de ijslaag „brandde”. De Hollanders raakten niet uitgekeken op die „wonderschuit”, maar toch was Arend blij, toen hij met Sandra in één der vliegboten moest voor een verkenningsvluchtje met captain Kelly.

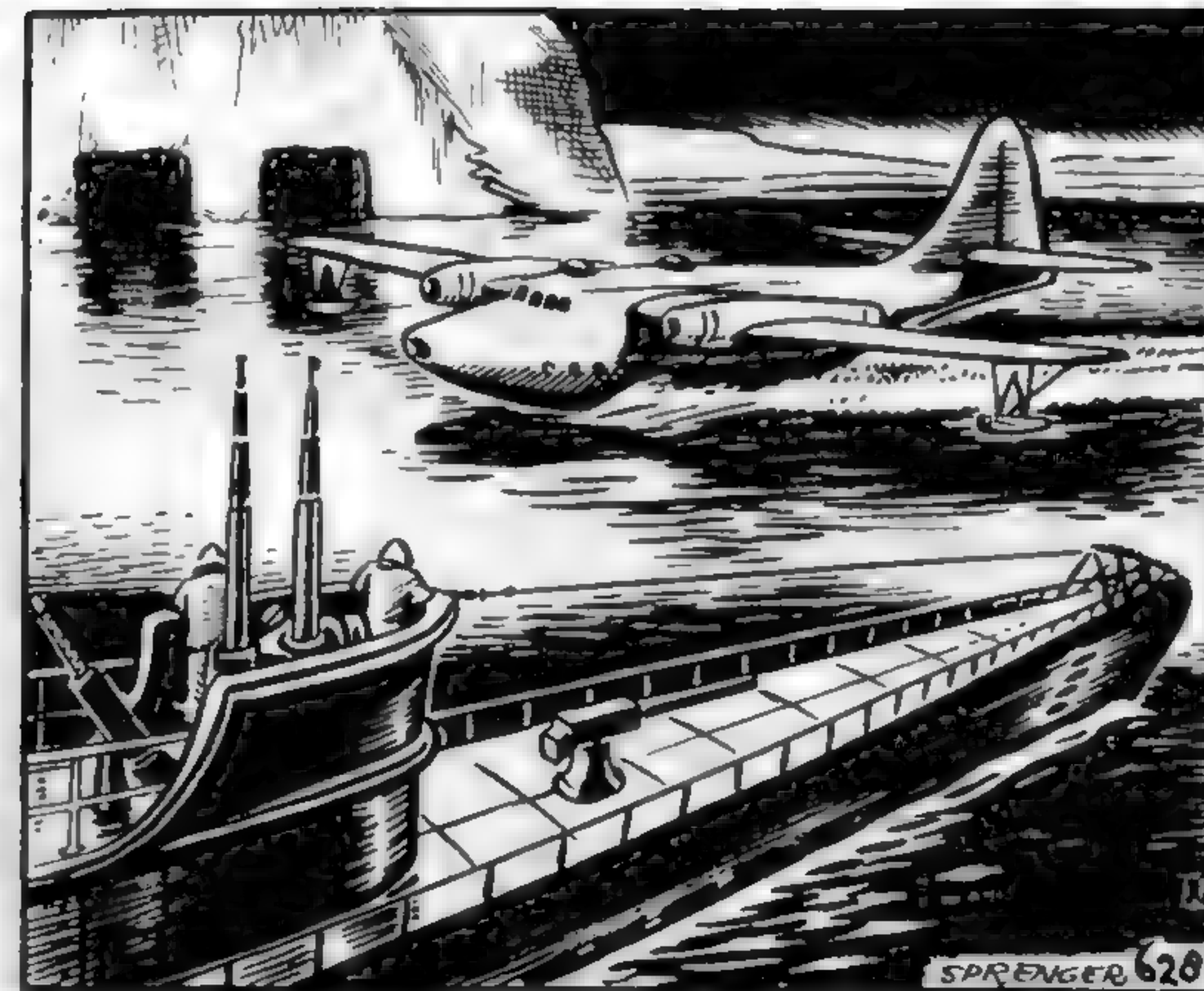
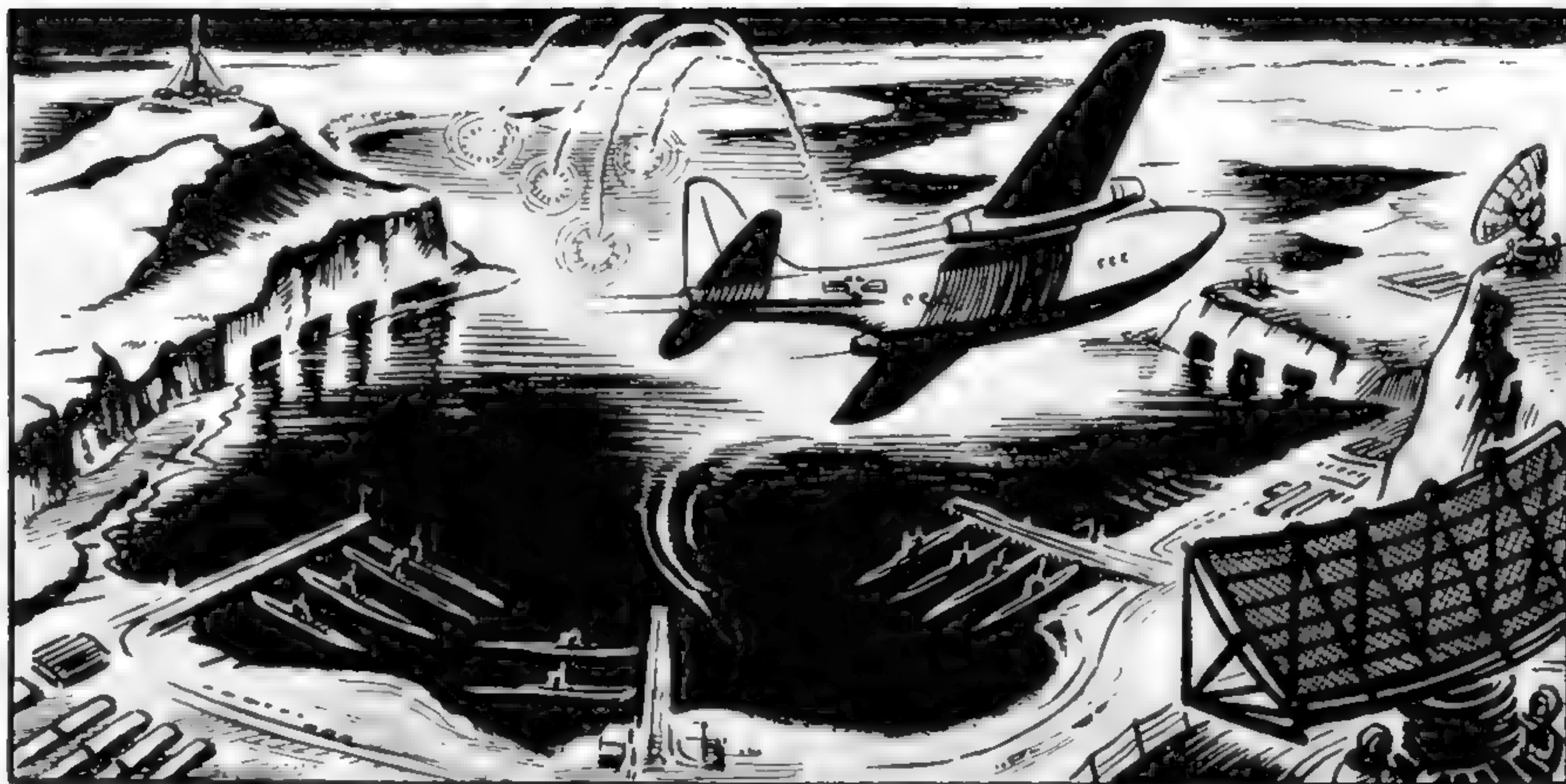
Met de hulp van start-raketten schoot de vliegboot omhoog van de katapultbaan. Beneden hen verdween de atoom-onderzeeër snel tussen de mistbanken. Arend, die bij deze vlucht de plaats van de tweede piloot mocht innemen, was verheugd eindelijk weer eens in de gelegenheid te zijn om een straalvliegtuig te besturen. Nauwlettend werd de omtrek verkend, om eventuele „vijandelijke” vaartuigen of vliegtuigen „onschadelijk” te maken, die het de „Nucleus” lastig zouden kunnen maken. Tenslotte waren de manoeuvres nog in volle

gang en de atoom-duikboot had de opdracht ongezien zijn noordelijke basis te bereiken. De zon stond in deze streken heel laag aan de horizon, maar toch was er zelfs 's nachts voldoende licht om de omgeving te verkennen. Bovendien werd de hemel zo nu en dan fantastisch verlicht door Aurora Borealis, het Noorderlicht. Vol ontzag staarden de luchtreizigers vanuit hun, in vergelijking met dit machtige natuurwonder, zo nietige vliegtuig naar de steeds wisselende kleurvormen aan het firmament.

Misschien was de prachtige schittering van dat Noorderlicht er wel de oorzaak van, dat de bemanning van de vliegboot, enkele ogenblikken zijn taak verwaarloosde en onoplettend werd. Want opeens . . . dook aan bakboord, of liever gezegd op „ten o'clock” een formatie van drie straaljagers op hen neer! „Ai-ai!”, schreeuwde captain Kelly, terwijl hij de vliegboot in een steile klim gooide. „Het zijn „vijandelijken”. Kijk maar naar de blauwe strepen over romp en vleugels! Nu zijn we de sigaar hoor!” De grote kist was ondanks haar snelheid natuurlijk niet opgewassen tegen de behendige jagers, die in een serie razendsnelle schijn-aanvallen om

haar heen cirkelden, als zwaluwen om een reiger. Ondanks het dappere verweer van de boordschutter, was het „gevecht” spoedig beslist. Een der jager-piloten schoot een rode lichtkogel af, ten teken dat hij de vliegboot in haar vitale delen getroffen had, waarna het drietal even snel uit het gezicht verdween als het erin gekomen was. „Ziezo,” meesmulde Kelly. „Dat is dat. Officieel zijn we dus in de prak geschoten en kunnen niet meer terugkeren naar de „Nucleus”. Er zit niets anders op dan door te vliegen naar de duikbootbasis. Daar zijn we nu toch vlakbij.

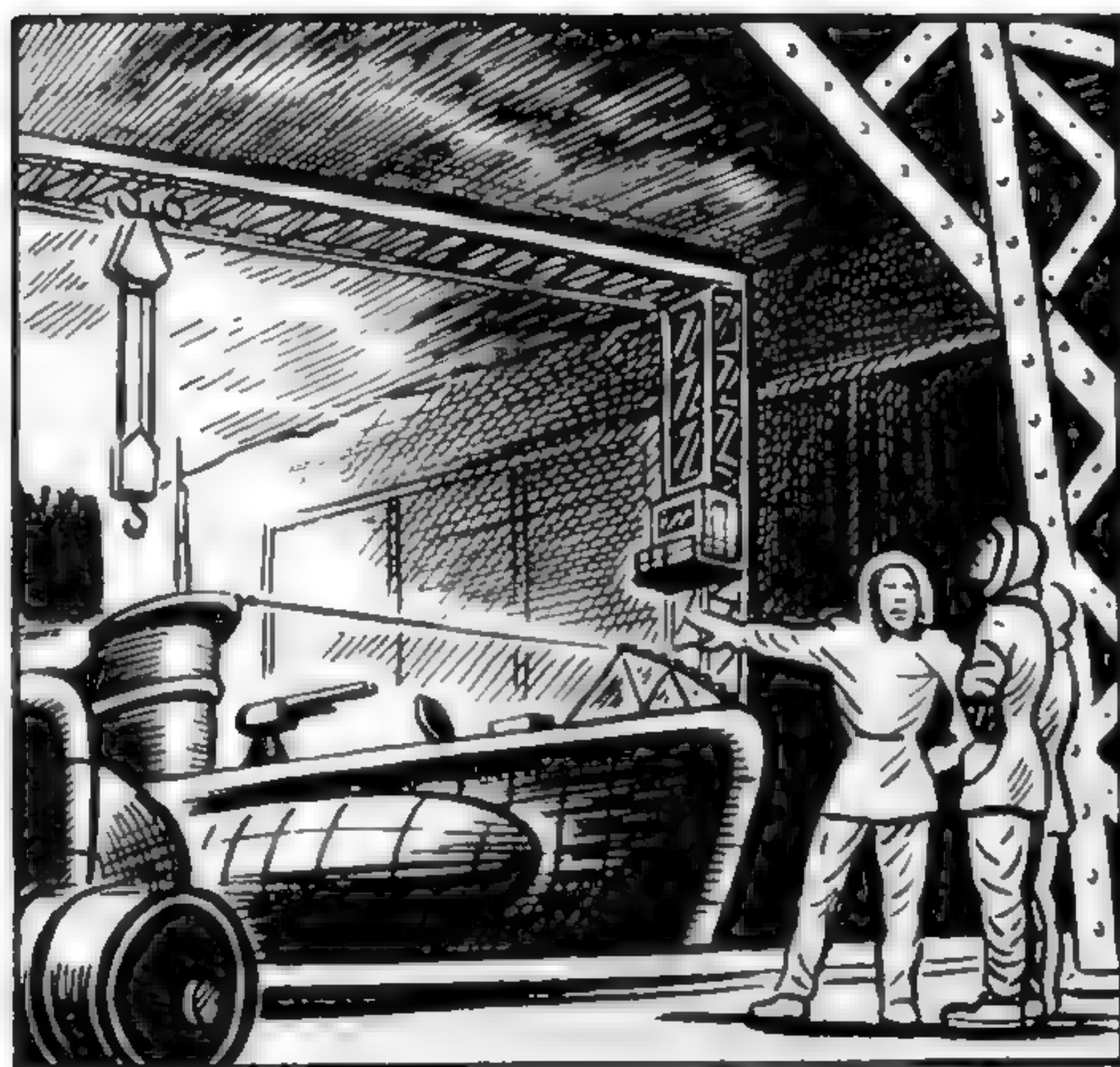
Het hele „luchtgevecht” had nog geen drie minuten geduurd, en na nog een minuut waren de zegevierende straaljagers al uit het gezicht verdwenen ook. De vliegboot mocht nu niet meer „meedoen” met de manoeuvres, wat captain Kelly wel een beetje spijtig vond. Het ging nu in rechte lijn naar het verzamelpunt, een der geheime duikbootbases die de Amerikaanse marine had aangelegd aan de rand van de grote ijskap welke de top van de wereld bedekt. Na een klein uur vliegen waren zij boven de haven en kon piloot Storm zich opnieuw vergapen aan de grootse opzet van dit alles. „Maar”, wilde hij van Kelly weten: „hoe komen die duikboten binnen?

De hele haven is ingesloten door drijfijs.” De captain haalde zijn schouders op en lachte. „Eigenlijk weer een militair geheim. Maar ik geloof, dat jij het niet zo gauw aan je buurlui zult verklappen. Nou, het is helemaal niet zo bijzonder. Je weet natuurlijk alles van het „snorkel” systeem, dat een landsman van jou enige uren geleden met succes toepaste. Wel, dat is door ons zozeer ontwikkeld, dat wij nu duizenden kilometers onder water en dus ook onder drijfijs kunnen afleggen. Het magische radar-oog geeft een nauwkeurig beeld van de structuur der ijsvelden, waar men onderdoor vaart”.

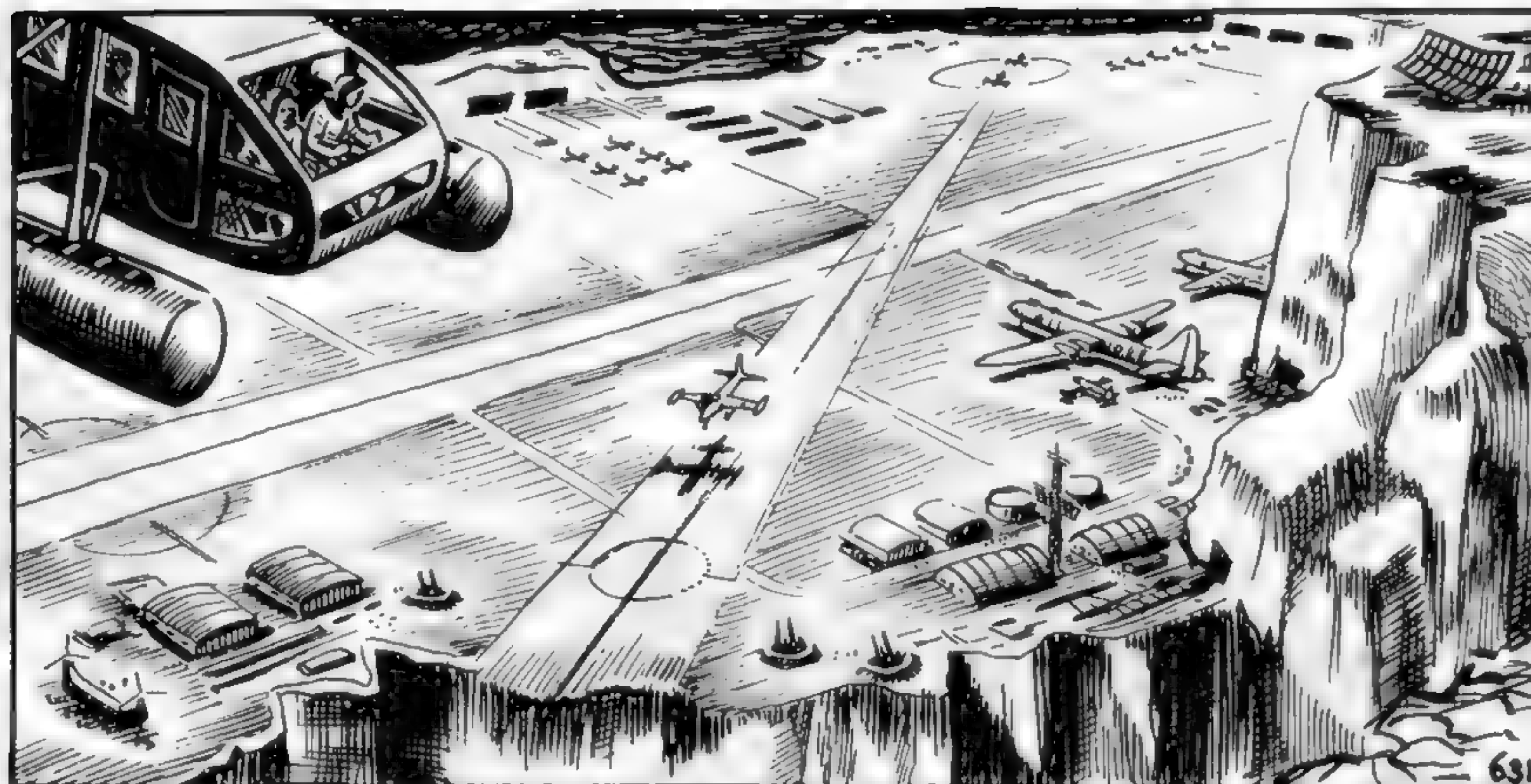
Arend stond compleet paf van alle wonderen die hij in zo'n korte tijd te zien kreeg. Maar er waren er méér die paf stonden, toen hij met Sandra via een loopplank de vliegboot verliet. Dat waren de leden van de bezetting, die hun ogen nauwelijks konden geloven, toen zij daar zo maar een vrouwmens hun kamp zagen binnestappen, als was het de gewoonste zaak van de wereld. Sandra werd haast een beetje verlegen onder de bewonderende blikken die de mannen op haar blonde hardos wierpen. Tenslotte hadden de kerels maanden

lang geen vrouwspersoon gezien! Het duurde niet lang of piloot Storm moest „op het matje verschijnen” bij de Commanding Officer, Major Sullivan, die al zijn wederwaardigheden wilde vernemen. „Tja,” zei de C.O. na aandachtig te hebben geluisterd, „ik heb altijd wel beweerd, dat jullie Hollanders een taai volkje zijn. Maar u zult hier niet kunnen blijven. Zodra de „Nucleus” met uw kameraden arriveert, vliegt u met mij per helikopter naar een vliegtuigbasis, vanwaar u verder getransporteerd kunt worden naar Canada of de States.”

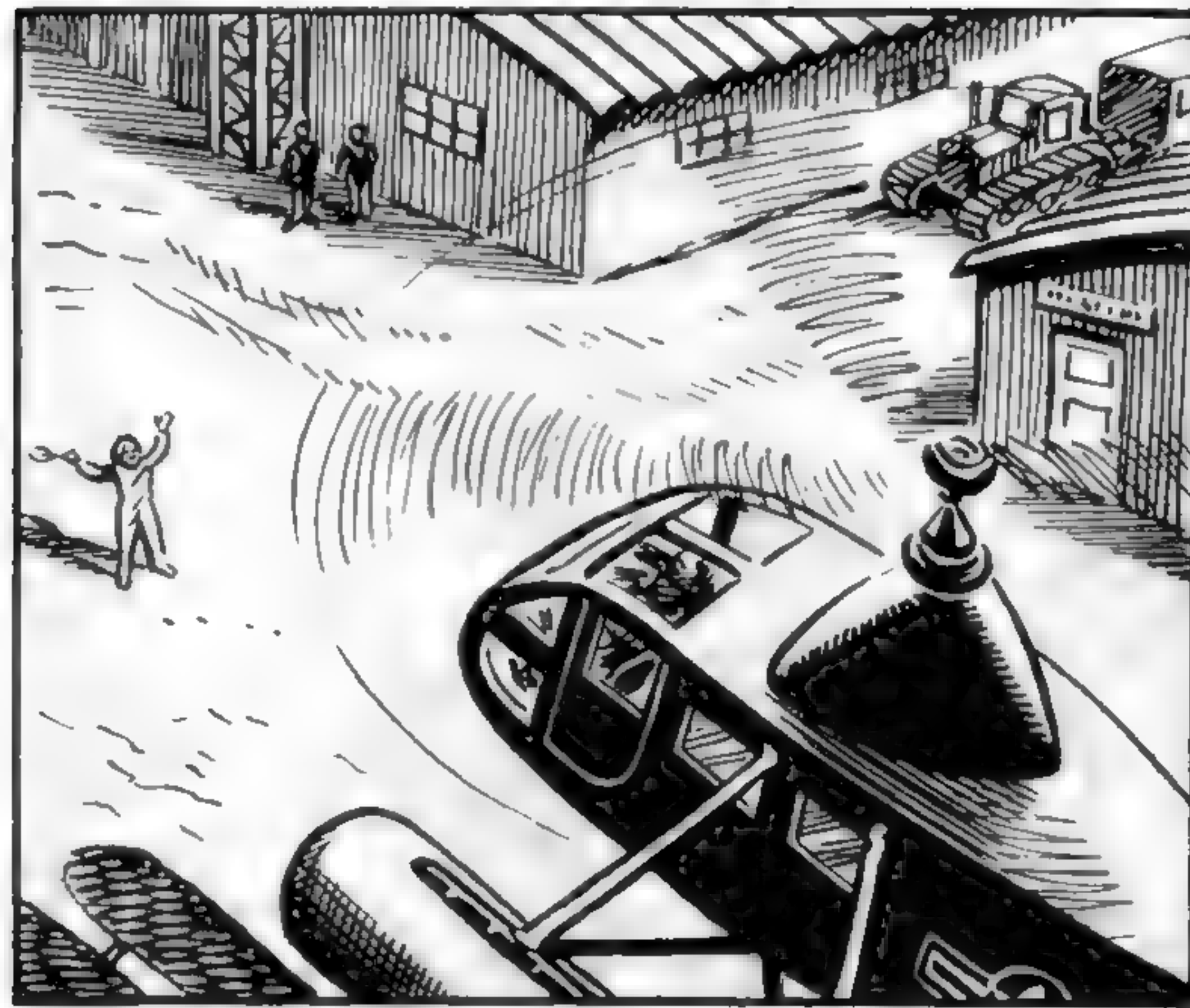
In de tijd dat Arend en Sandra op de aankomst van de andere schipbreukelingen met de „Nucleus” wachtten, mochten zij overal in de fantastische duikbootbasis rondneuzen. De Commanding Officer, Majoor Sullivan, scheen niet de minste vrees voor spionage te koesteren. Hij was een goed mensenkenner en wist dat hij Piloot Storm zeker zou kunnen vertrouwen. En er viel voor Arend weer heel wat te bekijken in de grote reparatie dokken, die in het meters dikke ijs waren uitgehouwen. De dag was om voor hij het wist. 's Nachts liep de

„Nucleus” majestueus de haven binnen en de volgende morgen vertrok de hele bemanning van het verongelukte Hollandse vliegtuig in de privé-helikopter van Majoor Sullivan, die terug moest keren naar zijn post op een der fantastische vliegbases. „Daar kunnen jullie onmiddellijk overstappen in een B-29 die naar de States vliegt,” sprak de C.O. tot Arend. Doch deze lachte: „Ik weet niet hoe de anderen daar over denken, maar persoonlijk heb ik helemaal geen haast om weg te komen. Tenslotte heb ik nog wat vakantie tegood.”

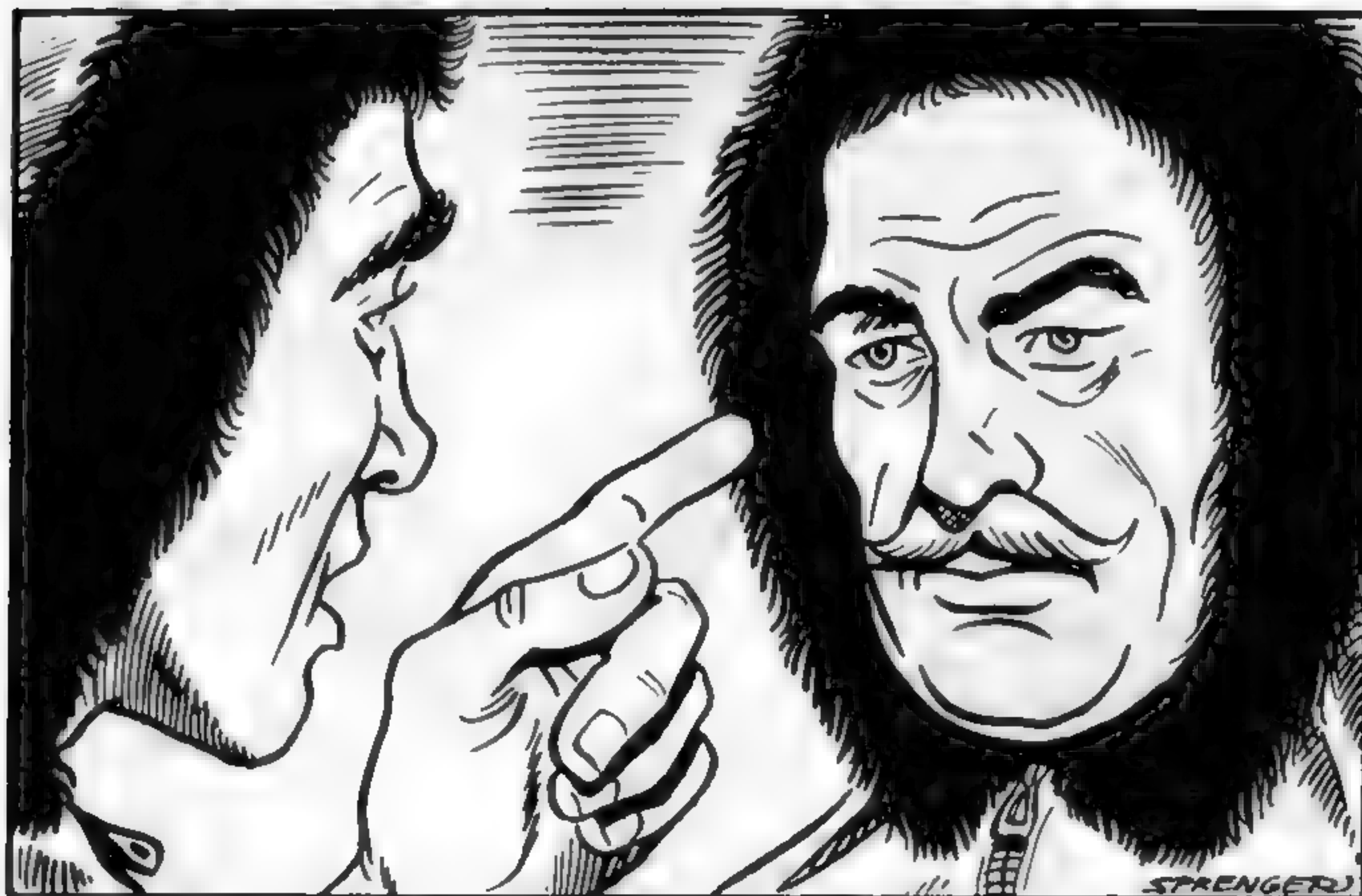
Ik vrees", sprak Majoor Sullivan," dat uw metgezellin wel enige bezwaren zou hebben tegen een geprolongeerd verblijf in deze barre streken." „Maar dan kent u Sandra niet!" riep Storm uit. Het meisje glimlachte: „Ik weet nu eenmaal uit welk hout Arend gesneden is, majoor. Als zich ook maar de geringste mogelijkheid voor een avontuurtje voordoet, is hij er als de kippen bij. Bovendien ben ik ook niet afkerig van wat variatie. We hebben al zolang niets meer meegemaakt!" Allemaal moesten zij lachen om Arends beteuterde gezicht. „Zo

jong en dan al pantoffelheld", grinnikte Dekkers. Na enige uren vliegen over de witte eindeloosheid van het drijfijis, kwam het kolossale ijsplateau in zicht, waarop de vliegbasis ingericht was. Van een hoogte van 2000 voet kregen de inzittenden van de helikopter een goede indruk van de enorme arbeid die hier in de barre poolstreken in enkele maanden tijds was verricht. Het ijseiland wemelde van vliegtuigen van allerlei type en op de hoogste punten stonden de nieuwste radar installaties opgesteld. Het was een fantastische aanblik.

Als gevolg van de nog steeds in volle gang zijnde manoeuvres, heerste er grote aktiviteit op de vliegbasis. Straaljager-eskaders landden en stegen op en reuzen-bommenwerpers taxieden over de lange startbanen. Daarom duurde het nogal even voordat de rondcirkelende helicopter toestemming van de controlekamer kreeg om te landen. Vlak bij het hoofdkwartier, dat was ondergebracht in een lage plaatijzeren barak, zette de piloot het toestel aan de grond. „Welkom in Shangri-La!” begroette de landingsofficier hen vriendelijk. „’s Werelds noordelijkste vakantie-oord! Mag ik de dame en de heren even voorgaan naar hun hotel?” Majoor Sullivan verdween snel in de kommando-post,

want hij had veel te doen deze dagen. Toen de Hollanders de landingsofficier volgden langs een paar werkplaatsen, waar hard gewerkt scheen te worden, meende piloot Storm opeens in een der monteurs een oude bekende te zien. De man keek hem enkele ogenblikken aan, alsof hij een spook zag en draaide zich toen schielijk om. Als hij dat niet gedaan had, dan was Arends achterdocht niet opgewekt, maar nu rustte deze niet voor hij zich herinnerde wie de man was. En opeens schoot het hem te binnen! Seraglio, de wapensmokkelaar uit Anka-ra! Wat deed die hier? Korte tijd later had Arend een ernstig onderhoud met majoor Sullivan.

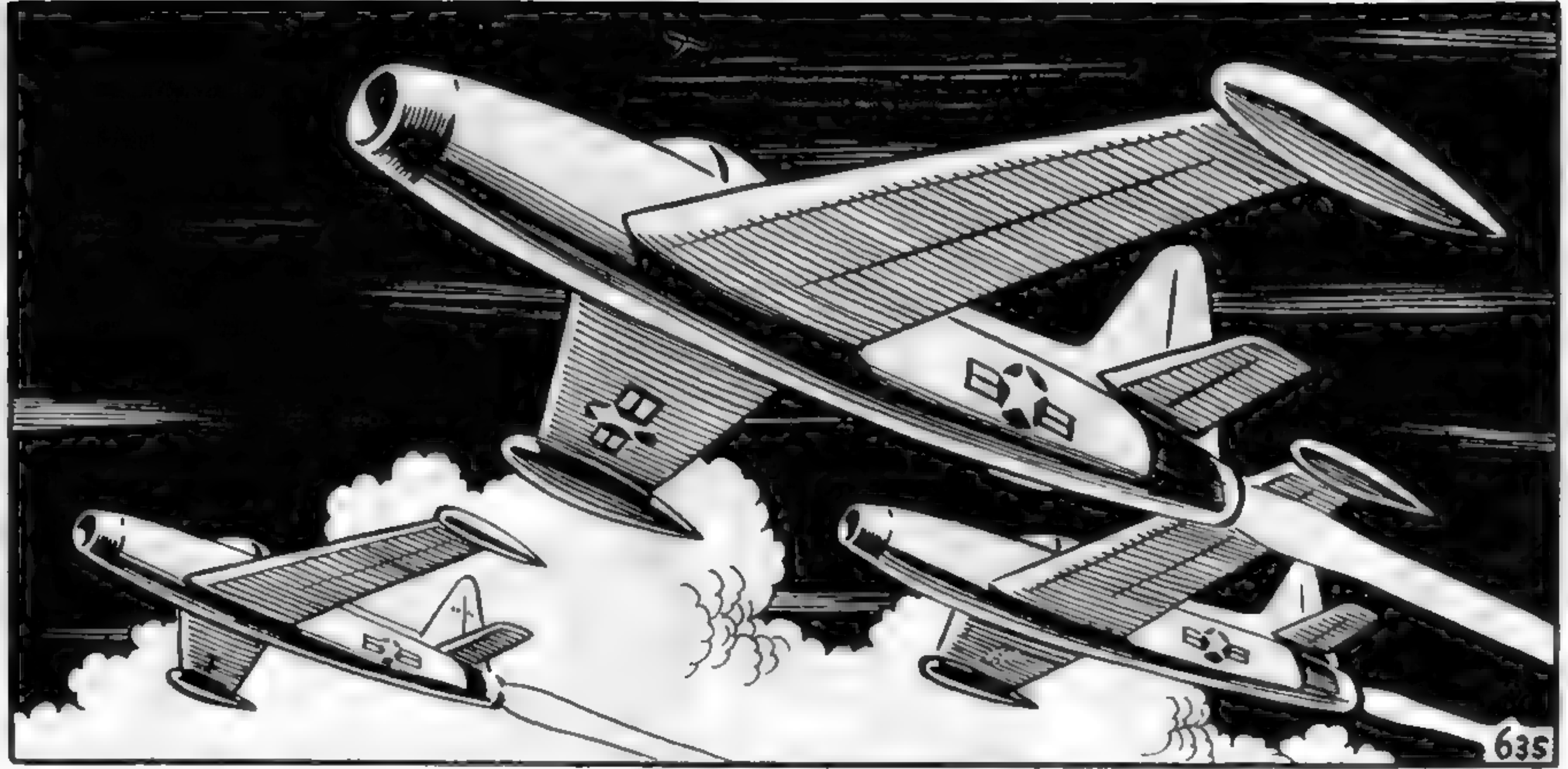
De kommandant keek Arend verbaasd aan. „Wat kom je me nu vertellen? Een verdacht personage hier in „Shangri-La”? Maar dat is onmogelijk, mijn jongen. Al het grondpersoneel dat hier en op de andere bases werkt is zorgvuldig getest en uitgekozen. Je moet je vergissen.” „Ik vergis me niet en vergeet zelden een gezicht,” antwoordde piloot Storm, „en zeker niet die ongure tronie van mijnheer Seraglio!” In geuren en kleuren vertelde hij daarna majoor Sullivan zijn belevenissen in Turkije, enige jaren geleden. Hoe deze zelfde Seraglio

hem gewapenderhand gedwongen had met een H. L. L. Constellation wapens en dynamiet te vervoeren voor een of andere politieke organisatie in het Middenoosten. Hoe hij er op listige wijze in geslaagd was met die gevaarlijke lading te ontsnappen. Een hele affaire, waar zelfs de Hollandse konsul in Bagdad nog aan te pas moest komen. Majoor Sullivan wreef zich eens bedenkelijk langs de kin. „Zozo, hebben we dus zulk vlees in de kuip. Ik zal onmiddellijk inlichtingen inwinnen over die knaap.” „Een wijs besluit!” knikte piloot Storm.

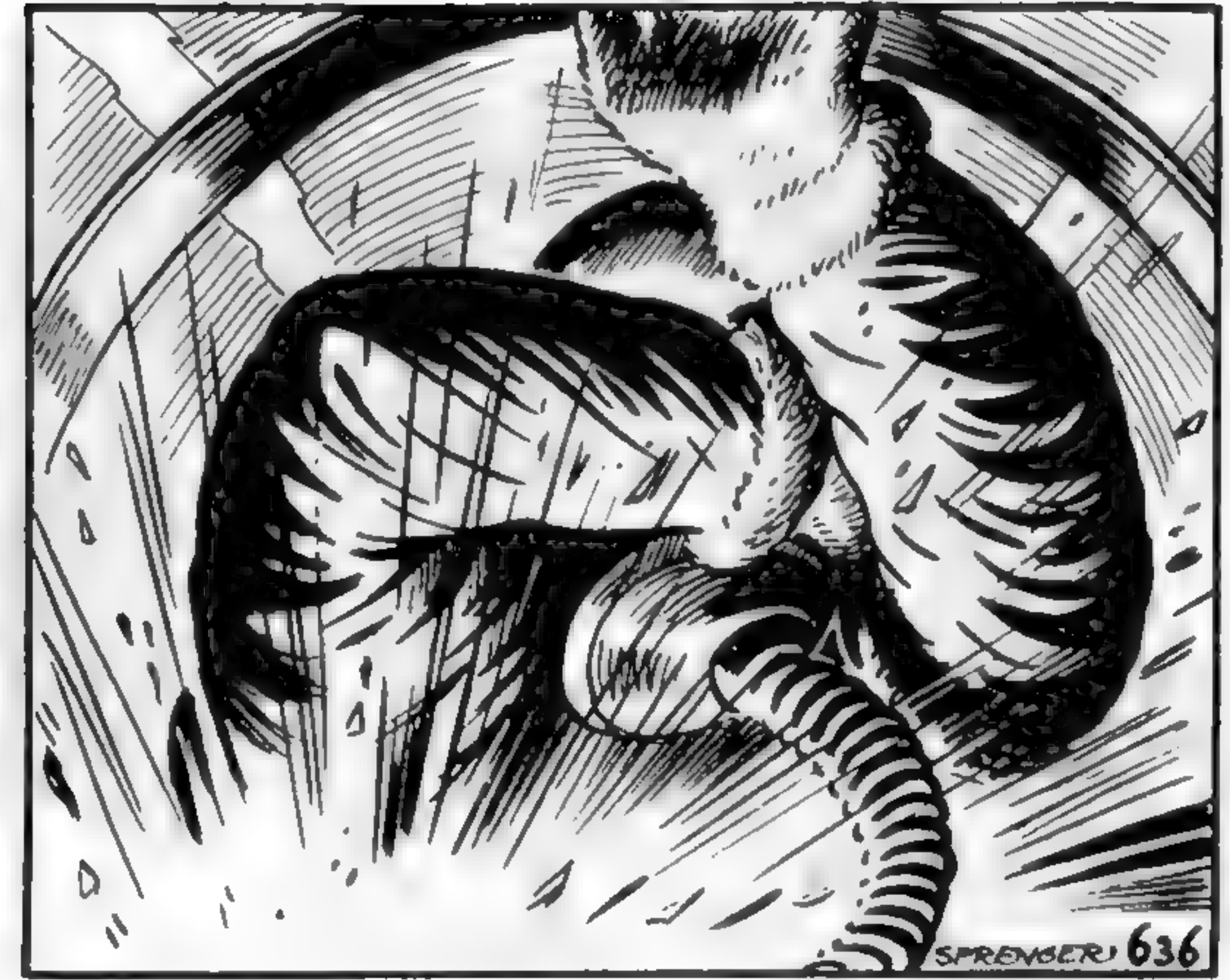
Majoor Sullivan was niet weinig bezorgd over die onwelkome mededeling, die piloot Storm hem gedaan had over de aanwezigheid van een verdacht, individu in „Shangri-La”. „Ook dat nog,” mopperde hij. „Heb ik al niet genoeg narigheid buiten mijn reumatiek! Bah!”. Telefonisch stelde hij zich in verbinding met de chef van het grondpersoneel, die even later met de nodige gegevens het hoofdkwartier binnenstapte. Na een nauwkeurig onderzoek van de papieren van de man in kwestie bleken deze echter volkomen in orde te zijn. Toch wist Arend de kommandant te overreden om een meer uitgebreid rapport uit Washington aan te vragen en

het doen en laten van de Heer Lubin, alias Seraglio, in het vizier te houden. Door het vertrek van de andere Hollanders, die met een B-29 naar New York gevlogen zouden worden, kwam de kwestie een beetje op de achtergrond. Arend en Sandra namen met een tikje weemoed afscheid van de mannen waarmee zij zoveel hachelijke avonturen hadden doorgemaakt. Niemand lette op de sinistere figuur van Lubin, die het blijkbaar nogal onaangenaam vond dat Storm en het meisje niet tegelijk vertrokken. „Daar gaan ze,” lachte Storm. „Die zien de malse Hollandse weitjes eerder terug dan wij.”

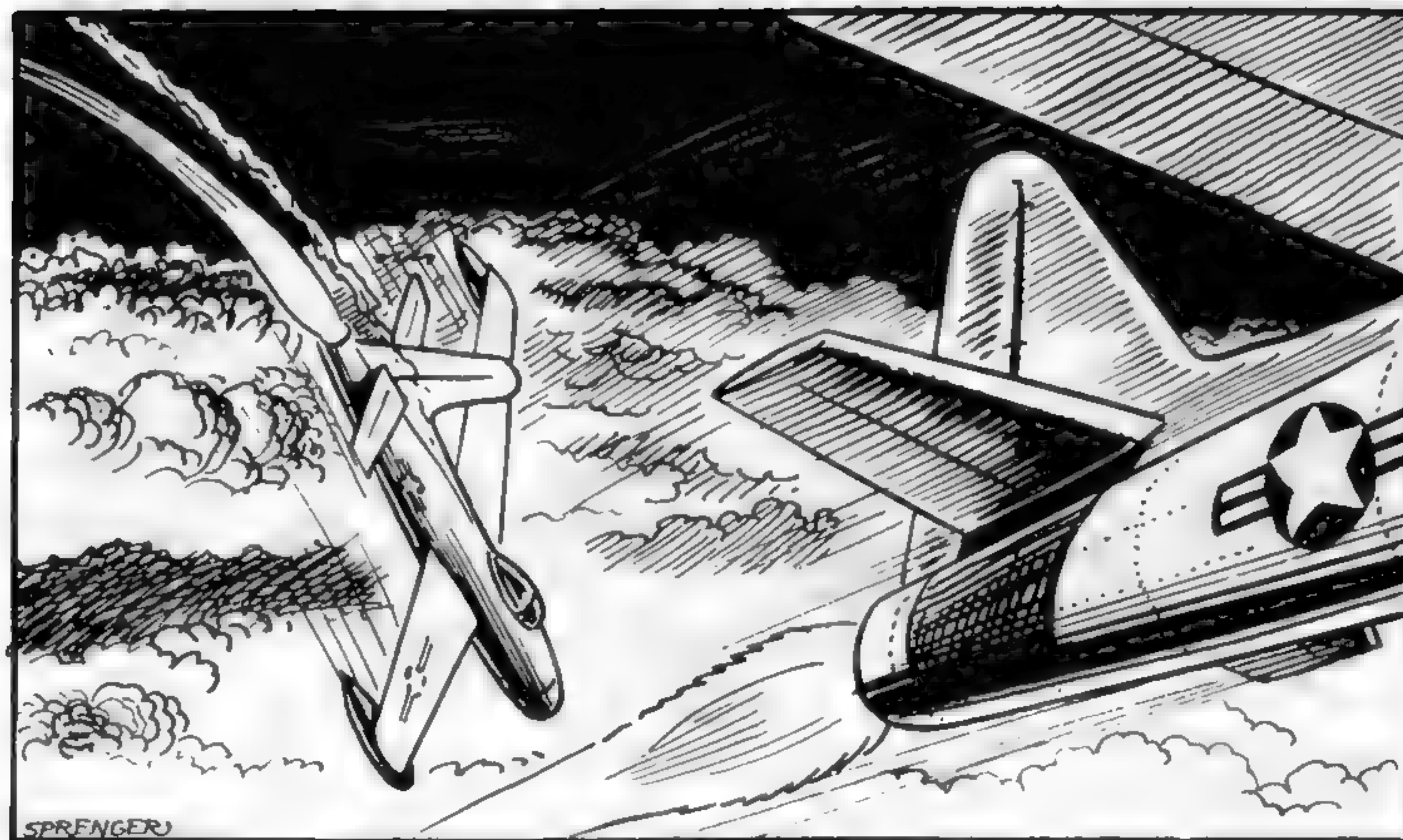
De manoeuvres waren afgelopen en piloot Storm liet zijn verblijf in Shangri-La niet nutteloos voorbijgaan. Meestal was hij in de buurt van de gloednieuwe „Spearhead” straaljagers te vinden en hij rustte niet voordat hij enige solo's met zo'n „juweeltje” mocht maken. Sandra maakte zich intussen nuttig bij de telefoon- en radioposten. De manschappen kikkerden gewoonweg helemaal op wanneer haar zonnige verschijning in de buurt was. Op zekere dag zou Arend met twee andere vliegers, Summer en Davis geheten, in squadron-

formatie schietoefeningen met de „luchtzak” houden. Op het allerlaatste moment verwisselde hij met Summer van toestel, hetgeen korte tijd later grote gevolgen zou blijken te hebben. Als drie zilveren vogels schoten de „Spearheads” in perfecte koördinatie de donkerblauwe poolhemel in om binnen enkele minuten tot duizenden kilometers hoogte te stijgen. Het was een prachtige dag voor schietoefeningen op grote hoogte en het drietal was in een beste bui. Vrolijk klonk een driestemmig lied via hun boord-radio's de ether in.

Summer en Davis waren twee buitengewoon begaafde vliegers, die hun vak uitstekend verstonden. Bovendien waren het twee vrolijke knapen en de kwinkslagen die via de boordradio's over en weer vlogen, brachten Arend soms de tranen in de ogen van het lachen. „Hou op idioten,” gierde hij, „of ik lach mijn druk-kabine uit elkaar. Let op. Daar beneden zie ik de Douglas al met zijn Sitting Duck achter zich aan. Laten we dat ding eens van nabij bekijken.” Tegelijk klonk krakend de stem door de ether vanuit de geduldig voortvliegende Douglas. „Hoe staat het ermee, jullie giechelende keukenmeiden? Als je denkt dat ik hier een hele

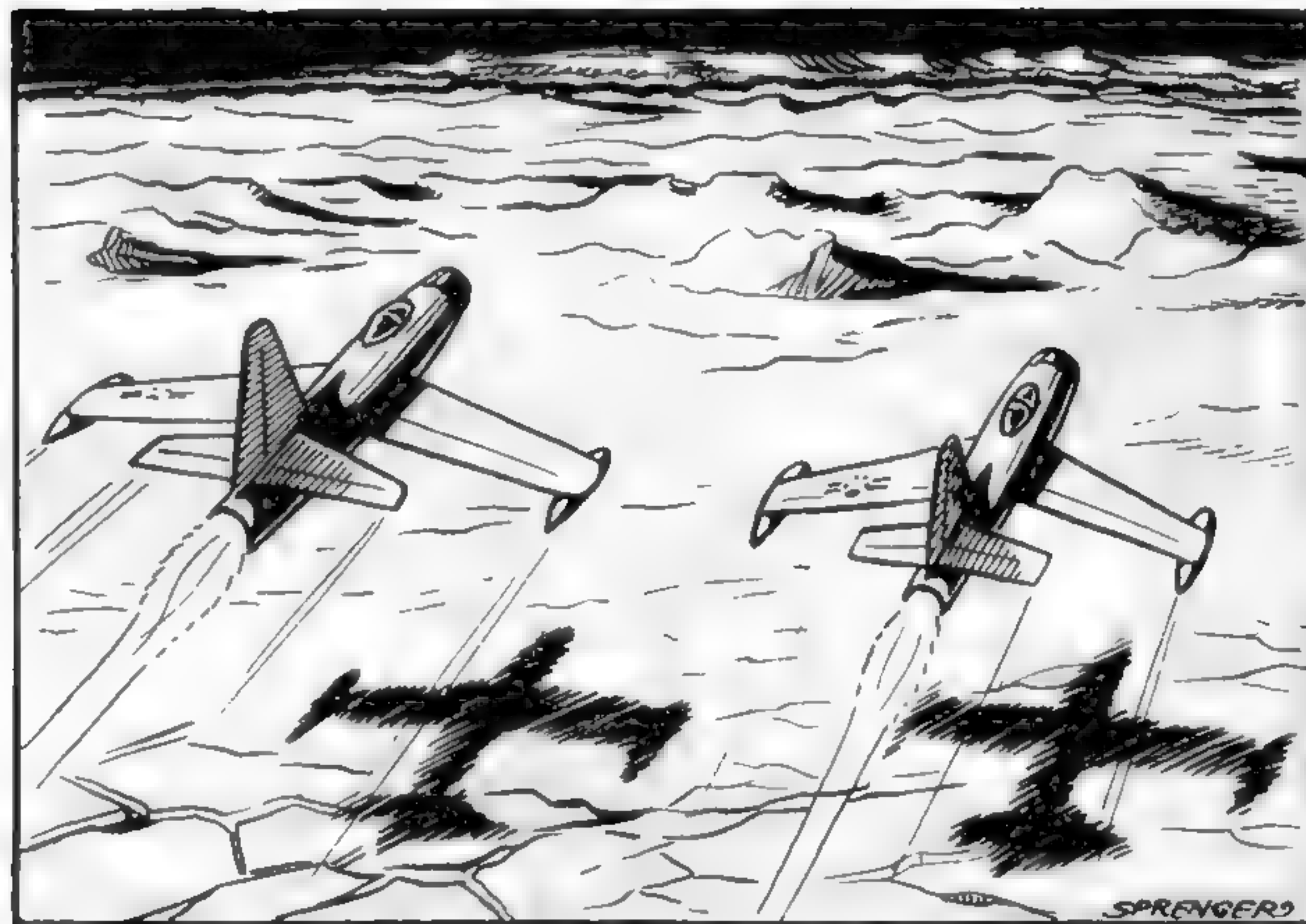
pooldag blijf hangen, dan heb je het mis. Vooruit, knallen met 'm. Wedden dat jullie het ding niet eens raker kunnen? Haha!” „Houdt je snuit, miezerige luchtboemel, anders mocht ik me eens in het doel vergissen,” antwoordde Davis en met duizelingwekkende snelheid liet hij zijn Spearhead over de linkervleugel afglijden in een wijde bocht op het doel af. Zijn boordwapens ratelden kort, dan schoot hij alweer omhoog. Achter hem kwam Arend gierend omlaag. Grote flarden vlogen van de luchtzak af. Toen was het de beurt van Summer, maar opeens klonk een verschrikte kreet door de radio.

Met de angstkreet van hun makker nog in de oren zagen Storm en Davis hoe Summers Spearhead achter hen volkomen uit controle omlaagdook als een gewonde vogel. Wat was er gebeurd? Zonder een sekonde te aarzelen schoot Arend achter het vallende toestel aan. Davis volgde. Om het hardst schreeuwden beiden naar Summer over de boardradio, maar het enige dat zij als antwoord ontvingen, was een dof gekreun. Toch scheen hun ongelukkige makker pogingen aan te wenden om zijn kist in de goede koers te krijgen. De machine waggelde alsof er een dronken man aan het stuur zat. Arend naderde zo dicht mogelijk en eindelijk klonk

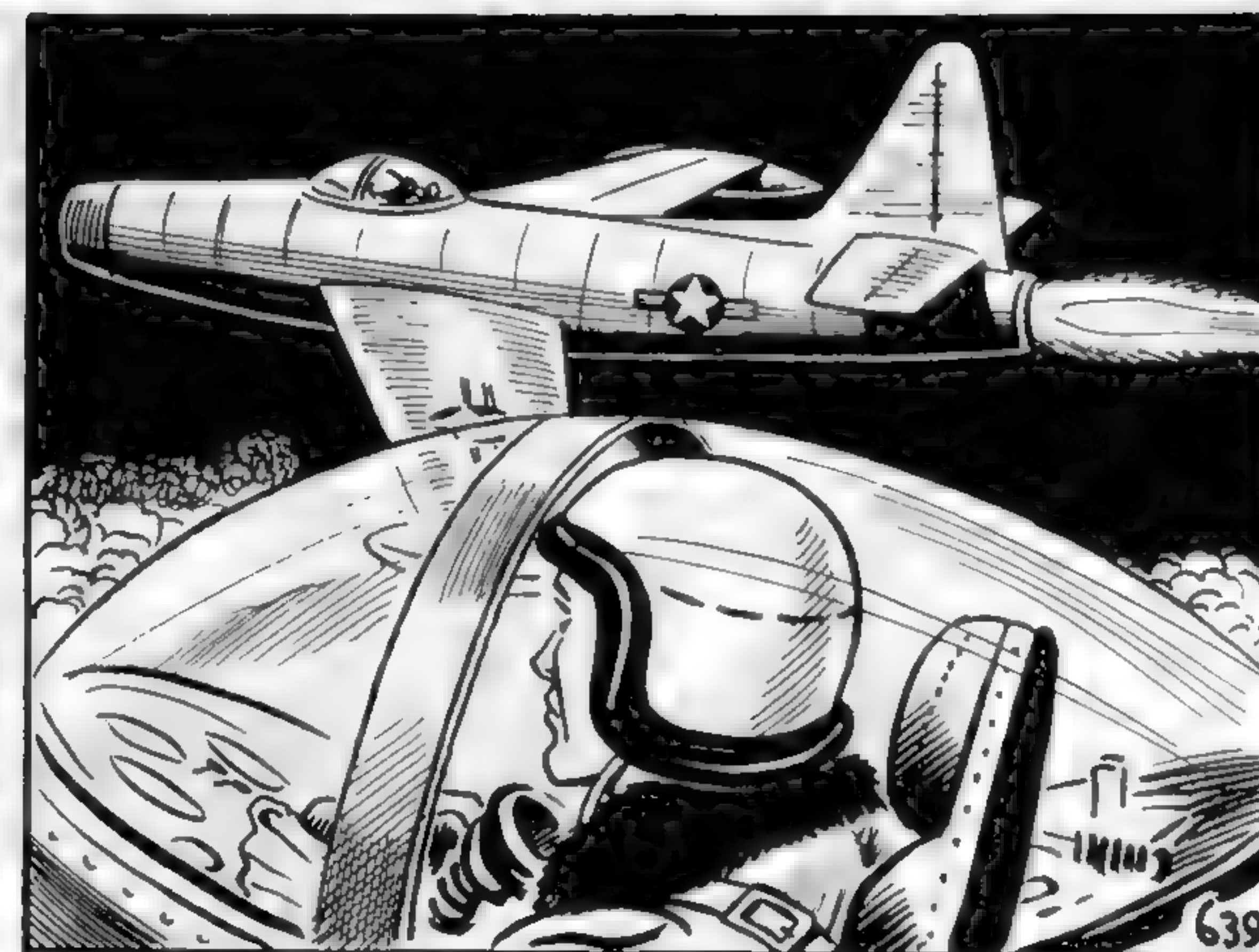
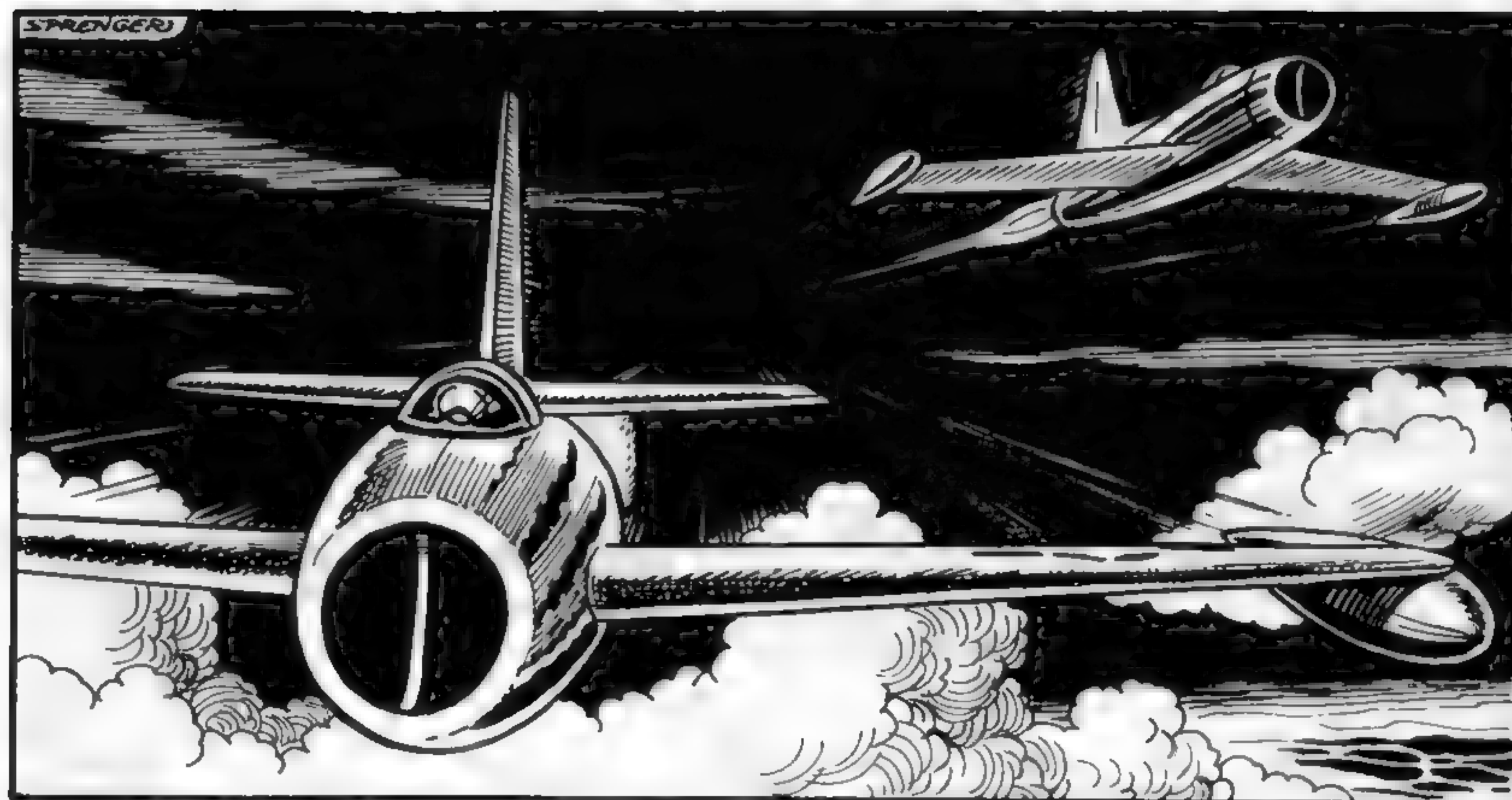

Summers stem zwak en beverig door de ether. „Ik kan niet meer zien, jongens. Toen ik wilde schieten ontplofte er iets achter het instrumentenbord. Ik kreeg allemaal olie en glasscherven in mijn gezicht. Ik weet niet waar ik ben of wat ik doe . . .!” Storm had de situatie onmiddellijk overzien en begrepen dat de stuurinrichting van de andere Spearhead niet beschadigd was. „Luister Summer, ouwe jongen. Doe nou precies wat ik je zeg. Blind vliegen is toch geen nieuwtje voor je, nietwaar?” Haast automatisch volgde de ongelukkige piloot Arends instructies op.

Op piloot Storms aanwijzingen verrichtte de verblinde Summer bijna wezenloos alle noodzakelijke handelingen om de nog steeds gevaarlijk slingerende Spearhead weer in zijn macht te krijgen. Beide jachttoestellen hadden inmiddels bijna al hun hoogte verloren, en scheerden nu angstwekkend laag over de poolvlakte. Eén verkeerde reactie en Summer zou verloren zijn. Maar Arend maakte daarover wijselijk geen enkele opmerking, om zijn makker niet nodeloos nerveus te maken en gaf rustig zijn instructies. Summer scheen langzamerhand kalmer te worden en enkele ogenblikken later had Arend hem naar een veiliger vlieghoogte

geloofdst. In rechte lijn ging het nu terug naar Shangri-La, waarheen Davis al full speed vooruitgespoed was om alles in orde te brengen. En terwijl Storm zo naast zijn gewonde kollega voortvloog, drong het opeens tot hem door, dat hij zelf eigenlijk in diens plaats had gezeten, indien zij niet op het laatste moment van toestel hadden gewisseld. De gedachte dreef hem het bloed naar het hoofd. Zou dit misschien een mislukte poging geweest zijn om hem te doen verongelukken? Onwillekeurig dacht hij weer aan de onguire tronie van de man, die zich Lubin noemde...

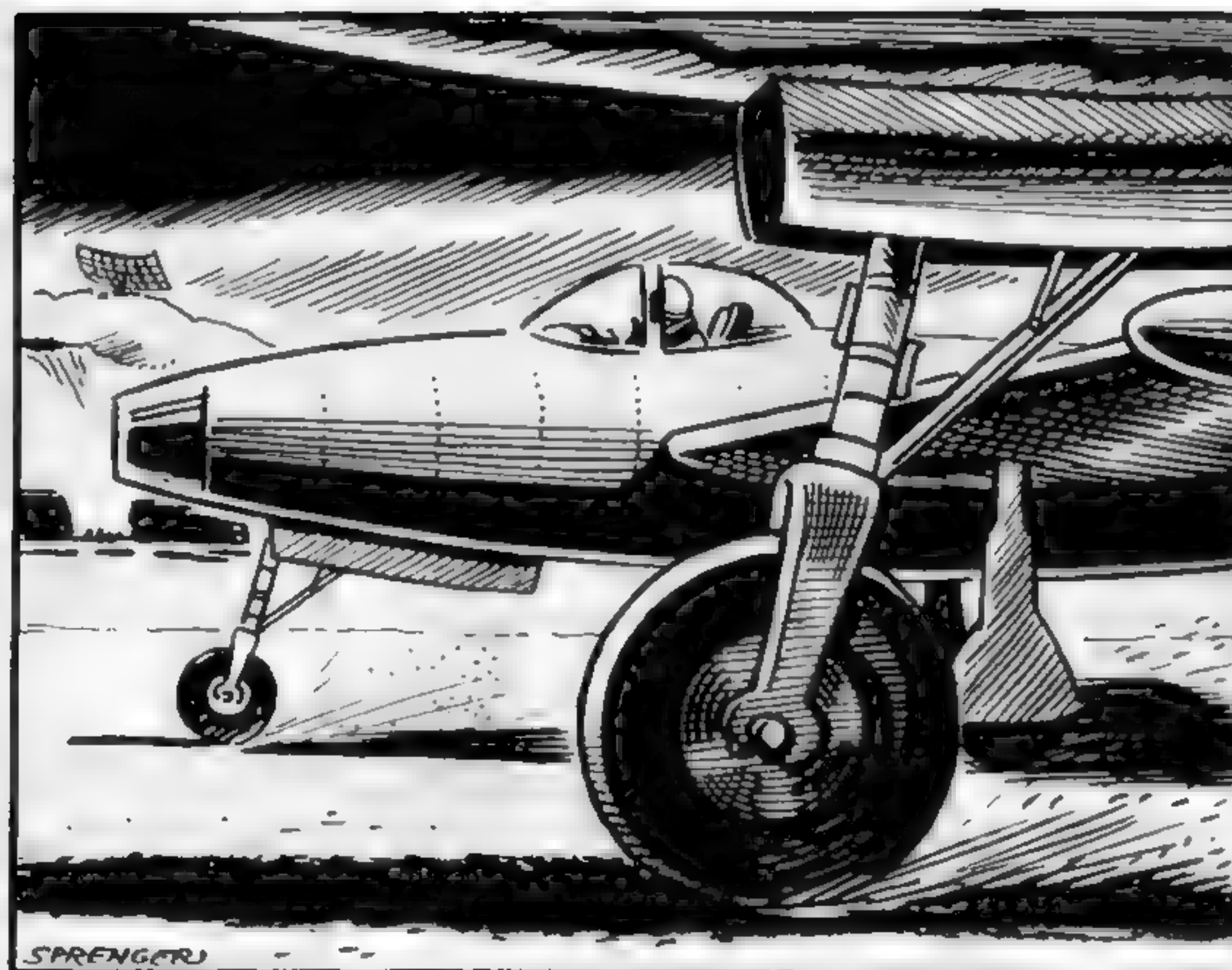
Piloot Storm zette alle argwanende gedachten resoluut van zich af. Hij had nu wel wat anders te doen dan piekeren. „Hoe gaat het, ouwe knul?” vroeg hij vrolijk aan de nog steeds werktuiglijk voortvliegende Summer. De arme kerel reageerde slechts met een onverstaanbaar gemompel en Arend begreep, dat hij zijn kameraad zo veel mogelijk aan de praat moest houden om te voorkomen dat deze buiten bewustzijn zou geraken. „Zeg Summer, je blijft toch hoop ik wel wakker? Als je een uiltje gaat knappen neem ik de verantwoording niet meer op me. Denk alsjeblieft aan je acht bloedjes

van kinderen!” Summer was echter niet in de stemming voor grapjes. Hij mompelde maar steeds: „Misschien ben ik wel voor altijd blind!” „Schei toch uit man!” riep Storm. „Die paar glassplinters hebben ze er op de basis zó uitgepeuterd. Je bent toch goed in blindvliegen. Meer rechter roer daar. Nee, een tikje laten zakken, ja. Je doet 't prima jong. Nog een paar minuten en we zijn thuis.” Het werd een nogal eenzijdig gesprek. Summer was te zwak door bloedverlies en te geschokt om meer te doen dan de instructies opvolgen, die voortdurend in zijn oren klonken. Arends stem diende hem als een paar ogen.

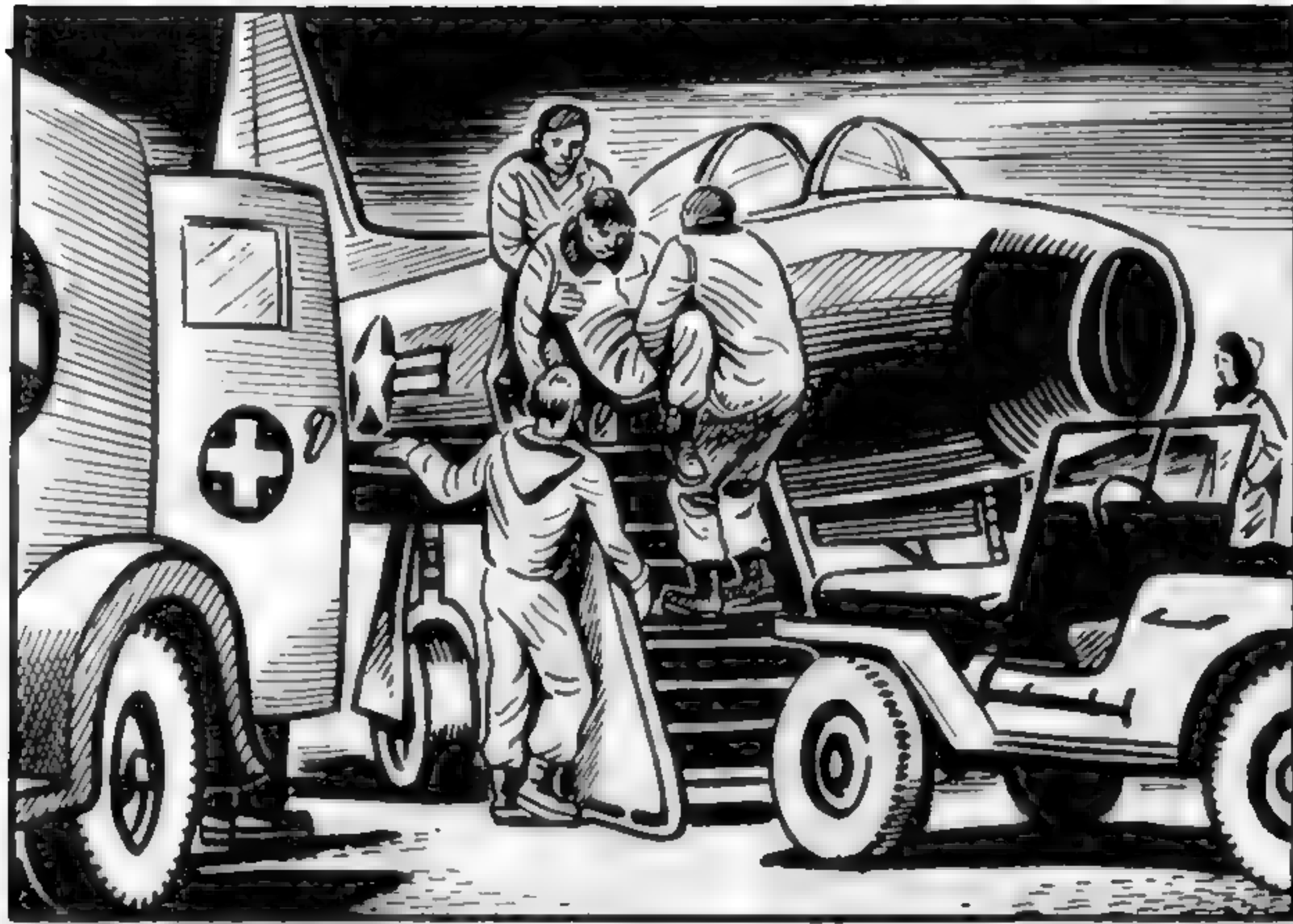
Eindelijk kreeg piloot Storm de controle-toren van Shangri-La te pakken. Alle voorbereidingen waren getroffen en er werd al sedert enkele minuten niet meer gestart of geland op de vliegbasis, waar iedereen in de grootste spanning verkeerde. Het besef dat Arend kon-takt had met de landingsofficier, schudde Summer wak-ker uit zijn halve verdoving en onwillekeurig richtte hij zich op om gereed te zijn voor de laatste krachtproef. Toen Arend, die vlak naast hem vloog, het vastberaden gebaar waarmee Summer zijn erbarmelijk gehavende gezicht met de tranende ogen ophief, zag, schoot hem

een brok van ontroering in de keel. De kerel had moed genoeg. Nu mocht hijzelf niet falen . . . Een verkeerde aanwijzing . . . Hij hield Summers leven in zijn hand. Daar was Shangri-La al. Gierend schoten de twee machi-nes over de enorme vliegbasis heen, waar iedereen naar buiten gekomen was. Van beneden af gezien leek het niet of er iets ongewoons aan de hand was met de twee Spearheads die zo sierlijk in een grote bocht met halve remkleppen tegen de wind in op de landingsbaan toe-gleden. Sandra stond van louter spanning op haar zak-doek te bijten . . .

Zwijgend sloeg de bezetting van Shangri-La de nadering van de beide straaljagers gade. Naarmate de toestellen daalden, steeg de spanning onder de toeschouwers. Alles hing af van de koelbloedigheid van die Vliegende Hollander, zoals piloot Storm algemeen bekend was. Via de radioverbinding kon iedereen horen, hoe Arend zijn aanwijzingen gaf. Met rustige duidelijke stem las hij de snelheid en hoogte af van zijn instrumentenbord, terwijl hij steeds vlak naast Summer bleef vliegen. De ongelukkige Amerikaan worstelde vertwijfeld tegen de steeds weer opkomende bewusteloosheid. Bijna gelijktijdig lieten de Spearheads hun landingsgestel zakken . . . „Kalm aan maar, boy!” sprak Arend. „Ik loods

je veilig binnen. Til je rechtervleugel nog een ietsje op. Juist, goed zo. We dalen nou langzaam . . . 100 voet . . . 60 . . . 30 . . . easy now . . . 10 . . . hou hem recht . . .” Als twee volkomen synchroon lopende machines kwamen de Spearheads op de landingsstrook af . . . Precies gelijk raakten hun wielen de baan en rolden zij naast elkaar uit. Het was een perfecte tweeling-landing. Arend slaakte een diepe zucht van verlichting, „alsjeblieft Summer! Je hebt ’t hem geflikt kerel en de Air Force een lieve 500.000 gulden bespaard! Hé Summer!” Maar de Amerikaan hoorde of zag niets meer. Bewusteloos was hij voorovergezakt tegen zijn vernielde instrumentenbord.

In minder dan geen tijd stond de ambulancewagen naast het toestel van Summer en even later was hij al op weg naar het hospitaal. Piloot Storm moest natuurlijk vele handen schudden en oprechte complimenten in ontvangst nemen. Hij weerde alles zwakjes glimlachend af, de inspanning van de voorafgaande ogenblikken had toch meer van zijn krachten geëist dan hij zich wel bekennen wilde. Hij moest er even bij gaan zitten. Toen stond Sandra naast hem: „Wat is er met Summer gebeurd, Arend? Hoe raakte hij zo gewond?” Storm wreef zich vermoeid over de ogen. „Ja, daar zeg je zo wat, Sanny. Dat zullen we eens vlug moeten onderzoeken. Er

ontplofte iets in de stuurcabine, toen hij op de mitrailleur-knoppen drukte.” Op dat moment kwam majoor Sullivan op hem afgestapt. „Prima werk, jongen. De dokter zegt, dat Summers toestand erg meevalt. Zijn gezicht zit wel vol met glassplinters en hij zal enige tijd niet kunnen zien, maar er is geen gevaar, dat hij zijn ogen zal moeten missen. Ik hoef je zeker niet te zeggen hoe dankbaar ik ben en met mij alle jongens. Summer is een aardige kerel en erg getapt hier in het kamp. Maar nu wilde ik van jou eens de juiste toedracht van deze geschiedenis horen. Ik heb die kist in een kleine loods laten brengen. Ga je even mee?”

Terwijl op de vliegbasis alle werkzaamheden hervat werden, en de vliegtuigen weer af en aan vlogen, stonden majoor Sullivan, Sandra en Storm in een loods achter het hoofdkwartier bij de beschadigde Spearhead. Arend klom in de stuurkabine en hij onderzocht nauwkeurig het vernielde instrumentenbord. Vooral de connecties met de vuurinrichting hadden zijn aandacht. Intussen schroefde majoor Sullivan de motorkap los en bekeek het inwendige van de snel afkoelende turbine-motor. Nadat hij de kogelmagazijnen van de mitrailleurs opengemaakt had, kon hij een ongeloofige uitroep nau-

welijks onderdrukken. Bijna gelijktijdig richtten de beide mannen zich op en keken elkaar veelbetekenend aan. „Daar is aan geknoeid!” gromde Sullivan nors. Arend knikte zwijgend; er lag een dreigende gloed in zijn ogen en zijn mond was een grimmige streep. Toen zij weer op de grond stonden, barstte de majoor ziedend los. „Als ik de vent in m’n vingers krijg, die ons dit gelapt heeft . . . !” Op dat moment klonk er een licht gerucht bij de achterzijde van de loods. Met enkele stappen was piloot Storm bij de deur en toen hij die openrukte, zag hij hoe een gedaante wegrende! Het was . . . Lubin!

Zonder aarzelen ging Arend de man achterna, die heimelijk zijn gesprek met majoor Sullivan had staan afluisteren. „Lubin! Blijf staan!” schreeuwde hij. Maar de man liep zo mogelijk nóg harder. Natuurlijk had hij tegen piloot Storms geëfende beenspieren geen schijn van kans en vlak voordat hij een van de grote barakken van het grondpersoneel zou binnenrennen, kreeg Arend hem te pakken. Maar Lubin mocht dan een slecht loper zijn, in een gevecht van man tegen man kon hij méér gewicht in de schaal leggen. Met katachtige lenigheid, die men zeker bij een man van zijn postuur

niet verwacht zou hebben, keerde hij zich om en trachtte zijn achtervolger een onverwachte stoot toe te dienen. Maar piloot Storm kon bijtijds de dreigende vuist opvangen en voordat de heer Lubin het verhinderen kon, was hij degene die de eerste tik in ontvangst mocht nemen. En dat was een ferme tik óók! De man tuimelde er gewoon van achterover en van zijn ongeschoren lippen klonk een verwensing in een taal, die Arend zo gauw niet thuis kon brengen. Tierend krabbelde Lubin over-eind.

Neen, maar zo gauw gaf de geheimzinnige mister Lubin zich niet gewonnen. Wel zat hij een ogenblik te suizebollen van de hevige kaakslag die piloot Storm hem toegediend had, maar toen kwam hij wankelend overeind. Op dat kritieke moment had Arend hem de genadeslag kunnen geven, maar de Hollander had niet de minste haast. Hij wilde de gelegenheid niet ongebruikt voorbij laten gaan, om dit gemene en laaghartige sujet een flink pak rammel te geven. Een kille woede kroop in zijn binnenste, als hij dacht aan hetgeen deze onverlaat de arme Summer aangedaan had. Arend was

er althans pertinent van overtuigd, dat Lubin de saboteur was, die de Spearhead onklaar gemaakt had. Dreigend kwam de andere man nu op hem af. Achter zich hoorde Storm de opgewonden stemmen van Sandra en de majoor. Het was beter er nu maar spoedig een eind aan te maken. Hij deed een snelle stap naar voren, ontweek behendig een onbesuisde vuistslag van Lubin en in dezelfde sekonde trof hij de man met een droge tik op de kin, zodat deze met wiekende armen voor de tweede maal tegen de grond ging.

Lubin was als een blok achterovergeslagen door Arends linkse direkte en hij maakte voorlopig geen aanstalten om weer overeind te komen. Daar lag nu de man, die naar alle waarschijnlijkheid degene was die een aanslag op zijn leven gedaan had. Door een toevallige verwisseling van twee vliegtuigen was Summer nu het slachtoffer geworden en alleen dank zij diens grote wilskracht had de luitenant het er levend afgebracht. Achter hem kwamen Sullivan en Sandra aangehold. „Ah! Je hebt hem al te pakken!” hijgde de majoor. „En hij is er

maar bij gaan liggen ook, hè!” „Daar kunt u wel zeker van zijn,” sprak Arend grimmig. „Ik heb u wel gewaarschuwd dat het een gevaarlijk heerschap is. Mij dunkt, dat 't nu tijd wordt om hem eens duchtig aan de tand te voelen. Hij stond zeker niet achter die deur om muizen te vangen.” Neen, daar was de kommandant nu ook wel van overtuigd. „Als het hier niet zo hevig vroom, zou ik zeggen, gooi hem een emmer water over zijn kop. Maar hij komt al bij, geloof ik.”

Inderdaad vertoonde Lubin onmiskenbare tekenen van ontwaken. Kreunend ging hij overeind zitten en staarde met glazige ogen naar de mensen, die om hem heen stonden. Langzaam herinnerde hij zich wat er gebeurd was en een trek van woede gleed over zijn ongure gelaat. Majoor Sullivan keek vol verachting op hem neer. „Sta op, misbaksel, en verkoop niet nog meer malle fratsen, of ik laat je in de boeien slaan. Vooruit, kom overeind. Jij bent me heel wat verklaringen ver-

schuldigd. Mannekes, die luistervink spelen, hebben we hier op Shangri-La niet nodig.” Van alle kanten waren de nieuwsgierige manschappen van de vliegbasis komen toelopen. Lubin stond als een geslagen hond in hun midden. Op alle vragen van Sullivan en Storm haalde hij de schouders op en gromde: „Ik heb niets te zeggen.” „Dat zullen we nog wel eens zien,” viel de majoor uit. „Kom maar eens mee naar het hoofdkwartier!”

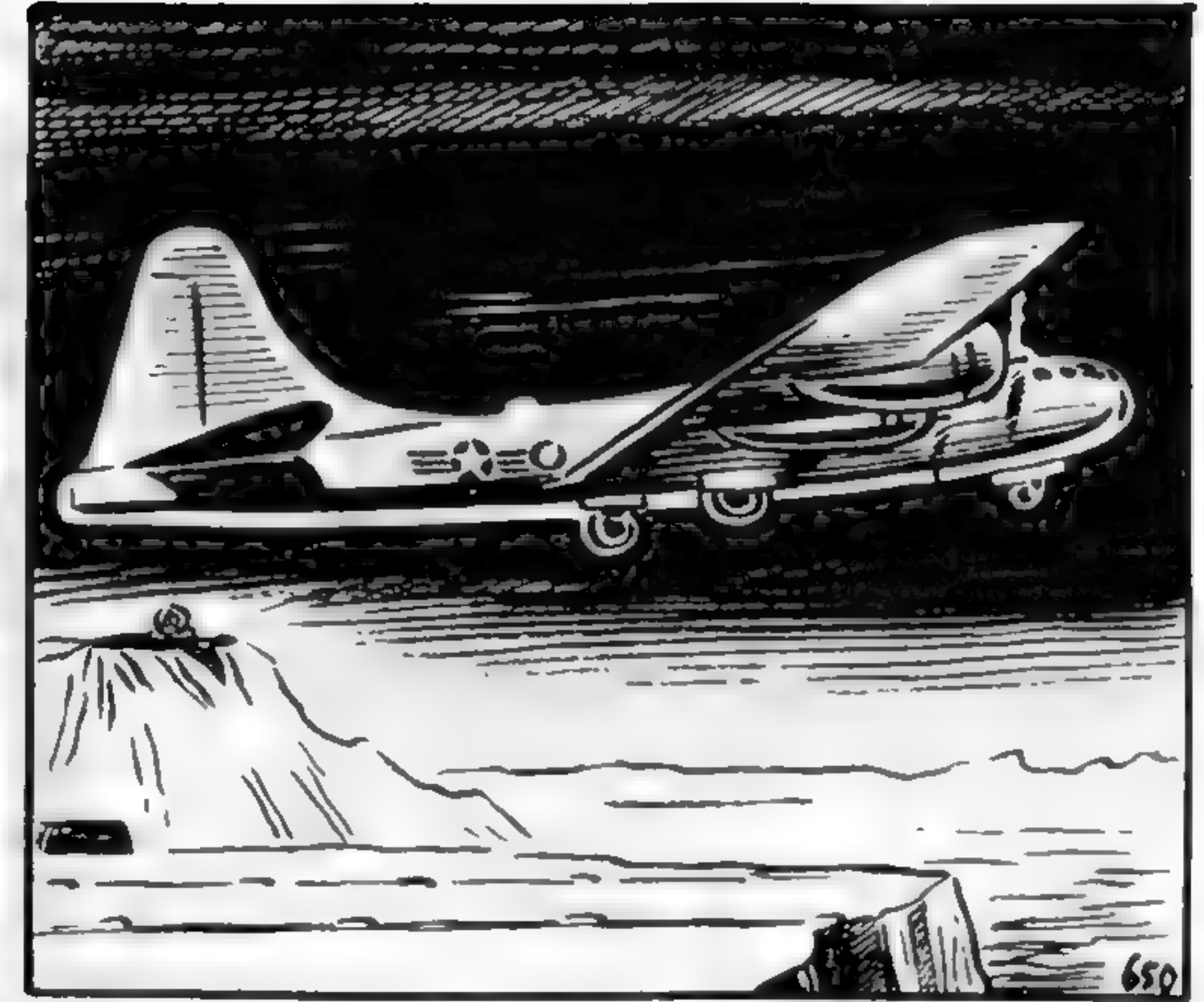
Hoofdkwartier” was een nogal wijdse betiteling voor een gebouwtje dat niet groter was dan de barakken van het grondpersoneel. Toch werden achter deze golfplaatijzeren wanden en houten schotten alle plannen voor manoeuvres of oefenvluchten beraamd, door majoor Sullivan en zijn staf. Lubin werd op een stoel neergezet, om aan een grondig verhoor onderworpen te worden. Een baard van enige dagen, deed het ongunstige voorkomen van de man nog meer uitkomen. „Ziezo, manneke,” begon Sullivan, terwijl hij een dreigende vinger onder Lubins arendsneus schudde, „nu moet je mij eens haarfijn vertellen wat je daar een paar minuten

geleden bij die deur van de kleine loods uitvoerde. Wat voor belang had je er wel bij, om het resultaat van onze onderzoeken aan de gesaboteerde Spearhead te weten te komen? Spreek op man!” Maar Lubin schudde ontkennend zijn hoofd. „Ik heb helemaal niet staan luisteren. Waarom zou ik? Ik kwam er toevallig juist voorbij en opeens vloog die deur open. Ik schrok en zette het op een lopen, toen ik zag dat die . . . Hollander achter mij aankwam. Meneer de kommandant, al van het eerste moment af dat Piloot Storm hier voet op de basis zette, heeft hij mij argwanend bespied en begluurd. Waar heb ik dat aan verdiend, vraag ik u.”

Majoor Sullivan zat een ogenblik wat beteuterd te kijken door Lubins beschuldiging aan het adres van piloot Storm. Die rakker was handig. Probeerde zó maar even de rollen om te draaien. Eén van de twee dingen: óf Lubin sprak de waarheid en alles was louter toeval, óf . . . de man was een uitstekend toneelspeler. De kommandant zat eigenlijk een beetje met het geval in zijn maag; zonder bewijzen kon hij ook niets beginnen. Op dat kritieke moment rinkelde de telefoon en werd hem medegedeeld, dat de bemanning van een bepaald vliegtuig gereed stond voor een verkenningsvlucht naar de zuivere Noordpool. Dat was een mooi excuus voor

Sullivan om het onderhoud voorlopig uit te stellen en Lubin zolang in de „bak” te laten zetten. Deze was het er niet mee eens en stak zijn mening niet onder stoelen of banken. Maar twee MP's leidden hem zonder veel poespas naar de plaats van bestemming. „Een paar dagen rust zullen je goed doen,” spotte een hunner. De majoor richtte zich tot Arend en Sandra. „Zonder bewijzen begin ik niets tegen die kerel. Enfin, laten we nu eerst even buiten gaan kijken naar het vertrek van de „Lonesome Polecat”. Die gaat een heel belangrijke vlucht maken.”

Piloot Storm was niet bijster te spreken over de gang van zaken bij het onderhoud met die Lubin. Zijn mening stond nog steeds vast en hij geloofde stellig dat de man één en dezelfde persoon was als de Turkse wapensmokkelaar Seraglio, waarmee hij vroeger al eens een „feest” beleefd had. Maar nu kwam het vertrek van de „Lonesome Polecat” ertussen en moest de zaak even blijven rusten. Er vertrokken ieder moment van de dag zóveel vliegtuigen van Shangri-La, dat de start van een doodgewoon „weersvliegtuig” eigenlijk nauwelijks enige belangstelling ondervond. Maar de „Lonesome Polecat”, een speciaal voor meteorologische observaties bo-

ven de Noordpool ingerichte B29, zou vandaag zijn 100ste poolvlucht maken en dat was toch wel een reden om de 11-koppige bemanning eens even in de bloemetjes te zetten. Bij gebrek aan echte bloemen kreeg de captain een jonge zeehond, als levende mascotte aangeboden. Er werden enige korte, maar hartelijke speeches afgestoken en toen stapten de „weermannetjes” in hun kist. Even later verhief de grote machine zich majestueus van de startbaan voor zijn jubileumvlucht. Weinig kon men vermoeden, dat dit tevens de laatste vlucht van de „Lonesome Polecat” zou worden!

Het scheen Mister Lubin in de petoet niet te bevalen. Hij ging tenminste tekeer als een pas gekooide leeuw, rukte woest aan de tralies en schold zijn bewaker uit voor alles wat mooi en lelijk was. „Gespuis! Laat me er uit, zeg ik je. Jullie hebt niet het recht om mij hier vast te houden. Ik wens behandeld te worden als een Amerikaans staatsburger!”

„Kraai maar raak,” gnuifde een der soldaten. „Alleen voor dat gezicht van je, moesten ze je levenslang geven!”

Arend en Sandra gingen ook even de ongelukkige Summer opzoeken, die met zijn hoofd helemaal in de zwach-

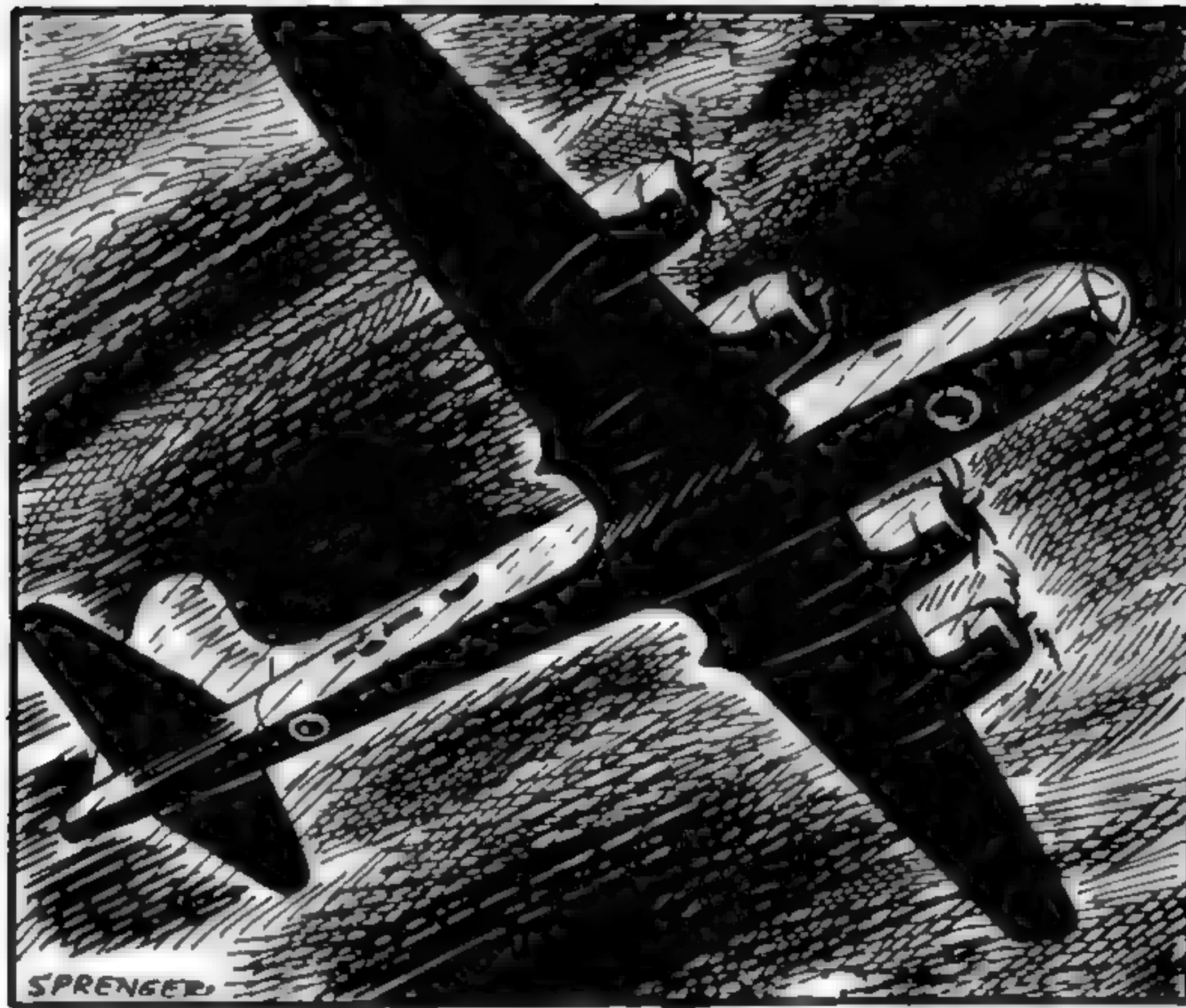
tels stil op een hospitaalbed lag. Hij was alweer wat van de schrik bekomen en produceerde – althans voor zover het verband het toeliet – een glimlach, toen hij hoorde dat piloot Storm zich verwijten maakte, omdat ze van vliegtuig verwisseld waren. „Het heeft bepaald zo moeten zijn, joh!” sprak hij. „Bovendien, onkruid vergaat niet. De dokter zegt dat ik met enkele weken weer het meneertje ben.” „Ik hoop het oprecht, man...” zei Arend.

Enige tijd later was de piloot er getuige van, hoe de persoonlijke eigendommen van Lubin onderzocht werden. Men kon evenwel niets verdachts ontdekken.

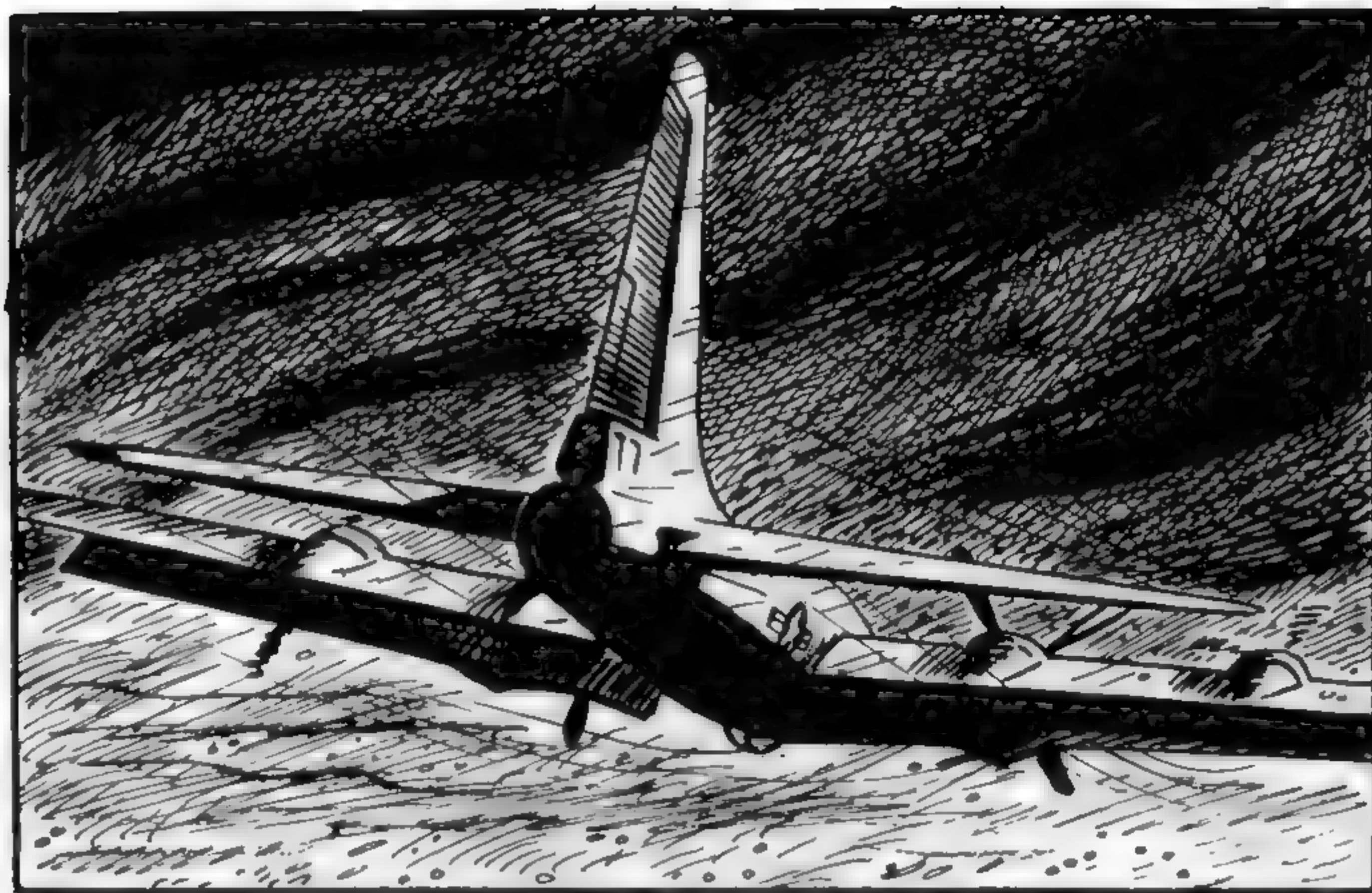
Hoewel ook majoor Sullivan het gedrag van Lubin op z'n minst als verdacht betitelde, wist hij toch helemaal niet wat hij met de zonderlinge situatie aanmoest. Als Lubin alles bleef ontkennen en er niet spoedig iets bewezen kon worden, zou hij de kerel weldra weer op vrije voeten moeten stellen. Lang nadat het weersvliegtuig van Shangri-La was opgestegen, werd de kommandant naar de radiokamer geroepen, waar Sandra dienst had aan het ontvangsttoestel. Verbeelde hij het zich of zag het meisje wat bleker dan anders? Zwijgend overhandigde zij hem een rapport van de Lonesome Polecat

en hij las: „Ernstige motorpech . . . Keren terug . . . Sterke tegenwind . . . Zitten midden in sneeuwstorm . . . Verliezen snel hoogte . . .” Toen Sullivan daarna onmiddellijk het toestel opriep, hoorde hij door alle etherstoringen heen slechts zwak de stem van de radiotelegrafist: „Moe-ten noodlanding maken . . . Hebben alle overtollige benzine weg laten lopen . . . Zal nog eenmaal vermoedelijke positie . . .” Op dat moment brak de stem af. Wat was er gebeurt? Was de machine al geland, of . . .? Waarom had de radioman zijn zin niet kunnen beëindigen?

An boord van de „Lonesome Polecat” verkeerden elf mensen in hevige spanning. De volgende seconden zouden beslissend zijn voor hun leven. De binnenmotoren waren uitgevallen en de twee buitenste ronkten onregelmatig. Hevige stormvlagen drukten de machine steeds lager door de jachtende sneeuwsluiers. Het was onmogelijk iets van het ijsoppervlak beneden te onderscheiden en zij moesten een noodlanding wagen, voordat de derde motor het begaf en de kist geheel onbestuurbaar zou worden. Captain Duffy, de gezagvoerder, had opdracht gegeven, zo goed als alle brandstof weg te laten lopen, teneinde het gevaar voor in brand vliegen van de

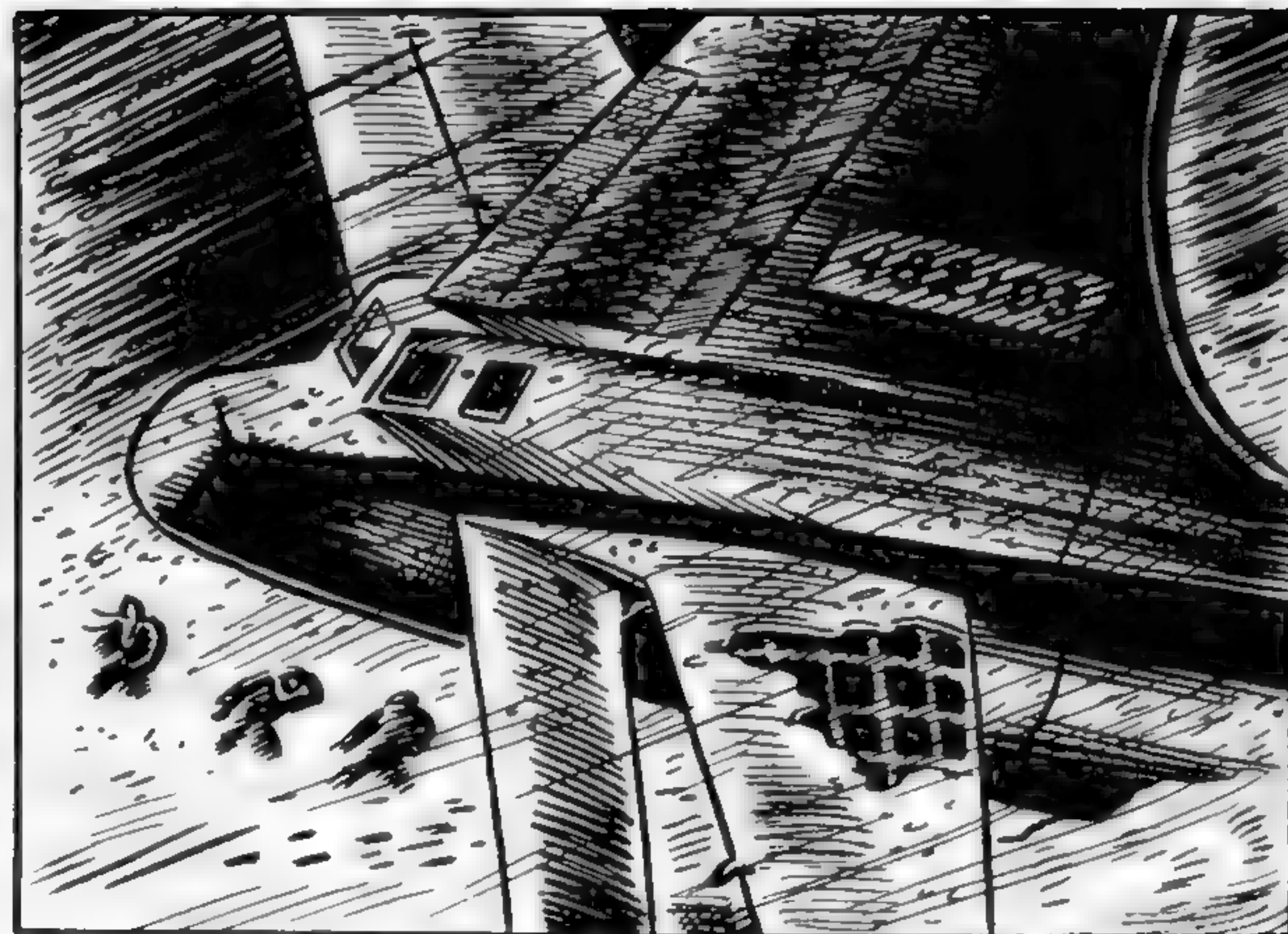
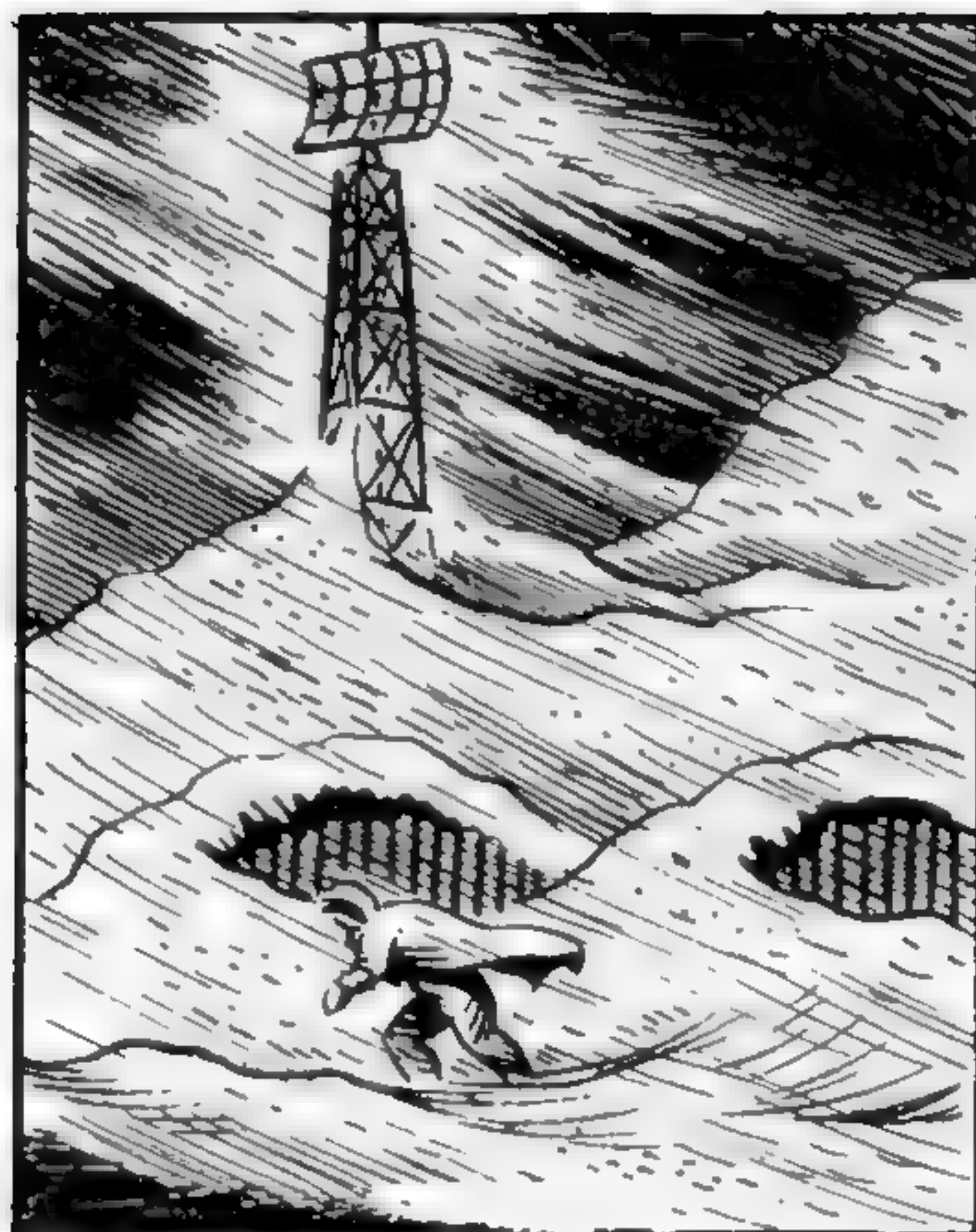
machinekamer bij de geforceerde landing zo veel mogelijk te beperken. Met bleke gezichten zaten de beide piloten aan hun stuurknuppels. „Nu moet het toch gebeuren, Clark,” sprak captain Duffy tot zijn tweede. Geleidelijk zakte de Superfortress lager. Vele mijlen in het zuiden, op de vliegbasis, was alles in rep en roer om een grootscheepse reddingsaktie op touw te zetten. De laatste binnenkomende weerrapporten waren echter zó ontzettend slecht, dat majoor Sullivan zich genoodzaakt zag de gereedstaande patrouillekisten voorlopig geen startsein te geven.

Behalve de twee piloten was iedereen zoveel mogelijk in de staart van de B 29 geklommen, op order van captain Duffy. Daar hadden ze althans de meeste kans om het er levend af te brengen bij de noodlanding. Steeds lager zakte de wijzer van de hoogtemeter en met twee knallende en stotterende motoren draaide het Superfortress zijn glazen neus recht in de woedende sneeuwstormen. De machine danste op de rumoerige luchtlagen als een schip op de woeste oceaan. Met zo goed als geen brandstof in de reusachtige tanks, lag de B 29 nu ook nog extra licht. Te licht haast. De beide onversaagde mannen

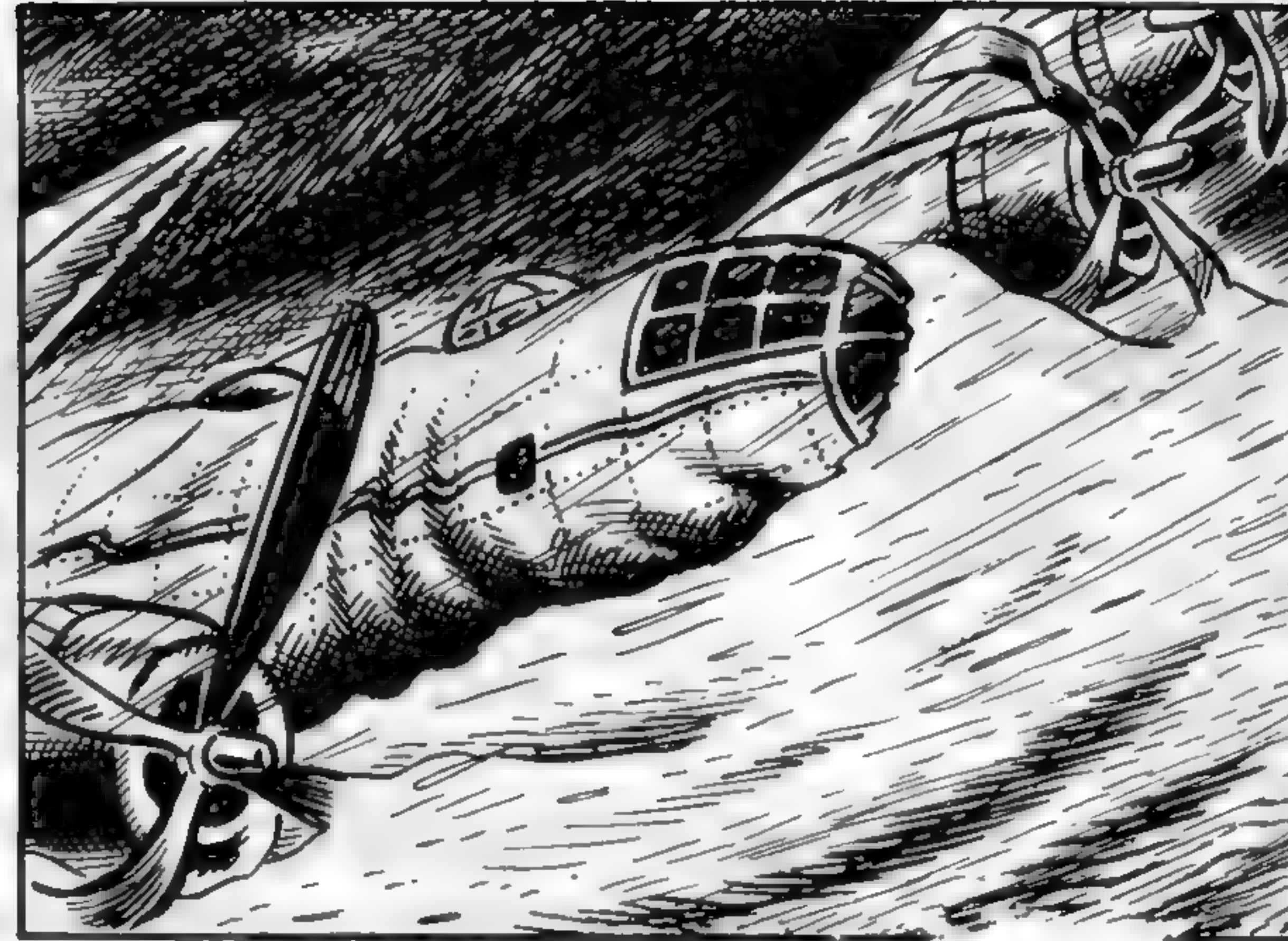
in de stuurcabine hadden moeite om het toestel in de hand te houden. Opeens was het of een onafzienbare ijsvlakte omhoog sloeg tegen de buik van de „Lonesome Polecat”, die krakend in al zijn voegen doorschoot over de ongelijke bodem. Hoog vloog de sneeuw op tegen de flanken van de kist, waarbinnen de arme bemanning als kegels door elkaar gesmeten werd. Het leek of de machine nooit tot stilstand zou komen en ieder ogenblik verwachtte captain Duffy een fatale ijsmuur voor zich te zien opdoemen. Maar eindelijk lag de kist stil en opzijgezakt als een stervende reuzenvogel in de sneeuw...

Hoezeer het de mannen van Shangri-La ook aan het hart ging, dat de reddingsactie uitgesteld moest worden, het was toch maar goed, dat Majoor Sullivan geen enkele kist had laten opstijgen, want nauwelijks tien minuten na ontvangst van de alarmerende tijding van de „Lonesome Polecat” werd de basis getroffen door de hevigste sneeuwstorm, die de bezetting daar ooit meegemaakt had. Gierend joegen de vlagen over de startbanen en in korte tijd woei de sneeuw hoog op tussen de barakken. Aller gedachten gingen uit naar de elf arme kerels, die ergens daarbuiten ten prooi waren aan de woede der elementen. Vele mijlen naar het noorden lag het weersvliegtuig inderdaad gebroken teneer op

de eindeloze ijsvlakte. Deze jubileumvlucht van de B-29 was tevens zijn laatste. De „Lonesome Polecat” zou zich nooit meer verheffen om op te stijgen in de ijle pool-luchten.

In folterende onzekerheid omtrent het lot van hun makers, ijsbeerden de piloten ongeduldig heen en weer in hun barakken, waar de storm met ijzige adem overheen blies. Sandra legde haar hand eens kalmerend op Arends schouder. Deze „man van actie” was ongewoon rustig, maar het meisje kende haar piloot zo langzamerhand en zij begreep hoezeer dit gedwongen nietsdoen hem inwendig martelde.

Zwijgend stond piloot Storm voor het venster van de officiersmess en staarde naar buiten, waar de woedende elementen de vliegbasis veranderden in een sneeuwwoestenij.

Grimmig bedacht hij, dat zelfs na afloop van het noodweer niet eens onmiddellijk gestart kon worden, daar de startbanen dan eerst met sneeuwploegen en bulldozers schoongeveegd moesten worden. Majoor Sullivan verzekerde hem echter, dat dat karweitje in een klein uur geklaard zou zijn, zo gauw de ruimers konden beginnen. Voorlopig zag het er echter nog niet naar uit, dat de storm spoedig zou afnemen.

Midden in een wereld van sneeuw en ijs lag de gesneuvelde B-29 terneer en raakte langzaam bedolven. Na een korte inspectie om het vliegtuig heen, kropen allen in de veilige romp om zoveel mogelijk beschutting te hebben. Nu de verwarmingsinstallaties niet meer funktioneerden, werd het vinnig koud in het toestel en de mannen kropen maar zo dicht mogelijk bij elkaar. Alleen de radio-telegrafist bleef bij zijn apparaten en trachtte de schade, door de ruwe landing aangericht, te herstellen. Het bleek echter hopeloos. Hij was gedwongen de noodzender in gereedheid te brengen; bovendien moest hij zeer zuinig zijn met zijn accu's.

Het duurde zeker een vol etmaal, voordat de zware storm eindelijk uitgewoed was en een miezerig zonnetje laag aan de horizon door de wolkenflarden heendrong. Er ging een luid gejuich op in het kamp. Eindelijk kon dan tot actie overgegaan worden. Rammelend en knarsend baanden de sneeuwploegen en bulldozers zich een weg naar de grote startbaan en begonnen vol enthousiasme aan hun enorme taak. Voor een nieuweling als Arend leek het onbegonnen werk, maar met verbazing zag hij, hoe de reuzenmachines in ronkende bedrijvigheid en met beweeglijke routine de startbaan in korte tijd schoonveegden. Tonnen sneeuw werden over

de rand van het reusachtige ijseiland geduwd om met doffe ploffen op de schotsen tientallen meters lager, neer te komen.

De piloten knoopten hun vliegpakken dicht en dromden naar buiten. De eerste motoren werden aangeslagen en wederom klonk het vertrouwde ronken van propellermotoren en het gieren van turbojets over Shangri-La, toen er alvast „warm gedraaid” werd. En nauwelijks was de laatste bulldozer van de startbaan verdwenen of vier Spearheads joegen omhoog, onmiddellijk gevolgd door drie lange-afstandskisten. De grote speurtocht naar de „Lonesome Polecat” was begonnen.

Ja, de grote speurtocht was begonnen. Ook Piloot Storm klom in een Spearhead om zijn aandeel in het opsporingswerk te leveren.

Sandra bracht hem tot zijn vliegtuig, waar Arend vlug afscheid nam en in de cockpit klom. Even later schoot ook hij de donkerblauwe poolhemel in, op weg naar het noorden, waar ergens in de eindeloze sneeuw- en ijsvlakte, de „Lonesome Polecat” moest liggen. Elk der verkenningsvliegtuigen had een eigen „rayon” toegewezen gekregen om grondig te onderzoeken en tevens een eigen vliegtuighoogte, om botsingen bij slecht zicht te voorkomen. Dat die voorzorgsmaatregel niet overbodig was, bleek Arend alras, toen hij na een klein uur vliegen

midden in een fikse mistbank terecht kwam. Eigenlijk waren de straaljagers véél te snel om onder deze weersomstandigheden hun taak als opsporingsvliegtuig naar behoren te kunnen vervullen. Een voor een moesten zij dan ook na betrekkelijk korte tijd wegens brandstofgebrek naar Shangri La terugkeren. Onverrichterzake! Majoor Sullivan wilde de Spearheads niet eerder weer laten opstijgen, dan nadat de Superfortresses enig bericht hadden overgeseind.

Intussen zaten de elf „schipbreukelingen” mismoedig, hongerig en huiverig bij een geïmproviseerd kacheltje en wachtten . . .

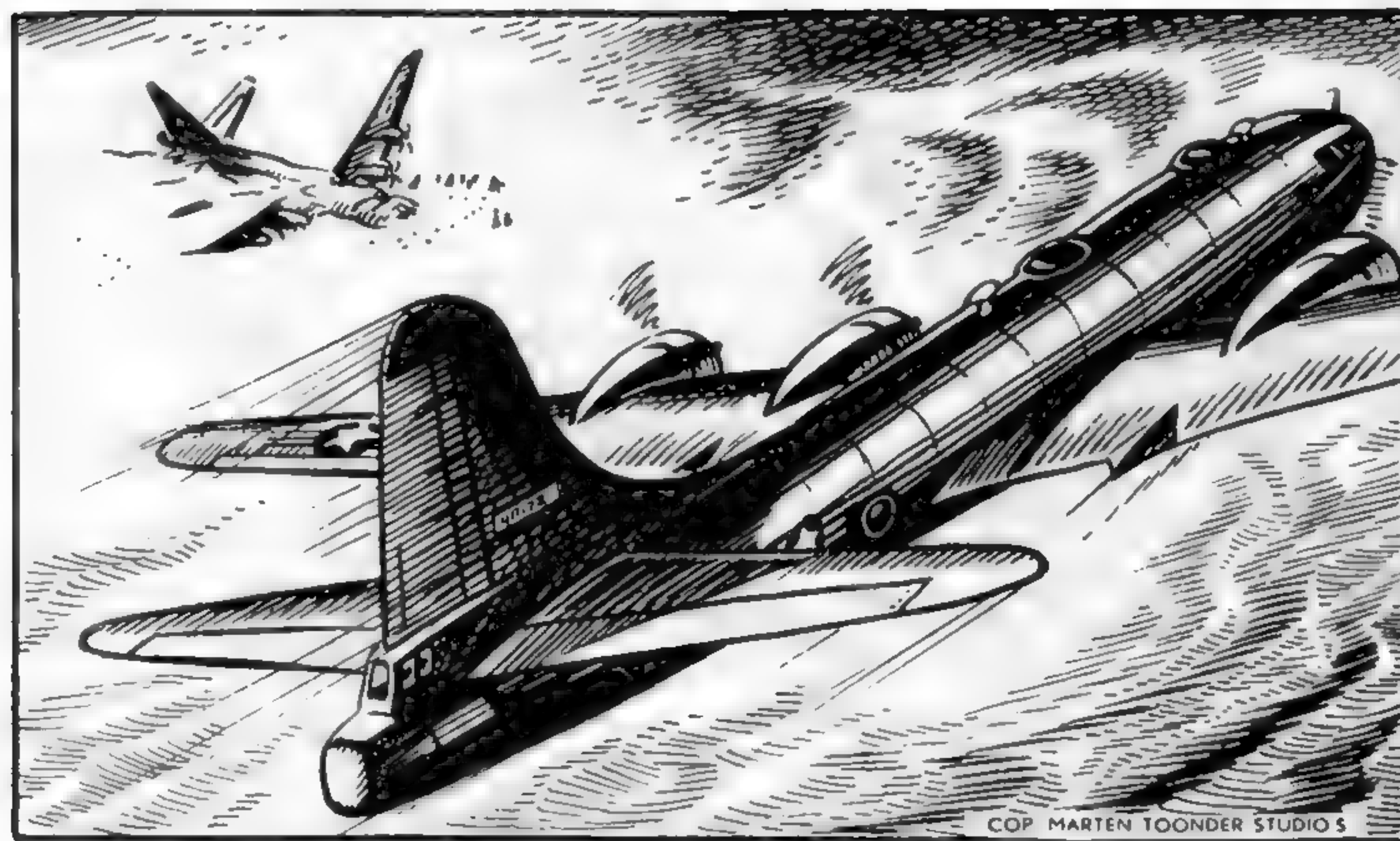
De zwaarbeschadigde romp van de „Lonesome Polecat” bood de elf ongelukkige „weermannen” wel een behoorlijke beschutting tegen wind en sneeuw, maar de koude drong ongehinderd naar binnen. Het armzalige vuurtje, dat een der mannen in een z.g. noodkacheltje had aangelegd, kon de verkleumde kerels nauwelijks enigermate verwarmen.

De uren sleepten zich traag voort. Daarbuiten ging de storm het ene ogenblik liggen om het volgende zo mogelijk met nog meer felheid op haar prooi los te beuken. De noodrantsoenen waren inmiddels verbruikt en de captain bekeek af en toe met 'n vreemde blik in zijn ogen de jubileum-mascotte.

„Wat zou je d'r van zeggen als we jou eens opsmikkelden, he?!”, grijnsde hij tot de jonge zeehond, die hem met onschuldige, trouwhartige ogen aankeek.

Terug op de vliegbasis zat mister Lubin in zijn sobere „hotelkamer” en wachtte op de dingen die komen zouden. Zo nu en dan keek hij zenuwachtig op zijn horloge. De tijd scheen hem nogal lang te duren. Of...?

Intussen zochten de drie B-29's, met het trotse embleem van hun reddings-eskader op de romp, naarstig voort. Toch begon uiteindelijk ook voor hén het tijdstip voor terugkeer te komen. Zelfs de enorme hoeveelheid brandstof van een Superfortress kan niet eeuwig duren...

Alle Spearheads hadden reeds naar de basis moeten terugkeren door benzinegebrek. De drie B-29's hadden een veel grotere aktie-radius dan de straalvliegtuigen en zetten de speurtocht vastberaden voort. Het weer was nog steeds danig van streek en zo nu en dan vlogen de reuzentoestellen door eindeloze nevelbanken en sneeuwstormen, die het uitzicht terdege belemmerden. Urenlang kruisten zij boven de barre witte vlakke, waarop menselijk leven slechts beperkt mogelijk was. Ook aan de brandstofvoorraden van Superfortresses komt eens een einde en de zoekers begonnen werkelijk de moed te verliezen, toen opeens van de kist, waarin Kommandant Sullivan zich in hoogst eigen persoon bevond, de verheugende tijding kwam, dat de „Lonesome Polecat”

gevonden was. De manschappen van de laagovervliegende kist slaakten een zucht van verlichting, toen zij naast het wrak de elf opgewonden figuurtjes zagen van de schipbreukelingen. Iedereen had 't er dus levend afgebracht.

Het was gewoon een mirakel, als je naar die verkreukelde romp keek, vond majoor Sullivan. Weldra zweefden de oranje en rode parachutes naar omlaag, met de nodige viktualiën en alles wat men maar nodig mocht kunnen hebben.

Vrolijk lachend sprongen de mannen van de „Lonesome Polecat” naar de plaatsen waar de pakketten neerkwamen. Majoor Sullivan cirkelde als een tevreden vader rond. Zijn jongens waren gevonden!

De „Lonesome Polecat”, oftewel „Eenzame Poolkat”.

Een toepasselijker naam kon men nauwelijks bedenken voor het ongelukkige Superfortress. Maar de hardwerkende bemanning had momenteel niet veel last van eenzaamheid of een gevoel van ongeluk. Zij draafde uitgelaten door de hoog opgewaaide sneeuw. Zij schenen de ijzige poolkoude nauwelijks te voelen, terwijl zij moeizaam de noodpakketten de kist binnen sjouwden. Men had aan alles gedacht, proviand, warme kleding, geneesmiddelen en zelfs een tweetal noodkachels.

Het toestel van Kommandant Sullivan was inmiddels reeds op de terugweg naar de vliegbasis. Via zijn zwakke

hulpzendertje had de radio-telegrafist van de „Polecat” nog geruime tijd kontakt met de majoor, die hem duidelijk maakte, dat zij zo spoedig mogelijk uit hun isolement verlost zouden worden door helikopters. Alle kostbare meetinstrumenten en apparaten uit het weervliegtuig moesten gedemonteerd worden, zodat die ook meegenomen konden worden.

Het weer bleef echter nog verscheidene dagen zo onberekenbaar, dat majoor Sullivan geen startbevel voor de helikopters durfde geven. Maar eindelijk knapte het dan toch op en kon een drietal van de grootste hefschroefvliegtuigen die de Air Force bezat, opstijgen. De majoor en Arend zaten ieder aan een stuurknuppel.

Gelijkmatig snorden de rotorbladen van de drie helikopters door de lucht en voerden deze met een matige snelheid in de koers, die opgegeven was om de verongelukte Superfortress te vinden.

Beneden hen gleed de op en over elkaar geschoven onherbergzame vlakte van ijsschotsen eentonig voorbij. Kommandant Sullivan vloog persoonlijk het eerste toestel; vlak achter hem zat Piloot Storm.

Dit was nog eens een dankbare missie, vond Arend. Elf half bevroren kerels uit hun isolement te verlossen! Dat gebeurde je niet iedere dag. Een van zijn metgezellen verbaasde zich erover, dat de „Lonesome Polecat” met

zijn enorme gewicht op zo’n oppervlak nog een geslaagde noodlanding had kunnen maken.

De helft van de afstand was reeds afgelegd. Zij schoten nu aardig op. In zijn cel in de M.P.-barak van de vliegbasis stond een bleke Lubin met een van pijn verwrongen gezicht aan de tralies te rammelen, tot een der wachters op het lawaai afkwam.

„Wat heeft dat te betekenen?” gromde de man.

„Ooo! M’n maag, m’n maag!” kreunde Lubin. „Haal me alsjeblieft wat maagpoeder! Oooh!”

De wacht keek Lubin een beetje achterdochtig aan. Hij wist eigenlijk niet wat hij er van denken moest...

Ja, dat de heer Lubin iets in zijn schild voerde was zeker! Ogenschijnlijk was hij er met zijn maagpijn slecht aan toe. Zijn pafferige ongeschoren voorkomen maakte hem nu niet direkt tot een toonbeeld van gezondheid. De bewaker was zo welwillend om de gevraagde poeders voor Lubin te halen, maar hoewel de man terdege op zijn *qui vive* was, had hij te weinig ervaring met de gevangene om te kunnen vermoeden wat deze van plan was. Lubin ging te werk volgens een zorgvuldig voorbereid plan. Toen de bewaker vlak voor de traliedeur van zijn cel kwam staan om hem het gevraagde te overhandigen, wierp Lubin hem opeens de inhoud van

het glas water in het gelaat en sloeg in die zelfde beweging het hoofd van de man hard tegen de tralies. En nog eens, tot de wachter versuft in elkaar zakte. De sleutelbos losmaken en de deur van zijn gevangenis openen, was het werk van een ogenblik. Snel boog Lubin zich over de roerloze gestalte heen en haalde de revolver uit de holster. Dat blaffertje kon hem nog wel eens goed van pas komen.

Inmiddels hadden de drie helikopters van de reddingsexpeditie de plek bereikt waar de „Lonesome Polecat” diep onder de sneeuw lag. Opgewonden figuurtjes snelde de redders tegemoet.

Begrijpelijkwijze hadden Majoor Sullivan en zijn mannen een hartelijke ontvangst bij de schipbreukelingen van de „Lonesome Polecat”. Captain Clark viel zijn kommandant bijna om de hals en iedereen lachte. Ja, de hele geschiedenis met het weersvliegtuig was gelukkig zonder verlies van mensenlevens verlopen.

Op de vliegbasis luisterde Lubin gespannen of er wellicht iemand alarm zou slaan. Maar hij hoorde niets. Zijn uitbreekpoging scheen door geen mens ontdekt te zijn en hij grijnsde voldaan.

Als hij, Lubin, alias Seraglio de meesterwapensmokelaar, een plannetje in zijn hoofd had, dan werd het met

koele berekening ten uitvoer gebracht.

Maar toen hij op zijn horloge keek, gleed er opeens een angstige trek over zijn grove gelaat. Hij moest zich haasten, de tijd drong! Behoedzaam luisterend en links en rechts kijkend, sloop hij de gevangenisbarak uit. Snel stak hij de open stukken tussen de verblijven der manschappen over. Alles was vrij rustig, alleen bij de grote hangars klonk het monotone gedreun van proefdraaiende motoren.

Neen, niemand zou hem, de geslepen vos, ontdekken! Niemand? . . .

Hoewel Lubin in de gelukzalige overtuiging verkeerde, dat zijn uitbreekpoging volkomen geslaagd en door geen mens bespeurd was, werden zijn bewegingen toch nauwlettend gadeslagen door iemand, die hem bij toeval had zien voorbijsluipen.

Het was Sandra! Arends vriendin was niet weinig geschrokken, toen zij daar zo opeens dat gevaarlijke heerschap weer op vrije voeten zag, dat niet aarzelde om moordaanslagen te doen, ten einde zijn, ongetwijfeld minder fraaie, doel te bereiken.

Haar eerste impuls was geweest om alarm te slaan, maar in haar aderen stroomde zeker hetzelfde avonturiersbloed, dat haar vriend piloot Storm het leven tot een

doorlopend interessante belevenis maakte, want zij besloot allereerst eens te kijken wat de heer Lubin in zijn schild voerde. Uiterst voorzichtig sloop zij achter de sinistere figuur aan. Het hart bonsde haar in de keel. Vele mijlen naar het noorden heerste intussen grote bedrijvigheid om het wrak van de „Lonesome Polecat”. Alle kostbare meetapparaten en andere instrumenten, die de noodlanding overleefd hadden, werden in de helikopters geladen. Dat was weldra gebeurd. De mannen klommen vlug aan boord om zo spoedig mogelijk deze troosteloze verlatenheid achter zich te laten. Reeds verhief het eerste toestel zich in de lucht.

De rotorbladen van de drie hefschroefvliegtuigen joegen de sneeuw in grote wolken op, toen zij zich langzaam en statig met hun kostbare last van het ijsveld verhieven. Aan boord heerste onder de elf leden van de bemanning van de ongelukkige B29 een ogenblik stilte, toen zij hun ouwe, trouwe „Polecat” voor ’t laatst aanschouwden. Fier stak de kolossale metalen staart boven de sneeuwheuvels uit, als een symbool van de eeuwige onderzoekingsdrang der mensheid. Een baken op de weg naar wetenschap.

Op de vliegbasis gehoorzaamde nog iemand aan de onderzoekingsdrang die de mens kan bezielen. Sandra

was Lubin ongemerkt gevolgd en naderde behoedzaam het venster van zijn kabine. Gelukkig zaten er geen bloemen op de ramen en dus kon zij een voorzichtige blik naar binnen werpen. Jawel, daar stond de onverlaat en in zijn hand hield hij een koppelriem, waarvan de gesp een of ander geheim bevatte. Lubin grijnsde. Ze hadden dit dus bij het doorzoeken van zijn spullen niet gevonden.

Allemaal rolletjes mikrofilm. En óóó-zo belangrijk! Wat een zekere vreemde mogendheid daarvoor wel niet zou willen betalen! Lubins ogen glinsterden . . .

Als drie fantastische vogels zweefden de helikopters met aanzienlijke snelheid door de ijle poollucht. Aan boord heerste natuurlijk een bovenste beste stemming, vooral onder de zojuist uit hun ijsgevangenis bevrijde mannen van het weersvliegtuig. Majoor Sullivan, de leider van de reddingsexpeditie, prees zich gelukkig dat de hele aktie tot dusver zo voorspoedig was verlopen. Ook piloot Storm was in zijn nopjes. Hij had dat behaaglijke gevoel van iemand, die voelt dat hij van nut is voor zijn medemensen. Zijn gemoedsrust zou danig verstoord geweest zijn, indien hij had geweten, dat zich op de vliegbasis een klein drama

afspeelde, waarbij zijn hartsvriendin betrokken was. Sandra had zich namelijk de rol van een privé-detective aangemeten, en achtervolgde op haar eigen houtje de uit zijn cel ontsnapte, geheimzinnige heer Lubin. Zij verloor echter één ogenblik de voorzichtigheid uit 't oog, door wat al te opvallend door de ruiten te gluren van Lubins kwartier. Dat was genoeg voor de geslepen bandiet, die ogenschijnlijk argeloos zijn spullen bij elkaar zocht. Op een ogenblik dat het meisje er niet op verdacht was, glipte Lubin naar buiten en even later stond hij achter haar. „Ziezo, juffertje! Steek de handjes maar eens omhoog.”

Het meisje schrok niet zuinig, toen zij zo opeens in de dreigende loop van een zwarte dienstrevolver starde en aan het onzure gezicht achter dat wapen te zien, had zij weinig goeds van haar belager te verwachten. „Nieuwsgierigheid”, grijnsde Lubin, „heeft al vele muizen het leven gekost! Of zou het misschien kunnen zijn, dat je mijn gezelschap zo op prijs stelt? Hahaha!” Grimmig vervolgde hij: „Je bent tot dusver de enige, die weet dat ik ontsnapt ben, liefje, en ik kan me de weelde niet permitteren, jou hier los te laten rondlopen om groot alarm te slaan. Ik heb een belangrijke afspraak met een paar vrienden, die er niet van houden lang te moeten

wachten. De tijd dringt. Loop maar netjes voor mij uit naar de helikopterhangar en wee je gebeente, als je één verdachte beweging maakt of een kik geeft!” Koude rillingen van angst gleden langs Sandra's rug, iedere keer als Lubin de revolver bemoedigend tussen haar schouderbladen drukte. Zij maakte zichzelf de hevigste verwijten, dat zij niet zo verstandig geweest was om eerst de anderen te waarschuwen. Hoe moest dit aflopen? De man deinsde vast niet voor een moord terug, als de omstandigheden hem daartoe dwongen. Reeds naderden zij de grote in het ijs uitgehouwen hangar. Er stond een gewapende wachtpost naast de ingang . . .!

De ongewenste wandeling duurde slechts kort voor Sandra, want reeds naderden zij de soldaat, die bij de grote helikopter-hangar op wacht stond. Lubin hield zijn wapen nu verborgen in zijn zak, maar voortdurend gericht op de rug van het meisje. Zij had de nodige waarschuwingen en instructies ontvangen en kon niet anders doen dan die opvolgen.

De soldaat vermoedde geen onraad en scheen te denken dat Sandra een vriendelijk praatje met hem kwam maken. Hij wist van de hele affaire met de gesaboteerde Spearhead-straaljager en het ongeluk van luitenant

Summer slechts weinig af en hij kende Lubin in 't geheel niet. Hoewel hij de slecht geschoren begeleider van het meisje wel met enige bevreemding had opgenomen, was hij er toch helemaal niet op verdacht, dat de man hem van achteren aan zou vallen en met één slag van de kolf van een revolver tegen de grond zou doen tuimelen.

„Dit is prima voor de hoofdpijn, knaap!” gromde Lubin. Hij grijnsde geniepig, maar de lach bestierf hem op het gelaat, toen Sandra, die haar kans afgewacht had, opeens op hem toesprong en hem bij de keel greep.

„Jou kleine kat, ik zal je leren!” grauwde hij.

Het was een wanhoopspoging van Sandra, om de robuuste Lubin zo onverhoeds aan te vallen, die vanzelfsprekend tot mislukking gedoemd was.

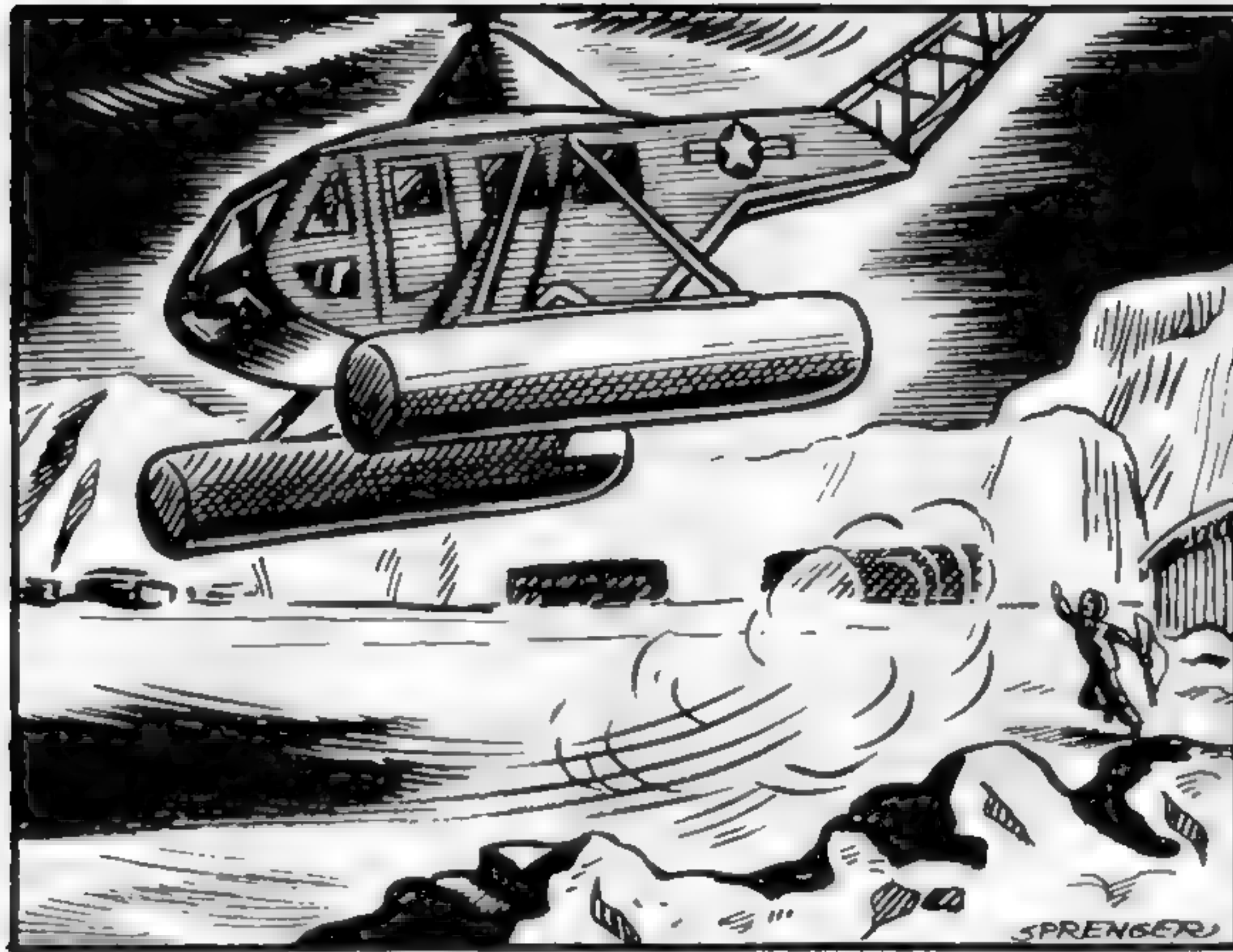
Met een woedende grauw had de schurk zich in een ogenblik uit de vertwijfelde greep der meisjes handen bevrijd en haar een zó hevige slag in het gelaat toegediend, dat zij versuft op de grond viel. Met een blik vol afkeer keek zij op naar de bruit.

Het was dus alles wáár wat Arend over deze man verteld had!

Een gewetenloze moordenaar, een wapensmokkelaar. En hij stond nu op het punt om met enkele zeer belang-

rijke, militaire gegevens te ontsnappen! Maar waarheen in vredesnaam? Wat kon zij doen? Tegenover deze gewapende schurk stond zij volkomen machteloos! Zij moest met geweld de opkomende tranen van spijt en vernedering terugdringen.

Mister Lubins bevel tot opstaan liet aan duidelijkheid niet te wensen over. Dreigend hield hij zijn revolver onder de neus van het meisje en zij was er van doordrongen, dat hij geen sekonde zou aarzelen om het wapen te gebruiken ook! „Vooruit!” snauwde Lubin. „In die kist daar. Eén verkeerde beweging en je bent er geweest, kindje!”

Het duurde nogal even, voordat de motor warmgedraaid was. Lubin zat zich kennelijk te verbijten. Hij moest op alles tegelijk letten, het instrumentenbord, een eventuele tweede wanhoopspoging van zijn gevangene en de nadering van wachtposten. Eindelijk pakte de motor en snorrend verhief het kleine toestel zich boven de grond. Alles verliep volgens plan en Lubin lachte reeds in zijn vuistje, toen vanachter de grote hangar een gewapende wacht aangehold kwam. De man schreeuwde en gestikuleerde wild, greep zijn geweer en richtte . . . In de hangar ging de wachter, die door de vluchteling zo

onverhoeds neergeslagen was, versuft overeind zitten. Wat was er ook weer gebeurd . . .?

Die ongeschoren kerel . . . het meisje . . . Op dit moment drong het geluid van gewerschoten tot hem door. Wankelend kwam hij overeind en liep naar buiten. In een ogenblik had hij de situatie overzien en terwijl hij struikelend naar zijn kollega toeholde, schreeuwde hij: „Stop Larry! Don't shoot! Niet schieten! Sandra zit in die kist!”

Verbouwereerd liet Larry zijn geweer zakken.

„Maar dat is de helikopter van de kommandant.

En Sullivan is er niet! Ik ga dit direkt rapporteren!”

Tergend langzaam steeg het kleine hefschroefvliegtuig boven de luchtbasis. Véél te langzaam naar de zin van een tot het uiterste gespannen Lubin. Gelukkig werd er van beneden niet meer geschoten.

„Ze zijn zeker bang, dat ze Storms duifje zullen raken, hè?!” grijnsde Lubin sarkastisch. „Nog niet zo’n gek idee van me, om jou voor dit uitstapje uit te nodigen, wat? Hahaha! Zeg maar „dag” met je handje, zus. Voorlopig zie je Shangri La niet meer terug en die mooie meneer Storm nog minder! Dit wordt een vlucht met onbekende bestemming. Voor jónu tenminste! Haha!”

Sandra was vervuld van afgrijzen voor deze gewetenloze bandiet en zijn satanisch gelach deed haar zo ver mogelijk wegkruipen in de nauwe kabine. De dappere Lubin

zou echter heel wat minder gelachen hebben, indien hij geweten had, dat er onderin het toestel een flink kogelgat zat, waardoor met onrustbarende regelmaat waardevolle brandstof uit de benzinetank wegvloeide!

Soldaat Larry had kennelijk ráák geschoten!

De konsternatie op de vliegbasis werd plotseling onderbroken door de terugkomst van de drie reddingsvliegtuigen, die de schipbreukelingen van de „Lonesome Polecat” opgepikt hadden.

Het speet de wachtcommandant, dat hij majoor Sullivan reeds dadelijk met een onaangename tijding moest ontvangen.

Lubin ontsnapt en Sandra ontvoerd...

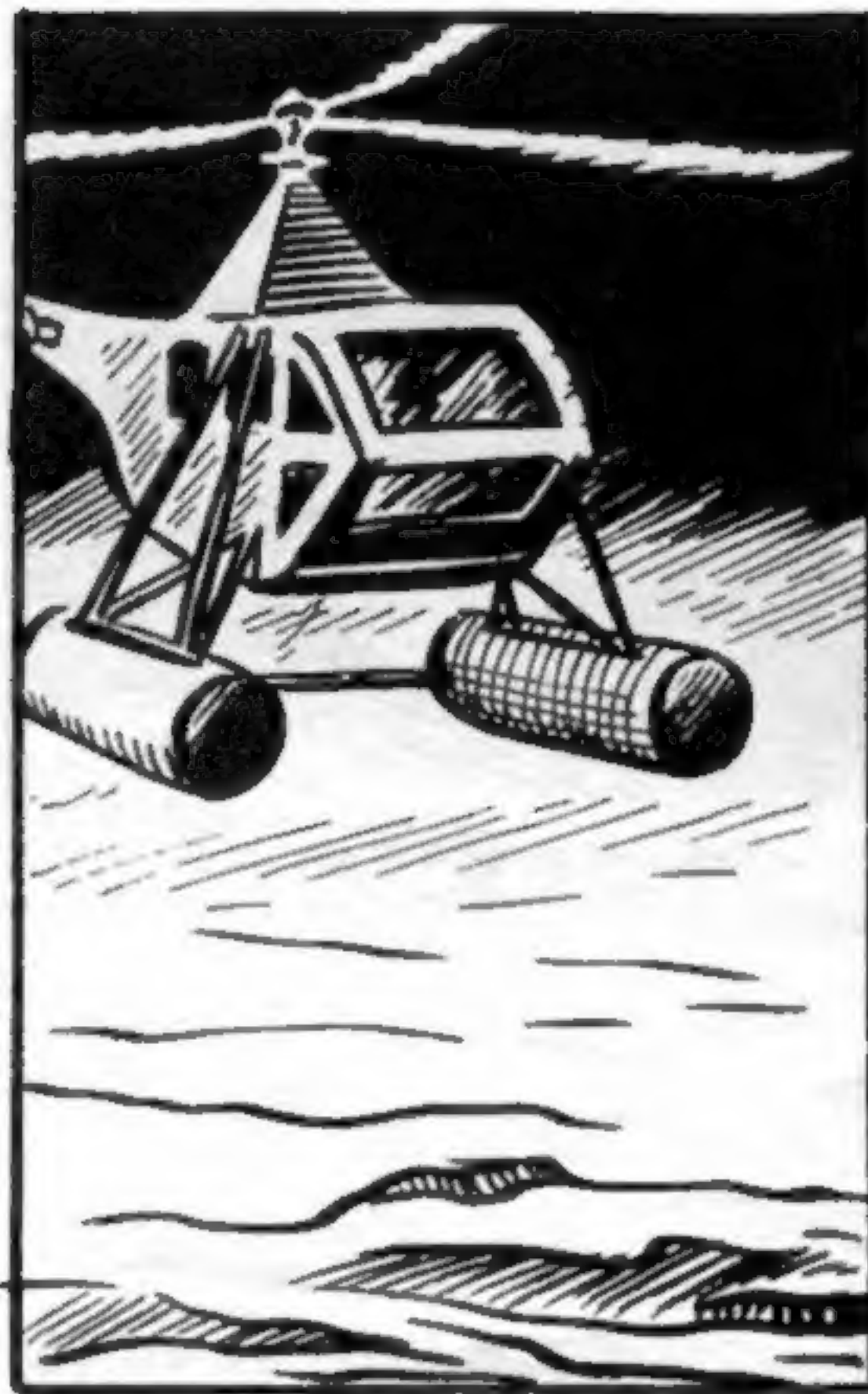
Lubin boog zich gespannen over het kleine instrumentenbord van de zich op volle snelheid voortspoedende helikopter. „Nog wel de privé-kist van Sullivan”, snoof hij minachtend. „Het ding heeft evenveel gang als een zieke vlinder. Enfin, ik kom toch nog mooi op tijd voor mijn afspraak.” En terwijl hij zich sarkastisch lachend tot zijn gevangene wendde, sprak hij: „Jazeker, meisje! Een afspraak heeft de heer Lubin hier midden in deze woeste, verlaten streek vlak onder de ogen van je Amerikaanse vriendjes nota bene. Vakwerk he?”

Sandra was wel zo wijs er het zwijgen toe te doen. Discussies met zo'n onverlaat konden slechts tot resultaat hebben, dat hij weer handtastelijk werd en zij voelde

haar wang nog gloeien van zijn laatste attentie!

Op de vliegbasis werden de juist van hun geslaagde reddingsvlucht terugkerende mannen natuurlijk met gejuich ontvangen. Er wachtte de kommandant en Arend echter een minder prettige tijding. Soldaat Larry en zijn kollega schoten hun superieur zo snel mogelijk aan, om het gebeurde te vertellen.

„Potskoekoek!” brulde Sullivan toen hij het verhaal vernomen had. „Kan ik dan geen vijf minuten m'n hielen lichten hier?! Kom mee Storm, we gaan die kerel meteen achterna!” Nadat brandstof bijgevuld was, steeg de grote helikopter opnieuw boven de basis, nu voor een geheel andere missie.

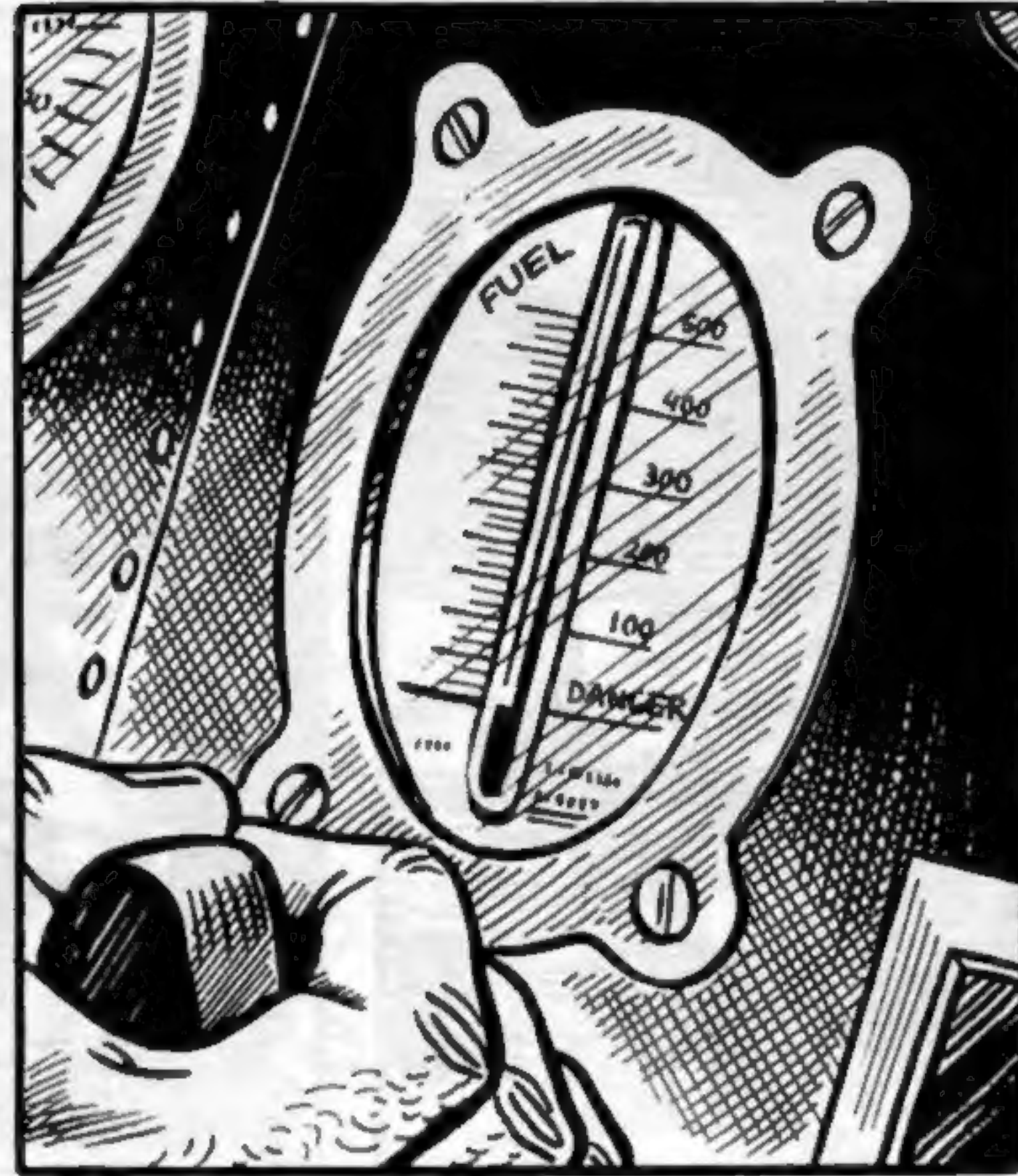

Lubin haalde uit de kleine kist, wat erin zat. Op geringe hoogte voortschietend over de grillige ijsvlakten daar beneden, zou het niet lang meer duren of hij had zijn bestemming bereikt. Geen ogenblik verloor hij Sandra uit het oog, want hij was er wel op bedacht, dat het meisje op een gegeven moment in haar vertwijfeling domme streken kon gaan uithalen. Een paar verkeerde handgrepen met de stuurinrichting en zij zouden het geen van beiden navertellen! Lubin werd wat ongeduldig. Kwam er dan nooit een eind aan die ellendige witte uitgestrektheid?

Enkele kilometers zuidelijker was er nog iemand, die

ongeduldig begon te worden. Aan de rand van het ijsveld stond een zwijgzame figuur met een berenmuts op het hoofd. Rusteloos tuurde hij door zijn verrekijker in een bepaalde richting. Waar bleef die geheime agent?

De grote helikopter was veel sneller dan het privétoestel van de majoor, maar hoe de achtervolgers ook voor zich uittuurden, zij konden de kleine kist nog maar steeds niet in het vizier krijgen. Sullivan zat zichzelf de grootste verwijten te maken, dat hij Lubin niet meteen doorgestuurd had naar het vasteland. Piloot Storm dacht grimmig aan wat die arme Sandra kon overkomen...

Lubin had het toestel reeds enige malen een kleine Lzwenking laten maken, om te zien of hij niet achtervolgd werd. Tot dusverre had hij echter niets kunnen ontdekken en naar gelang de tijd verstreek, raakte hij in een steeds betere stemming. Gespannen tuurde hij voor zich uit om te zien, of hij de rand van het ijsveld nog niet naderde. Opeens wees hij verheugd voor zich en riep uit: „Kijk daar eens, juffie! Zie je dat prachtige blauwe water glinsteren, daar in de verte? Nog enkele minuten, en ik ben bij mijn vrienden. Moet je eens opletten wat voor snuiten die trekken, als ze zien wat ik voor ze heb meegebracht!”

Bij deze laatste woorden klopte hij veelbetekenend op de aktentas die naast hem stond. Sandra volhardde in haar-

stilzwijgen en juist toen Lubin weer een opmerking wilde maken, begon de motor te haperen en te schokken. Verschrikt keek hij naar de benzine-meter. Hoe was dat nu mogelijk? De tanks leeg! Hij moest onmiddellijk landen, voordat de rotor helemaal stopte, want dan zou het vliegtuig als een steen naar omlaag storten.

Lubins goede stemming was opeens verdwenen.

Grommend van woede liet hij de helikopter zakken . . . en als hij op dat moment achterom gekeken had . . .!!!

Verkrijgbaar in de reeks van het Nederlands beeldverhaal:

nr.

1. P.C. Wijn	Dick Durfal	– het oog van Siva
– de kale jonker
2. M. Lodewijk	Frank de Vliegende Holl.	– safari in de ruimte
3. P.C. Wijn	Gloria van Goes, 1	– Joffer op drift
– de vergeten vallei
4. P.C. Wijn	Frank de Vliegende Holl.	– Australisch avontuur
5. H. Sprenger	Piloot Storm, 1	– het verijdelde complot
– gevleugelde avonturen
6. P.C. Wijn	Gloria van Goes, 2	– het valse vuur
– de erfgenamen
7. F. Kloezeman	Stoomschip SS Anna	– deel 1
8. H. Sprenger	Piloot Storm, 2	– gevleugelde avonturen
– het dak van de wereld
9. P.C. Wijn	Frank de Vliegende Holl.	– gevangen van het oerwoud
10. H. Sprenger	Piloot Storm, 3	– het dak van de wereld
11. P.C. Wijn	Verowin	
12. P.C. Wijn	Verowin	– speciale uitgave
13. P.C. Wijn	Gloria van Goes, 3	– Gloria van Goes op de vlucht
14. F. Kloezeman	Stoomschip SS Anna	– deel 2
15. H. Sprenger	Piloot Storm, 4	– het masker valt
16. P.C. Wijn	Jennifer Scott, 1	– bestemming Oregon
17. H. Sprenger	Piloot Storm, 5	– het masker valt
– vliegende schotel
18. P.C. Wijn	Jennifer Scott, 2	– bestemming Oregon
19. D. Vlottes	Senmoet, 1	– jacht langs de Nijl
– het goud van de farao
20. P.C. Wijn	Jennifer Scott, 3	– de smokkelaars

21. P.C. Wijn
22. M. Lodewijk
23. D. Vlottes

24. H. Sprenger
25. Willy Lohmann
26. H. Kabos
27. D. Vlottes

28. P.C. Wijn
29. P.C. Wijn
30. J. Looman
31. D. Vlottes

32. G. Stapel
33.
34. H. Sprenger
35. H. Kabos
36. W. Lohmann
37. J. Looman
38. H. Sprenger
39. G. Stapel
40. H. Kabos
41. H. Sprenger
42. Willy Lohmann
43. G. Stapel

Frank de vliegende Holl. – het geheim v.d. Mt. Everest
Frank de vliegende Holl. – gangsters en spionnen
Senmoet, 2 – een Kroon voor een Kind
– de nieuwe hoofdstad
– vliegende schotel
– deel 1
– de lotgevallen van Tekko Taks
– de zwarte Anubis
– de verbroken zegels
– het verlamdend mes

Piloot Storm, 6
Liselore
Tekko Taks, 1
Senmoet, 3

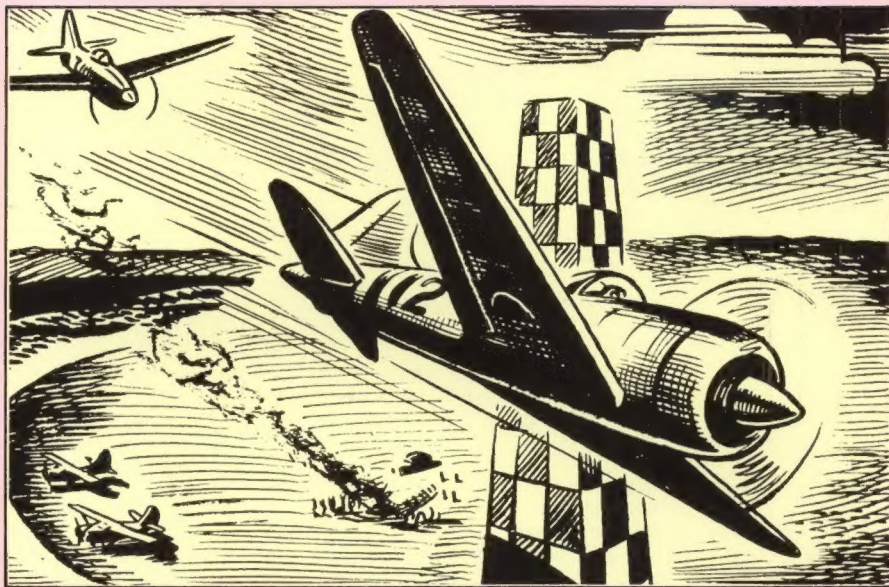
Jennifer Scott, 4
Alleen op de wereld
Dzjengis Khan, 1
Senmoet, 4

Jonne, 3
Bert Bus, bibliografie, 1
Piloot Storm, 7
Tekko Taks, 2
Liselore
Dzjengis Khan, 2
Piloot Storm, 8
Jonne, 4
Tekko Taks, 3
Piloot Storm, 9
varia
Kas Kadet
– strijd om het bestaan
– de piraten van de Nijl
– de troonopvolger
– Toetanchaton
– het geheim van de kris
– o.a. Olaf Noord, 1ste episode
– alles strikt geheim
– Tekko Taks zet de klok terug
– deel 2
– strijd om het bestaan
– meisje ontvoerd
– de wraak van Bhima
– de held van het legioen
– conflict onder Aurora Borealis
– bloemlezing
– de lindeboom

PILOOT STORM

Na vele jaren eindelijk
weer te verkrijgen: de
avonturen van
ruimtevaarder
Piloot Arend Storm.
Meerdere delen volgen.

- Piloot Storm, 1** – het verijdelde complot
- Piloot Storm, 2** – gevleugelde avonturen
- Piloot Storm, 3** – het dak van de wereld
- Piloot Storm, 4** – het masker valt
- Piloot Storm, 5** – het masker valt
- Piloot Storm, 6** – vliegende schotel
- Piloot Storm, 7** – alles strikt geheim
- Piloot Storm, 8** – meisje ontvoerd

